

Những Ngày Đợi Nắng

Contents

Những Ngày Đợi Nắng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	30
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	40
12. Chương 12	43
13. Chương 13	46
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	55
17. Chương 17	57
18. Chương 18	60
19. Chương 19	63
20. Chương 20	67
21. Chương 21	70
22. Chương 22	73
23. Chương 23	76
24. Chương 24	79
25. Chương 25	82
26. Chương 26	86
27. Chương 27	89
28. Chương 28	94

Những Ngày Đợi Nắng

Giới thiệu

Có vay có trả là luật đời nhân quả, còn vay một trả mười là luật của phường cho vay nặng lãi. Những

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-ngay-doi-nang>

1. Chương 1

Có vay có trả là luật đời nhân quả, còn vay một trả mười là luật của phường cho vay nặng lãi. Những kẻ như thế, người ta gọi chung là...

“Lũ khốn!” – Nhi cảm phần hét lên, một mặt đỡ người mẹ vừa ngã sòng soài dưới sàn nhà. Căn nhà nhỏ bé xinh xắn với những giỏ hoa khô và những bức tượng kết từ quả thông giờ tan hoang.

“Gọi đúng tên đấy!” – Winner hai tay xỏ túi quần, vẻ mặt vô cùng trơ trẽn. Bị chửi mãi nghe cũng quen, giờ ai gọi mình là người tốt chắc cô sẽ bàng hoàng lắm.

Cái cơ nghiệp cho vay nặng lãi này hơn ăn cướp được mỗi chỗ có bỏ vốn ra. Nhưng mà suy cho cùng vẫn cứ như là ăn cướp.

Đám đàn em Winner vẫn tiếp tục đập phá mọi thứ một cách thành thạo. Quy trình đòi nợ luôn là dần mặt, đập phá rồi hăm dọa.

Trong tiếng đồ đạc rơi vỡ, nổi bật tiếng khóc tuyệt vọng của người phụ nữ bất hạnh và cô gái trẻ. Nước mắt họ đã rơi xuống bao năm nay vẫn cứ không bao giờ là đủ khi mà trong nhà có gã nghiện ngập, mê cờ bạc, suốt ngày đi vay tiền. Cuộc đời họ gắn liền với những cảnh thế này, ấy thế mà vẫn không khỏi bàng hoàng. Chỉ khi nào người đàn ông đó chết đi, Nhi và mẹ cô mới hết khổ.

“Các người dừng tay lại! Tôi báo công an bây giờ.” – Nhi gào lên, bất chấp tất cả chạy đến bảo vệ những món đồ lưu niệm làm bằng tay đang bị đập phá. Đó là đồng tiền bát gạo của mẹ con cô, đập nát nó ra rồi lấy gì bán đây?

Winner đang đứng nhàn rãi hút thuốc, thấy đàn em mình bị làm phiền, tiện tay nắm tóc Nhi giật ngược lại.

Da đầu như muốn tróc ra từng mảng, Nhi đau đớn vùng vẫy, nước mắt ứa ra đầy phần nộ.

“Mày có đứng im không hay đợi tao dí thuốc vào mặt?” – Winner hút thuốc không yên phát cẩu giật mạnh nắm tóc trong tay rồi buông ra làm Nhi ngã ra sàn. Một mảnh vỡ sắc nhọn vừa vụn đâm vào lòng bàn tay cô bật máu. Nhi đau đớn khê kêu lên, đôi mày liễu nhíu sát lại.

Ôi trời! Máu! Nhi là cô gái sợ nhiều thứ, nhưng mà riêng máu thì đặc biệt sợ vô cùng. Cũng giống như khi người ta thấy ma, dù sợ hãi vẫn không thể rời mắt ra được, Nhi lúc này cũng thế, mắt nhìn chăm chú vào dòng máu đang từ tay mình chảy ra. Đôi đồng tử dần to hết cỡ rồi dại dần, cuối cùng mi mắt khép lại, đánh giấu khoảnh khắc cô ngất lịm.

Winner vừa rít thuốc vừa nhìn biểu hiện của Nhi cho đến khi thân thể Nhi rũ rượi dưới sàn nhà, trong lòng ngơ ngác không hiểu gì. Một đứa con gái không sợ trời không sợ đất như cô vốn không hình dung ra trên đời này có căn bệnh sợ máu.

Thấy con gái ngất xỉu, bà Thủy hoảng hốt đến quên cả cách đi như thế nào, vội vàng bò đến bên con mình mà lay mạnh.

Winner lại được thêm một phen ngạc nhiên. Chỉ là xỉu thôi mà, có cần phải cuống quýt lên như thế không? Với một đứa không có ai yêu thương từ nhỏ, bị thương thì tự chịu và ngồi ngóng nó lành lại như Winner, hành động của bà Thủy chẳng khác nào siêu nhân biến hình. Lạ lắm vô cùng!

Cánh cửa nhà bất ngờ bất ngờ bị đập mở ra, va vào tường tạo nên một âm thanh ầm ỹ, đánh thức Winner khỏi sự ngây ngốc.

“Lũ chó tụi mày dừng lại ngay không thì đừng có trách!” – Vương khấn trương lao vào, gào lên quát tháo.

Nhìn Nhi đang nằm dưới sàn nhà, đôi mắt Vương giận dữ hằn đỏ những tia máu thù hận.

“Mày làm gì Nhi?” – Winner là người đứng gần nhất, hiển nhiên là người chịu trận.

Hành động của Vương không quá bất ngờ, nếu Winner muốn tránh thì cũng chẳng khó. Nhưng mà cô không tránh, đứng im lãnh trọn một đám mạnh đến mức khóe môi bật máu.

“Chị hai!” – Đám đàn em sững sốt hét lên. Cũng chỉ biết hét thôi! Vương là con trai của Bạch Hồ, bọn chúng có xót xa cho đại ca của mình thì cũng vẫn muốn giữ lại cái mạng.

Mà nói chung Winner cũng chẳng cần tụi nó xót. Một đám thế này thì có là gì. Chỉ là cô quên không ghiền rằng nên để cẩn phải môi thôi chứ nó chẳng thấm thía vào đâu với cô. Đã từng có những vết thương còn đáng sợ hơn thế này.

Nhìn dòng máu rỉ từ khóe môi Winner, đáy mắt Vương khê động nhưng chỉ là thoáng qua. Cơn giận lớn hơn lòng nhân từ nên chẳng thể cảm thấy xót thương.

“Cút ngay!” – Vương nghiêng răng.

“Vậy cậu chủ nhớ cầm tiền về nhé!” – Winner cọt nhả, ngón tay cái miết lên môi lau đi vết máu chưa kịp khô. Máu được dầm dây ra làn da trắng xanh nhợt nhạt khiến người ta nghĩ đến vẻ đẹp uể oải kiêu diễm của một cô nàng ma cà rồng no máu.

Vương tức đến trợn mắt nhưng Winner đã tỉnh bơ đi ra ngoài. Cái gì chứ? Mang tiền về? Con ranh đó nghĩ anh đến đây đòi nợ thay nó à? Nó giả ngu cũng chẳng khéo tí nào. Mẹ anh sai nó theo sát anh, nó thừa biết anh đang qua lại với Nhi. Ấy thế mà còn dám đến đây gây sự đập phá. Anh sẽ không bỏ qua lần này. Nhất định sẽ cáo mẹ!

Đám đàn em thấy chị hai mình bỏ đi thì cũng cúi đầu đi ra ngoài. Căn nhà nhanh chóng trở về vẻ yên tĩnh vốn có nhưng hoang tàn không thể cứu vãn.

Vương thở dài, nhẹ nhàng đỡ bà Thủy lên rồi vòng tay bế Nhi đi theo bà Thủy về phòng. Hóa ra gia đình Nhi là con nợ của mẹ anh. Có lẽ vì sợ anh sẽ vô tình bắt gặp cảnh này nên cô thường từ chối khi anh ghé ý đến nhà. Nhi có kể ba cô là một gã thất nghiệp bài bạc và nghiện ngập, nhưng cô chưa bao giờ nói với anh vấn đề khó khăn về tiền bạc.

Xoa nhẹ lên gò má bầu bĩnh của Nhi, Vương thấy bình yên đã quay lại với mình. Người con gái này có đôi mắt trong sáng như nước biển dưới nắng, gò má bầu bĩnh đáng yêu. Một vẻ đẹp trẻ con nhưng lại có một sức hút mãnh liệt. Khiến anh xưa nay không hề rung động trước kiêu nữ lại luôn cảm thấy nhớ nhung.

*

Khu vườn trồng rất nhiều hoa anh đào. Đang mùa nở rộ, vùng trời rộng phủ một màu hồng nhàn nhạt non nớt. Cánh hoa rụng, cả một thảm hồng tràn lan khắp sân. Hoa anh đào mỏng manh bay bay trong gió, mờ ảo như chốn thần tiên.

Trong vườn còn có rất nhiều cây cảnh và những loài hoa rất đẹp. Nằm so le một góc vườn là con đường rải sỏi trắng xóa dẫn vào ngôi nhà gỗ kiểu cách đậm chất Nhật Bản.

Sỏi lạo xạo báo hiệu có người đang đi vào.

Vừa kéo cánh cửa bọc giấy dầu ra, Vương thấy Winner đang ngồi trên sàn gỗ, vắt chân lên chiếc bàn thấp chỉ đến đầu gối anh, tay lăn trái trứng lên má. Ôi cái gương mặt gầy trơ xương ấy, có tí thịt nào để sưng lên đâu mà phải lăn trứng. Bay cho cổ vào, cần lắc điên cuồng thêm tí nữa. Nhìn lại mình xem giống cái xác chết di động không.

Chẳng hiểu sao, cứ mỗi lần thấy Winner là Vương thấy ghét. Từ cái nước da trắng nhợt nhạt, đôi mắt thâm quầng kẻ chì đen, dáng người khẳng khiu như khúc củi cho đến mái tóc lù xù chẳng bao giờ biết đến cái lược. Mọi thứ đều làm anh thấy ghét. Sao trên đời có đứa con gái thế này cơ chứ.

“Mẹ đâu?” – Vương cộc cằn hỏi. Anh vốn là người rất lịch lãm và dịu dàng, ấy thế mà cứ thấy cái bản mặt Winner là trở nên cộc cằn.

“Chết rồi.” – Winner chun mũi trả lời, mặt cứ làm như đáng thương lắm nhưng đôi mắt chẳng chút đau khổ.

“Tôi hỏi mẹ tôi, không hỏi mẹ cô.” – Vương biết rõ bị trêu càn bức hơn.

“À! Đi gặp ai rồi ấy mà.” – Winner như người vừa tỉnh ngộ, gật gù trả lời.

Thấy Vương im lặng, cô liếc mắt đến chiếc vali đen anh đang xách trên tay.

“Tiền đấy á?” – Đôi chân gầy đến xơ xác vụt một đã rời mặt bàn đặt mà khoanh gọn gàng trên sàn, Winner mắt sáng rực nhìn Vương.

Trời ơi! Sao anh ghét cái con ranh này thế. Nó cứ điên điên khùng khùng, thấy tiền là mắt sáng rực rỡ.

“Tiền của gia đình Nhi. Từ nay mà còn đến đó làm loạn thì coi chừng.” – Vương nghiêng răng.

“Bỏ lên đây đếm lại coi!” – Winner đập đập tay xuống chiếc bàn mới ban nãy mình còn gác chân.

Vương cũng không hiểu sao mình chẳng bao giờ giữ được bình tĩnh khi gặp Winner. Máu trong người cứ sôi lên sùng sục, anh tức giận ném thẳng cái vali về phía cô.

Cái vali bằng nhôm, thiết kế chuyên để đựng tiền. Cũng cứng đấy.

Winner không tránh. Ở khoảng cách gần, lực lại mạnh. Đầu cô đón cái vali kêu “cốp” một cái rõ to.

Vương hả hê quay mặt bỏ về phòng mình, không hề hay biết phía sau anh có một dòng máu đỏ đang từ từ chảy xuống.

Winner đưa tay quẹt lên mặt, cả một bàn tay dẻo quánh máu.

*

Căn nhà được xây theo hình chữ U, chính giữa là khoảng vườn trồng đầy hoa anh đào. Phía trên có một khoảng trời khá rộng. Con đường rải sỏi dẫn đến gian phòng khách, còn muốn đi đến các phòng thì đi men theo lối hành lang lát gỗ sẫm màu.

Phòng Vương nằm ở dãy chính giữa, nhìn ra là cả một bầu trời ngập hoa anh đào. Ban đêm khu vườn le lói ánh điện từ những cột đèn hai bên con đường rải sỏi.

Sương xuống mờ ảo. Gió thổi tung những cánh anh đào rụng rơi dưới đất bay lên nhẹ nhẹ. Mọi thứ yên tĩnh quá! Khung cảnh có chút cô tịch nhưng cũng thật đẹp.

Vương vừa nói chuyện điện thoại với Nhi. Xem ra cô đã ổn. Chỉ là bị thiếu máu nên sẽ say sẩm khi thấy máu. Một sự yếu đuối đáng yêu. Phụ nữ yếu đuối kích thích bản năng che chở của đàn ông mà.

Bước chân vô tình dẫm nát những cánh hoa bất hạnh bị gió tước khỏi cây ném xuống đất. Vương thanh thản dạo vòng quanh khu vườn.

Người thiết kế ngôi nhà này đã vẽ theo ý mẹ anh, bà gần như chính là người thiết kế ra ngôi nhà này.

Mẹ anh là người Nhật. Một người phụ nữ Nhật Bản khó tính, uy quyền. Anh cũng không hiểu điều gì mang bà đến Việt Nam này. Nhưng nếu không có bà, có lẽ anh đã chết từ mười tám năm trước.

Ba anh vốn là xã hội đen, anh cũng chẳng hiểu cái thế giới đầy máu me ấy có gì hấp dẫn khiến ông say mê đến thế. Khi phải chọn giữa quyền lực đen tối ấy và mẹ ruột của anh, ông đã không chọn bà. Bà bỏ đi, mang theo đầy đủ hành lý, để quên mỗi anh.

Năm đó Vương vừa tròn tám tuổi.

Năm anh chín tuổi, ba anh lấy người mẹ hiện tại. Bà có một cô con gái khá đáng yêu, suốt ngày tíu tít bên cạnh anh nói những câu tiếng Nhật mà anh không hiểu. Sau này khi cả hai mẹ con họ cùng học và nói sôi tiếng Việt, cô bé mới nói cho anh hiểu rằng cô rất quý anh trai. Vương cũng yêu quý mẹ con họ.

Mười tuổi, Vương khốn khổ rơi vào cảnh bị truy lùng. Năm đó ba anh và một ông trùm khét tiếng tranh chấp một lô vũ khí. Và theo luật của thế giới ngầm, họ sẽ đấu sinh tử.

Không có những pha bắn súng hoành tráng như trong phim vẫn thấy. Họ giải quyết đơn giản thôi. Mỗi người một con dao, tay của người này sẽ được cột chặt vào tay của người kia. Và họ bắt đầu đấu. Đấu đến chết.

Và ba anh là người thua.

Một con rắn khổng lồ mất đầu, ắt sẽ vô số kẻ thừa cơ hội xâu xé thịt nó. Giết cỏ phải giết tận gốc, đám người đó quyết tìm giết cả gia đình anh. Anh cùng mẹ gian nan chạy trốn lên Đà Lạt, vượt qua bao nhiêu nguy hiểm.

Đến khi ổn định, mẹ anh – người hiện tại được mọi người gọi là Bạch Hồ đã lén lút liên lạc với những đàn em trung thành của ba anh, gây dựng lại mọi thứ ở đất Đà Lạt này.

Một lần nữa Vương khẳng định, nếu không có bà, giờ này mộ anh chắc cũng xanh cỏ.

Một tràng ho nặng tiếng vang lên kết thúc dòng hồi tưởng trong Vương. Anh nheo mắt nhìn, bắt gặp Winner đang ngồi dưới đất, dựa vào một gốc anh đào. Vài cánh hoa rụng xuống vương lại trên mái tóc bù xù.

Winner cũng là người Nhật. Mẹ anh mang cô về và nói là con của người bạn cũ. Hai vợ chồng người bạn ấy đều đã qua đời, bà thấy cô một mình đáng thương nên cứu mang.

Không ai biết tên thật của Winner. Hình như cô cũng chẳng có giấy tờ tùy thân. Không đến trường, không nghề nghiệp. Cô được mẹ anh huấn luyện trở thành kẻ đòi nợ tàn nhẫn, gần như quân cảm tử không sợ chết. Và bà gọi cô là Winner – người chiến thắng. Cô tuyệt đối không được thất bại.

Ngay từ khi mới đến Winner đã như một con gà chọi, luôn hăm dọa bất cứ ai đến gần mình. Thời gian đầu, vì không biết tiếng Việt nên cô chẳng nói chuyện với ai, cũng chẳng hiểu ai đang nói gì. Chính vì cái lí do đó mà khi chàng thiếu niên Minh Vương có ý tốt rủ cô bạn mồ côi đáng thương ra ngoài chơi cho khuây khỏa đã bị cô đánh cho thừa sống thiếu chết ngay khi vừa chạm vào vai cô. Lần đó, Winner bị mẹ anh dùng roi mây đánh đau đến mức hành sốt, nhưng anh vẫn chẳng cảm thấy đủ. Ghét từ đó đến giờ.

Vương quay đầu bỏ về phòng. Cảnh có đẹp thế nào mà gặp phải con ranh này thì mọi tâm trạng phấn khởi đều sẽ bốc hơi đi hết. Lần đó Vương bị đánh đau lắm thì phải. Cho nên giờ đừng nói là Winner, chỉ cần thấy cái thứ gì thuộc về cô là anh đã thấy ghét.

Nhưng một tràng ho như muốn nong cổ họng ra ngoài của Winner làm anh dừng bước. Trời cũng se lạnh trong khi con nhỏ đáng ghét ấy chỉ mặc mỗi cái áo thun trắng, tay dài nhưng bị xắn lên đến khuỷu tay.

Xét về một khía cạnh nào đó, Winner là một đứa con gái đáng thương mặc dù nhìn chung là đáng ghét. Không có tên, không giấy tờ tùy thân, vậy chẳng khác nào không hề tồn tại. Nói chung nếu anh là cô, anh sẽ rất tủi thân.

Nghĩ thế, Vương cũng tốt bụng đến gần dùng chân đá nhẹ vào chân cô, gọi cô đi vào nhà.

Winner đang đeo phone, giữa tiết trời se lạnh mà trán ướt nhẹp mồ hôi. Trên một góc trán có vết thương chưa băng bó.

Nhìn là biết rồi! Lại đang bay.

Vương bực mình đá mạnh chân vào chân Winner.

“Đứa chó nào đấy! Chị mày đang phiêu!” – Winner làu bàu, gỡ một bên phone ra khỏi tai, đôi mắt mơ màng hé mở.

“Bay thì cút vào bar mà bay, không thì ở trong phòng bay nhảy sao thì tùy. Có cần phải ra vườn ngồi thế này không?” – Vương bực tức trừng mắt.

“Nóng!” – Winner khép mắt lại, nhét phone trở lại tai, tay xua xua ý nói Vương biến đi.

Càng nhìn càng gai mắt. Sao mẹ anh không cấp cho nó căn nhà cấp bốn nào rồi tống cổ nó đi đi. Sống chung một nhà nên gần như ngày nào anh cũng nổi điên vì con ranh này.

Hình như trời mưa to, Winner thấy nước ở đâu sôi trắng vô đầu mình. Không lẽ mưa to đến thế?

Lờ mờ mở mắt ra, cô thấy anh chàng Minh Vương đang hả hê cầm xô đứng trước mặt mình.

“Còn nóng không?” – Vương khoan khoái hỏi.

Winner không trả lời, cái dáng vẻ cợt nhả hàng ngày cũng không thấy đâu. Chỉ còn lại một bóng dáng nhỏ bé liêu xiêu đi về phòng.

Người ướt sũng, điện thoại vào nước cũng đã hư, phòng không có loa có nhạc. Cô lờ cấn quá nhiều nên mới phải chạy ra đó ngồi để tỉnh táo hơn, giờ không có nhạc, cô chết mất.

Cả người Winner lạnh buốt như ai đó đem tảng nước đá đè lên người, lồng ngực căng cứng muốn nổ tung, hai mắt tối đen không thể nhìn rõ, hai tai lùng bùng không nghe được âm thanh gì.

Cô nằm trong chăn, người tím dần, đôi mắt trợn ngược, cảm giác mình đang thật sự đi xuống địa ngục.

Rồi cô nôn thốc nôn tháo. Bao nhiêu sữa trong bụng ban chiều uống đều được tống ra ngoài. Trộn trong sữa còn văng những gợn máu.

Trong cơn mơ màng, cô vẫn có thể nhìn thấy máu mình ói ra.

Khóe môi tím tái giật giật tạo thành một nụ cười. Gần như lần nào gặp anh cô cũng chảy máu.

2. Chương 2

Cổng trường cao đẳng Y giờ tan học dày đặc những bóng áo trắng. Mỗi nhóm tùm năm tùm ba vừa đi vừa trò chuyện rôm rả. Con đường vắng xe bị khuấy động hẳn lên.

Từ dãy phòng học thực hành đi ra, Nhi cùng cô bạn thân tên Hằng đang khoác tay nhau trò chuyện điều gì đó với nét mặt vô cùng hồ hởi. Ánh nắng nhàn nhạt chiếu nghiêng khiến nụ cười của các cô gái trở nên ngọt lịm một cách kỳ lạ. Một vài chàng sinh viên đi gần đó bị làm cho thẩn thờ nhưng chỉ dám lén nhìn.

Đột nhiên nụ cười trên môi Nhi đông cứng khi nhìn thấy bóng cô gái đứng ngoài cổng.

Đã rất lâu rồi Nhi không bị bọn họ làm phiền, không lẽ hôm nay đến tận trường để dằn mặt cô. Người ta vẫn nói trước cơn bão trời thường rất trong xanh. Những ngày bình yên vừa rồi là khúc dạo đầu của biến cố sao? Nếu họ đòi nợ cô ngay tại trường thật thì cô sẽ bị bạn bè chê cười đến mức phải nghỉ học mất.

“Mày về trước đi, tao để quên đồ trong lớp học.” – Nhi nói gấp gáp rồi bỏ Hằng lại mà chạy vụt đi. Sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lấm tấm trên trán.

Hằng ú ớ không hiểu gì nhưng cũng chẳng muốn đuổi theo. Vì thích điệu nên hôm nay cô mượn đôi giày cao gót của em mình mang đi học. Giày đã cao lại không đúng số, cô đã đau chân lắm rồi, chẳng dại mà hành xác chạy theo Nhi. Nhưng mà Nhi để quên cái gì được nhỉ? Ban nãy đã thấy thu dọn cẩn thận rồi mà? Hằng vừa đi vừa ngẫm nghĩ, nét mặt hiện rõ vẻ ngây ngốc không hiểu gì.

Đi qua cổng trường, do không để ý mà cô hít đủ một hơi khói thuốc của ai đó vừa nhả ra gần đó.

Hằng ho lên sù sụ, quắc mắt nhìn kẻ vừa gián tiếp làm cô tổn thọ.

Đập vào mắt Hằng là một đứa con gái gầy liêu xiêu xác xơ. Quả thật là cái dáng người đó làm người ta có cảm tưởng có thể gãy bất cứ lúc nào. Cái áo thun size nhỏ nhất khoác lên tấm thân đó cũng trở nên rộng thùng thình.

Hằng vốn đánh đá, đối phương lại ốm yếu, đương nhiên cô sẽ không bỏ qua chuyện vừa rồi.

“Này, có biết vừa nhả khói vào mặt tôi không?” – Đến đứng trước mặt Winner, Hằng chống tay, giọng cao lanh lạnh chanh chua.

“Không!” – Khẽ mấp máy đôi môi nhạt màu, Winner thật thà trả lời. Đúng là cô không biết thật. Đang cho tay túi quần hút thuốc ngon lành, đâu có để ý ai qua ai lại.

“Bạn này! Đây là trường Y, ở đây sức khỏe được đặt lên hàng đầu. Bạn muốn hút thuốc thì ra ngoài mà hút.” – Thấy đối phương không có vẻ gì hưởng ứng vụ gây sự của mình, Hằng chuyển hướng dạy đời. Một tay chống hông, một tay chỉ ra hướng ngoài cổng trường.

Winner nhìn lại mình một cái, thấy mình đang một chân trong cổng trường, một chân bên ngoài.

“Ừ.” – Đồng tình với Hằng, cô đi thẳng.

Hằng rõ ràng đã quát tháo người ta được mấy câu, người ta cũng không chửi lại cô câu nào nhưng sao cảm thấy điên tiết quá. Cái kiểu cứ như không xem cô ra gì.

Đám sinh viên này giờ bị tiếng quát của Hằng thu hút, một số đứng lại xem, chứng kiến hoàn toàn câu chuyện thì che miệng cười kín đáo. Đúng là còn thú vị hơn xem cãi nhau tay đôi.

Phần Winner, sau khi được giáo huấn và bị đuổi đã đi thẳng một mạch vào con đường không người bên hông trường để hút thuốc.

Đó là một con đường với hai bờ đá xanh cũ kỹ hai bên. Mặt đường trải nhựa vỡ loang lổ.

Bản thân cô cảm thấy mình đã đi đủ xa để không ai hít phải khói thuốc của mình, ấy thế mà vẫn còn gặp người.

“Cô muốn gì ở tôi?” – Vừa lén lút đi tới nơi đã thấy Winner đứng ở cửa sau của trường, Nhi giật mình buột miệng.

Nhìn thấy Nhi, lúc này Winner mới nhớ ra cô được Vương giao nhiệm vụ đến đón Nhi. Nãy giờ mãi hút thuốc, nhìn trời nhìn đất thế nào lại quên mất.

“Đi thôi!” – Giọng nói Winner nhẹ nhàng như gió, nói rồi cất bước đi thẳng đến chỗ để xe.

Nhi ở phía sau thấy sơ hở bèn co chân bỏ chạy. Winner đi có một mình, cái tướng người mỏng manh ấy chắc không có sức chạy lại cô. Nếu ngoan ngoãn đi theo thì chả phải cô ngu quá sao. Cầm thú săn mồi là bản năng của nó, còn ngoan ngoãn để nó cấu xé là lỗi của ta.

Nghe tiếng bước chân, Winner quay người lại, thản nhiên chẳng buồn đuổi theo. Lòng nghĩ chắc Nhi đang mặc đồng phục nên muốn về nhà thay đồ. Dù sao cũng là một cô gái xinh xắn, đương nhiên phải điệu một chút trước khi gặp người yêu.

“Tôi đợi cô ở nhà.” – Cô cố gắng nói to hết sức có thể sau đó nhét phone vào tai, bật nhạc lên, cho tay vào túi quần đi thẳng ra xe.

Nhi đang chạy đột nhiên đứng khựng lại. Thôi xong! Mẹ cô đang ở nhà. Cô mà không ngoan ngoãn đi theo thì mẹ cô sẽ gặp chuyện mất. Thế đấy, cầm thú săn mồi là bản năng của nó, còn ngoan ngoãn để nó cấu xé là chuyện bất khả kháng của ta.

Con quỷ độc ác! Mấy người sống độc ác đi rồi chết xuống hỏa ngục.

Lòng thầm nguyện rửa, Nhi ngậm ngùi quay lại, chạy đến chỗ Winner, âm thầm chuẩn bị một nét mặt đáng yêu để xóa bớt cái tội bỏ trốn.

Thế nhưng Winner đã lên xe đi thẳng.

Nhi nghiêng rằng nguyên rửa rồi co chân chạy theo. Hay thật! Cô là người bị bắt đi, thế mà cuối cùng lại là người phải đuổi theo.

Winner chạy xe không nhanh nếu không muốn nói là khá chậm. Cô không có bằng. Điều này là hiển nhiên vì cô không có chứng minh. Thế nên thôi cứ chạy chậm chậm cho chắc ăn. Chạy nhanh quá công an không muốn thổi cũng buộc phải thổi.

Ở phía sau, Nhi rất kiên nhẫn đuổi theo, trong lòng tức điên lên vì cái kiểu trả thù của Winner. Vì cô muốn bỏ chạy nên giờ ghét mặt cô gọi không thêm đứng lại sao? Đúng là cái lũ cho vay nặng lãi khôn kiếp. Không có cái trò hành người nào mà không nghĩ ra.

Trời Đà Lạt nhạt nắng. Gió nhẹ nhẹ đánh đàn trên những ngọn thông cao vút. Âm thanh vi vu huyền bí ngàn năm lắng vắng trong không trung.

Winner thông thả lái xe, đi một hồi cũng về tới nhà. Cô đã quên luôn vụ đến nhà Nhi.

Nhưng đã có người nhắc cho cô nhớ. Vừa vào đến cổng đã thấy Vương đứng khoanh tay chờ đợi.

“Nhi đâu?” – Thấy Winner về một mình, Vương bắt đầu thấy bực. Hôm nay anh có cuộc họp đến gần trưa mới xong, qua đón Nhi thì sợ không kịp dùng bữa trưa cùng mẹ nên mới bảo Winner đến trường đón Nhi, đưa Nhi đi mua một bộ quần áo thật đẹp rồi chở về đây. Kết quả đi cả buổi rồi vác mặt về một mình. Đúng là biết cách làm người khác bực mình.

Winner lúc này mới tháo phone ra khỏi tai, nhìn Vương bằng ánh mắt như muốn nói “vừa nói gì nói lại đi”.

Cái vẻ mặt ngậy ngốc đó càng làm Vương điên tiết. Anh còn đang chuẩn bị chữ cho Winner một trận thì một người chạy xộc vào, đứng trước mặt anh, cúi người thở dốc.

“Em sao vậy Nhi?” – Vương phát hoảng vì bộ dạng Nhi lúc này. Gương mặt đỏ bừng, tóc bết mồ hôi, đồng tử mắt mở nhạt như ngất tới nơi.

Nhi lúc này dù mặt mày say sẩm vẫn có thể nhận ra Vương đang đứng trước mặt. Có Vương đây rồi, cô không còn sợ gì nữa. Cổ thít lấy hít để không khí rồi đứng thẳng người lên, Nhi chỉ thẳng vào mặt Winner mà nghiêng rằng: “Hỏi cô ta!”

Wương thấy thế liền trừng mắt quát: “Cô làm gì Nhi?”

Hai cơn giận như sóng thần đổ ập vào người vẫn không làm Winner tỉnh ra. Mặt cô vô cùng ngơ ngác không biết mình bị chữ vì tội gì. Thấy Nhi có ý về nhà thay đồ, cô cũng biết điều lên xe về theo. Chỉ là cô quên mất và chạy về nhà. Nhưng nhà Nhi đâu có xa, cùng lắm cô lấy xe chạy qua đó. Có cần nổi giận vậy không?

Nhìn cái nét mặt ngờ nghệch muôn thủa như chả biết gì trên đời của Winner, Vương chán ghét nắm tay Nhi kéo đi, dịu dàng dỗ ngọt: “Thôi bỏ đi, lần sau anh sẽ xai người khác đến đón em.” – Sau đó quay lại găm gừ với Winner: “Vô tích sự! Không làm được một cái gì ra hồn. Cô sống làm cái gì vậy?”

“Ủa? Anh tìm em hả?” – Nhi lúc này mới giật mình hỏi Vương.

“Ừ. Anh đã nói với mẹ chuyện của em và anh, mẹ nói đưa em đến cùng ăn trưa.”

Nhi lúc này mới vỡ lẽ. Hóa ra Winner đến trường không phải để đòi nợ mà là để đón cô. Cũng đúng, làm gì có ai đi đòi nợ mà đi một mình. Là do cô nhát quá nên tự mình dọa mình thôi. Xem ra Winner bị mắng oan rồi. Mà cũng đáng! Ai bảo không chịu nói rõ. Có miệng để làm gì không biết.

Bóng hai người khuất xong rừng cây anh đào. Từng cánh hoa theo gió rơi xuống khiến khung cảnh có phần hư ảo. Một khoảng trời hồng lặng lẽ.

Winner đứng lại bên ngoài nhìn theo, khóe môi thoáng mỉm cười. Sống làm cái gì? Một câu hỏi hay. Mà cô nào có sống đâu. Quyền con người đơn giản là có tên, có giấy tờ tùy thân cô còn chẳng có thì có thể gọi là sống sao?

Còn đang đứng bất động thì bất chợt điện thoại cô đổ chuông. Màn hình điện thoại nhấp nháy cái tên Thiên Kim. Điều này làm cô vô cùng ngạc nhiên.

Kim là cô con gái ruột của Bạch Hồ, hiện đang là học sinh nội trú tại một trường cấp ba riêng dành cho nữ sinh. Winner nghe loáng thoáng rằng ngôi trường đó có chất lượng giảng dạy hàng đầu tại Đà Lạt và kỷ luật vô cùng nghiêm. Chỉ cần một lỗi vi phạm nhỏ sẽ lập tức bị kỷ luật nặng.

Học sinh trong trường không được phép dùng điện thoại di động, mỗi tuần chỉ có thể dùng điện thoại trường gọi về nhà một lần. Trừ lễ tết ra thì mỗi quý học sinh được về thăm nhà hai ngày.

Winner không hiểu làm cách nào Kim có thể dùng di động gọi cho cô, nhưng rồi cũng nghe máy.

“....”

“Ừ. Để chị đến.”

Cúp máy, cô lên xe đi thẳng đến điểm hẹn với Kim.

*

Lại là con hẻm bên hông trường cao đẳng Y, Winner quả thật cảm thấy mình quá có duyên với con đường này.

Trong điện thoại, Kim nói nhanh rằng cô bé và một nhóm học sinh nữa được thầy Hóa xin với hiệu trưởng đặc cách ra ngoài mua dụng cụ thí nghiệm. Đang trên đường đi thì nhóm học sinh đi cùng cố ý gây sự còn thách cô bé gọi người đến cho công bằng, vì thế Kim gọi cho Winner.

Con hẻm không còn vắng người như lúc nãy, nó có đến năm cô nữ sinh mặc đồng phục đang đứng chia làm hai phe. Một bên là Thiên Kim, bên còn lại đứng đối diện là bốn cô bé gây sự với Kim.

Thấy Winner đến một mình, Kim có vẻ thất vọng. Cô bé thích oai, những tưởng bà chị Winner sẽ dẫn đến một toán đàn em làm đám kia sợ xanh mặt, ai ngờ lại chỉ đến một mình. Với cái dáng vẻ gầy gò như người bệnh nặng ấy thì có thể dọa được ai chứ.

Thấy dáng vẻ của người Kim gọi đến, đám con gái kia không hẹn cùng bật cười.

“Giờ đây? Kêu người có bộ dạng đáng thương một chút cho dễ xin tha hả?” – Một trong bốn nữ sinh lên tiếng. Ba cô bé còn lại cũng theo đó mà phì cười.

Hai vành tai Kim lúc này đã đỏ bừng lên vì ngại, giận quá bèn quắc mắt nhìn Winner. Không muốn giúp thì nói thẳng luôn đi, sao lại làm trò cho cô mất mặt thế chứ.

Đương nhiên Winner không hiểu được suy nghĩ của mấy đứa nhóc trước mặt. Cô còn đang đứng thản nhiên mò diều thuốc rồi mới đi đến chỗ Kim.

Trong con mắt của những đứa con nít thì một người con gái hút thuốc có nghĩa đó là dân anh chị. Bốn cô bé nữ sinh chột dạ im bật.

Kim gỡ lại được chút thể diện bèn âm thầm vênh mặt cao hơn một chút.

“Chuyện gì đây?” – Winner đến gần, đẩy Kim về phía sau lưng mình như một sự che chở. Người cô mỏng manh thế này, hành động bảo vệ người khác quả thật trông rất buồn cười.

“Tụi nó thách em gọi người đến đánh tay đôi.” – Kim ở sau tấm lưng nhỏ bé của Winner vẫn có thể cảm thấy an toàn bèn cao giọng mách lại.

“Này mấy nhóc! Đã bao giờ bị đâm chưa?” – Winner hỏi bằng giọng nhẹ nhàng, không có vẻ gì là đang đe dọa. Chỉ là cô muốn hỏi bọn nhóc đó đã bao giờ bị thương nặng chưa mà lại ham hồ đánh lộn như thế. Vốn dĩ con người khi bị đau một lần, bản thân sẽ tự động hình thành một phản xạ tránh xa với tác nhân gây ra nỗi đau đó dù cơn đau đã không còn. Nhưng mà ý tứ của Winner đã được bốn cái đầu đối diện hiểu thành một sự đe dọa.

“Này! Đừng có dọa bọn tôi. Bọn tôi không sợ chị đâu. Có ngon thì tay đôi không xài vũ khí.” – Cô nữ sinh bạo nhất trong bốn đứa cứng miệng nói.

Đấu tay đôi? Nghĩa là đấu sinh tử trong vòng sao? Cái này khi còn ở Nhật, Winner đã thử rồi. Cô lớn lên từ những trận đấu không khoan nhượng trong một vòng tròn nhỏ, không cần biết dùng cách nào, miễn sao

hạ gục đối phương. Chỉ cần là người chiến thắng, đám đại gia coi thích mắt sẽ cho tiền. Hơn nữa cũng sẽ được chia phần trăm số tiền cá cược. Nhưng mà cô không thích trò này. Cô đã không còn phải lấy đi mạng sống của người khác để duy trì mạng sống của mình. Cô thích đi đòi nợ hơn. Dọa nạt một chút, không phải giết ai.

“Không chơi!” – Winner nói rành rọt rồi quay lưng kéo Kim theo cùng.

Đám nữ sinh kia cũng không dám đuổi theo.

Mọi việc có lẽ đã sớm yên ổn nếu Kim không bướng bỉnh giật tay mình ra. Cô bé cảm thấy việc bỏ đi thế này cứ như chịu thua. Cô bé không muốn như thế. Rất mất mặt!

“Về tôi Aya!” – Winner quay lại, nghiêm mặt nói. Cô không thích chút nào việc Kim gây sự với bạn bè. Với cô, bạo lực là điều đáng ghê tởm. Vì phải sinh tồn cô mới phải sống chung với nó, tại sao người có cơ hội tránh xa nó lại thích thú như thế.

“Mẹ không thích ai gọi tên tiếng Nhật của em. Gọi em là Thiên Kim. Đó là cái tên mang ý nghĩa cao quý.” – Kim vòng tay trước ngực, bướng bỉnh nói.

Có một nỗi buồn chạy qua đáy mắt Winner rồi biến mất như ảo ảnh. Đôi mắt vô hồn như có khói có sương mau chóng trở lại bình thường.

“Vậy thì về thôi Thiên Kim.” – Winner nhân nhượng hết mức.

“Em không muốn. Bỏ đi là hèn nhát.” – Kim tiếp tục cãi bướng.

“Phải đó! Có ngon thì đấu tay đôi.” – Cô bé mạnh miệng ban này tiếp tục khích.

“Muốn chết đến thế sao?” – Winner khẽ quay người lại, đôi môi bạc màu mấp máy hỏi.

Và câu nói của cô lại được hiểu là một lời đe dọa.

Cô nữ sinh im bặt.

“Đi về!” – Winner vẫn giữ thái độ mềm mỏng khi kéo tay Kim đi.

“Lòng trung thành của chị bị chó ăn rồi sao? Mẹ em mang chị về nuôi, chị phải trung thành với cả gia đình em chứ. Sao chị lại làm mất mặt em như thế?” – Kim giằng tay lại, cao giọng bẻ trên tay bảo Winner.

“Thế em muốn thế nào?” – Winner quay hẳn người lại, vẫn luôn mềm mỏng với Kim.

“Đánh với nó.” – Kim không chút do dự chỉ tay về phía bốn nữ sinh phía sau

3. Chương 3

Winner là một đứa trẻ lớn lên từ roi đòn. Suốt những năm tuổi thơ của cô gắn liền với những trận đòn chết đi sống lại.

Đến khi đi bụi bên ngoài, cô đến tá túc tại một “đấu trường người” hoạt động ngầm. Chẳng rõ là may mắn hay bất hạnh, cô được đại ca nhìn đến, đem về dạy cho các đòn tấn công lấy mạng người khác một cách dễ dàng sau đó được đưa đi đấu độ để đại ca thu tiền cá cược. Và thế là cuộc đời cô lại bắt đầu gắn liền với những vòng đấu, với máu me và chết chóc. Cho nên có thể nói, Winner cái gì cũng không biết nhưng chịu đau thì vô cùng giỏi.

Chính vì thế mà dù vừa bị tát đến bật máu, cô vẫn đứng vững, gương mặt không chút biểu cảm đau đớn.

“Tại sao có thể hành động thiếu suy nghĩ như thế? Con có biết con đã khép lại cả một tương lai của Kim không?” – Bà Trần, cũng chính là Bạch Hồ giận dữ gằn từng chữ. Cơn giận trong bà lớn đến mức một tát không thể làm vừa ý.

Đáp lại cơn giận dữ đó, Winner cúi đầu im lặng.

Độ thờ ơ của người nghe luôn tỉ lệ thuận với cơn giận của người nói, vì thế Bạch Hồ chẳng thèm phí thêm một lời nào, lạnh lùng đi đến cầm cây roi mây nhỏ sơn đen, gõ vào chiếc bàn gỗ trước mặt.

Hiểu ý bà, Winner sấn cao hai ống quần lên đến đầu gối sau đó đến tì tay vào thành bàn.

Chiếc roi nhỏ xé toạc không trung tạo thành những tiếng “vun vút”, tàn nhẫn đánh vào bắp chân Winner bật máu.

Chịu đau giỏi không có nghĩa không biết đau. Winner đau lắm, hai tay bấu chặt vào thành bàn đến nỗi móng tay đau nhức. Như một cách chịu đựng, cô lầm rầm đếm số lần chiếc roi đánh vào chân mình.

Cho đến khi hai mắt mờ đi, toàn thân lơ lửng không ý thức được sự tồn tại của chính mình, cô không còn có thể tiếp tục đếm, chiếc roi mới ngừng lại.

Máu từ bắp chân chẳng chịt lượn rần theo dòng chảy xuống, thấm đỏ đôi vớ trắng cô đang mang, ướp đầm không khí vị tanh mặn.

Để chiếc roi vào cái gác vồn được dùng để gác Katana, Bạch Hồ lạnh lùng ngồi xuống ghế, nhấp miếng trà cho hồi sức. Thật ra đánh người cũng rất mệt.

Uống xong li trà, bà từ tốn nhìn Winner, đôi môi hoàn hảo tô son màu cánh hồng nhưng khề mấp máy: “Cô mang con về đây nuôi dưỡng, con chưa báo đáp được ngày nào mà lại gây họa lớn thế này, con không xứng ở lại cái nhà này nữa. Cô sẽ trả con trở lại đấu trường người.”

Ba chữ “đấu trường người” dội vào tai Winner như một tiếng súng nổ lớn, cô bàng hoàng cố thoát khỏi cảm giác rã rời hiện tại. Cô không thể về đó, nếu không cô sẽ chết mất. Bọn họ sẽ giết cô!

Cô muốn giải thích, muốn xin Bạch Hồ ỉn ở lại. Nhưng rồi cuối cùng cô quyết định cúi đầu chào rồi lẳng lặng đi ra. Khi người ta đã có sẵn thành kiến thì mọi lời giải thích đều được xem là ngụy biện. Hà tất phải nói để càng bị xem thường.

Vịn vào bức vách gỗ, cô khập khiễng dò đường về phòng mình.

Hóa ra từ đầu đến cuối chỉ là một cái bẫy. Đám nhóc đó vì để ý đến cậu con trai hiệu trưởng trong khi cậu nhóc đó lại thích Kim nên tụi nó mới bày trò để cô bé bị đuổi học.

Hiệu trưởng vốn ghét những kẻ lười biếng, nhưng vẫn có thể bỏ qua nếu cúp học một hai lần hoặc không học bài, làm bài một hai môn. Tuy nhiên, đối với bạo lực học đường, không cần đến lần thứ hai. Chỉ cần vi phạm là lập tức bị đuổi học.

Cái chúng nó muốn là để Kim bị đuổi học. Vì thế mà một đứa chấp nhận hi sinh đấu tay đôi với Winner để ba đứa kia bí mật quay lại. Đương nhiên con nhóc ra đấu sẽ diễn như mình bị đánh, hoàn toàn không đánh lại.

Và cách đây vài tiếng, đoạn clip ghi lại cảnh Winner đánh người còn Kim đứng bên hò hét đã nghiêm chỉnh nằm trên bàn hiệu trưởng. Giờ này nghiêm nhiên Kim đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị bị tống cổ ra khỏi trường.

*

Hoa anh đào rơi như cơn mưa phùn trong đêm. Cả khung trời mơ màng những cánh hoa hồng nhạt. Hoa bị gió cuốn lạc lối vào hành lang lạnh lẽo. Dưới sàn gỗ lấm tấm những cánh hoa hồng nhạt. Dưới sàn gỗ lấm tấm những giọt máu đỏ thẫm.

Lê đôi chân đau nhức đang rỉ máu về phòng, Winner có thể cảm nhận cả người mình đang nóng ran lên. Cơn chóng mặt ập đến khiến cái bóng gây đến đau lòng trở nên liêu xiêu.

“Sao cô có thể làm em tôi bị đuổi học như thế? Đó là một ngôi trường danh giá, học ở đó tương lai của nó sẽ rộng mở. Cô có biết, một khi bị đuổi từ trường đó thì sẽ không còn trường nào nhận vào học không?” – Vương bất ngờ đứng chắn ngang trước mặt Winner, giọng nói như đang kiểm chế cơn giận dữ.

Ngẩng khuôn mặt lấm tấm mồ hôi lên nhìn Vương, Winner gật gật ra chiều biết rồi sau đó tự rẽ qua bên cạnh để tiếp tục đi về phòng. Cô quá mệt mỗi ột lời giải thích và cũng đã thuộc lòng những lời chỉ trích. Hai chân cô giờ sưng đến căng cứng, nếu không đi nhanh không khéo lát nữa sẽ không thể đi được. Chẳng thể trông mong ai đó sẽ dìu mình đi, cô tự đi thì tốt hơn.

“Tôi mong không còn thấy cô trong căn nhà này.” – Giọng nói của Vương đầy vẻ chán nản và miễn cưỡng. Cứ như anh đang phải làm điều mình rất chán ghét. Quả thật ở Winner, sự vâng lời tuyệt đối ấy lại thể hiện rõ một vẻ bất cần không thể kiểm soát. Anh cảm thấy mình ở đây nói những lời này vô cùng thừa thãi. Nhưng anh không thể đứng nhìn cô em gái mình yêu quý bị ai tổn hại.

“Cậu chủ yên tâm!” – Winner nói nhẹ tênh, sau đó khập khiễng đi về phòng mình.

Mọi người lo lắng quá dư thừa rồi. Ở trong nhà này, cô biết mình là ai. Vì cô đã xác định nếu muốn sống thì phải ngoan ngoãn nghe lời nên mới không bộc lộ suy nghĩ của mình nhưng không có nghĩa là cô không có. Có những lúc cô cũng tự hỏi sống như thế này thì sống để làm gì. Nhưng rồi bản thân lại tự níu kéo sự suy sụp của chính mình. Chỉ cần còn sống thì sẽ có thể tiếp tục sống. Có những lúc tưởng chừng như chết đến nơi nhưng vẫn còn sống đấy thôi. Còn sống thì sẽ còn có cơ hội thay đổi số phận. Với lại chẳng phải cô đang được ở gần người cô yêu thương đó sao. Dù cô không được bộc lộ tình cảm ấy, nhưng có thể đứng từ xa dõi theo cũng vẫn là may mắn.

Winner đã nghĩ mình sẽ phải dùng vài viên thuốc ngủ để có thể vượt qua cơn đau trong đêm nay, nhưng vừa về đến phòng cô đã hoàn toàn ngất lịm, không còn cảm thấy đau, cũng không còn cảm giác được sự tồn tại của bản thân. Có một cái hố đen đang hút lấy cô, cô thấy mình lơ lửng không trọng lượng. Cảm giác rất vô định nhưng cũng thật dễ chịu. Không áp lực, không kìm nén.

*

Âm thanh hỗn độn không rõ tiếng như cuốn băng nhựa bị nhão, mọi thứ đều mờ ảo không hình thù rõ ràng.

Winner có thể cảm thấy mình đang ở đây, nhưng cô không thể nhìn thấy chính mình, không thể nghe thấy chính mình.

“Hãy cứ đặt cược vào Khát Máu, tôi đảm bảo Đứa Trẻ Bị Thương Để Bỏ Rơi sẽ thua.”

Winner nhớ giọng nói đó, đó là giọng nói của đại ca bảo kê cô ở đấu trường người. Tại sao giờ giọng nói ấy lại ở đây?

Đứa Trẻ Bị Thương Để Bỏ Rơi, đó là cái tên cô được gọi ở đấu trường người, đã lâu rồi không còn ai gọi cô như thế. Không lẽ...

.... Không lẽ cô đã bị đưa trả về đó?

Vậy thì chỉ vài phút nữa thôi, cô sẽ bị bọn họ giết chết.

“Đương nhiên nó sẽ không chịu chết dưới tay Khát Máu, nhưng một chút thuốc sẽ làm nó tự đứng im đợi bị giết.” – Lại là giọng nói của đại ca.

Nhưng khoan! Những câu nói này nghe quen quá!

A! Phải rồi, đó chính là cuộc nói chuyện điện thoại của đại ca mà cô nghe được trước cái hôm bỏ trốn.

Đại ca của cô đã “giật dây” các đại gia đặt cược cho Khát Máu – đối thủ của cô trong trận đấu sắp tới. Và ông ta sẽ tìm cách làm cô phải chịu chết dưới tay Khát Máu. Đương nhiên ông ta sẽ được một khoản tiền khá lớn nếu những đại gia kia thắng độ.

Khi vô tình nghe được điều đó, cô biết mình sắp chết, và cô cần bỏ trốn.

Giờ đây, khi nghe lại nó, cô cũng ý thức được là mình cần bỏ trốn.

Winner không thể thấy được mình, nhưng có thể cảm nhận được bản thân mình đang chạy. Mọi thứ xung quanh mờ nhoẹt như những tấm boke sáng tối không nhìn rõ, cô không biết mình cần phải chạy đi đâu.

Ai đó, làm ơn đưa cô ra khỏi đây!

“Winner! Winner à! Mở mắt ra đi em!”

“Winner! Tỉnh dậy đi em!”

“Winner!”

Winner ngồi bật dậy, trước khi cảm thấy nhẹ nhõm vì thoát khỏi cơn ác mộng thì đã thấy say sẩm mặt mày. Đầu cô vừa va vào cái gì đó rất mạnh tạo thành một tiếng “cốp” rõ to.

Hình như có ai đó cũng đang xuyt xoa vì đau.

Winner xoa đầu, mắt cô thích nghi với ánh sáng để nhìn cho rõ mọi thứ.

Hóa ra là Bách Đăng – bác sỹ riêng của nhà họ Trần. Anh đang ngồi bên giường cô, hai tay ôm đầu, mặt nhăn nhó.

Giọng nói ban nãy gọi cô trong giấc mơ, cô nhận ra nó, đó là giọng của Đăng.

“Công nhận em cứng đầu thật!” – Đăng vừa xoa đầu vừa nhăn mặt nhìn Winner. Thấy cô nằm trên giường quần quai liên tục, nét mặt hốt hoảng, đoán cô gặp ác mộng nên có ý tốt đánh thức cô dậy. Mới chỉ cúi đầu vỗ nhẹ vào má cô, không ngờ cô thức dậy thật, còn đưa nguyên đầu mình đập cho anh một cái đau đến ong cả não.

“Họ gọi anh đến à?” – Winner hoài nghi nhìn Đăng. Cô không nghĩ họ sẽ để ý đến vết thương của mình. Không đời nào!

“Bà Trần bị đau đầu. Anh khám xong ra về thấy cô người làm đang vừa lau hành lang vừa lẩm bẩm chửi. Anh hỏi chuyện gì thì cô nói em làm vậy máu ra sàn.” – Đăng cười cười trả lời.

Winner cũng nhếch môi cười yếu ớt. Chảy máu cũng sẽ bị chửi!

Đổ người trở lại giường, cô nhắm hờ hai mắt mệt mỏi.

“Lật người lại anh bôi thuốc cho.” – Đăng vỗ vỗ tay vào chân cô.

Cô cũng ngoan ngoãn lật sấp người lại, phô ra cái bắp chân đã sưng vù chằng chịt những vết rách, chuẩn bị mưng mủ. Máu chảy ra đã khô còn bám lại lấm lem.

Nhìn vào những vết thương ấy, Đăng rung mình tê tái. Anh là con trai nhưng nếu bị thế này cũng sẽ đau đớn lắm, cô là con gái sao chịu đựng nổi.

Khi anh bước vô phòng, thấy cô nằm bất động trên sàn gỗ, anh thật muốn đốt trụi cái nhà này. Bọn họ một chút cũng không thèm ngó ngang gì đến cô. Anh đã nghe người làm kể lại sự việc sau khi có thêm mắm dặm muối. Nghe qua thì có vẻ nghiêm trọng, nhưng cũng chẳng to tát đến mức phải hành hạ người khác thế này.

Nặng len lỏi qua từng khe cửa chiếu vào căn phòng âm u. Người con trai mái tóc màu rêu vừa nổi loạn lại có chút hoài niệm dịu dàng cầm tấm bông nhẹ nhàng chấm thuốc lên đôi chân sưng tấy của cô gái. Đôi môi cam nhạt nhè nhẹ chu ra thổi vào vết thương để giảm bớt cảm giác xót do gặp thuốc.

“Chắc xót lắm đúng không? Chịu khó một chút nhé!” – Giọng Đăng trầm ấm du dương, lọt vào tai Winner bình yên như tiếng đàn hạc từ thiên đường vọng đến.

Cô im lặng, không đáp lại anh. Đương nhiên là xót rồi, nói không thì là nói dối, mà nói rất xót thì lại như đang ăn vạ.

“Nếu không có anh thì em sẽ thế nào nhỉ?” – Đăng khẽ thở dài, nhăn mặt nhìn những lằn roi rách thịt trên chân Winner. Chắc là đau lắm!

“Sẽ chịu.” – Winner trả lời nhẹ tênh. Cô hiểu ý Đăng. Nếu không có bác sỹ riêng thì mọi đau ốm bệnh tật cô đều sẽ phải cắn răng chịu. Vì cô không thể đến bệnh viện khi cái tên còn không có.

“Sao không gọi cho anh?” – Câu nói của Đăng đầy vẻ trách móc.

“Còn cách giới hạn xa lắm.”

Nghe Winner nói, anh chỉ còn biết thở dài.

Im lặng và chịu đựng có lẽ là sở trường của Winner. Dù có bất cứ đau thương nào cô cũng sẽ một mình gánh chịu. Anh không tin cô không cảm thấy buồn, chỉ là cô đã đem tất cả buồn tủi giấu vào đôi mắt. Thế nên đôi mắt ấy luôn lơ mơ như khói như sương để che đi tất cả tâm trạng của chủ nhân.

“Nằm im nhé! Anh sẽ nấu một chút cháo.” – Bôi thuốc xong, Đăng nhẹ nhàng dặn dò.

Winner cũng không nghĩ mình có thể cử động. Đau thế này, không nằm im thì sao đây.

Thấy cô không phản đối, anh cất đồ nghề vào cặp rồi lặng lẽ đi xuống bếp nấu cháo.

Đăng là một sinh viên ưu tú. Sau khi tốt nghiệp, anh được Bạch Hồ mời về làm bác sỹ riêng với số lương rất cao. Đương nhiên nếu làm cho họ, anh sẽ không được đi làm thêm ở bệnh viện nào, phải luôn ở nhà để sẵn sàng cấp cứu bất cứ lúc nào. Anh biết rõ về công việc kinh doanh của bà, nên anh cũng hiểu việc người bị thương sẽ xảy ra nhiều như cơm bữa. Anh theo nghề y là muốn được cứu người, được giúp đỡ những con người cần đến anh. Lời đề nghị của Bạch Hồ có béo bỏ đến mấy anh cũng không muốn nhận lời. Vì thế anh đã lịch sự đến tận nhà ngỏ ý từ chối.

Với anh, đó là một ngày định mệnh! Khi anh chuẩn bị nói rõ suy nghĩ của mình với Bạch Hồ thì người của bà đem về một cô gái bị thương nặng ở đầu do bị con nợ tấn công bất ngờ. Vết thương khá nghiêm trọng và cần đến bệnh viện cấp cứu.

Anh nhớ lúc đó anh đã hét lên yêu cầu mọi người chuyển cô gái ấy đến bệnh viện, nhưng một người trong số người mang cô gái ấy về lắc đầu ừ ừ nói: “Không được đâu. Đến cái tên chị ấy còn không có thì ai cho nhập viện.”

Và chính cô gái không tên đó đã giữ anh ở lại đây làm việc. Anh muốn được giúp đỡ mọi người. Và anh cảm thấy cô ấy cần giúp đỡ hơn ai hết.

“Anh đang làm gì trong bếp nhà tôi thế?” – Vương đứng khoanh tay dựa cửa bếp, bất ngờ lạnh lùng hỏi.

Đăng không quay người lại, một lòng chăm chút cho nồi cháo. Dù sao không nhìn anh cũng biết đó là cậu con trai cả nhà họ Trần.

“Nấu cháo cho Winner.”

“Đây là công việc của bác sỹ sao?” – Vương cười khẩy, ánh mắt nhìn Đăng đầy vẻ khinh ghét. Anh vốn ghét tay bác sỹ này. Cái gì mà truyền kỳ trong giới sinh viên trường Y? Đẹp trai, bí ẩn, học giỏi? Tất cả chẳng qua chỉ là lời đồn của đám sinh viên khoa Y ở Đà Lạt. Nói chung thì nhìn được, hành nghề có chút mát tay, có gì đáng để làm đám nữ sinh khoa Y phát cuồng như thế? Nhi cũng là một thành viên kỳ cựu trong fan club của Đăng. Thật ra thì dù con gái cả nước có cuồng anh ta thì Vương cũng chẳng quan tâm. Đăng này anh ta cũng chỉ được hâm mộ trong phạm vi Đà Lạt nhưng trong đám fan lại có Nhi, thế nên Vương tự nhiên ghét cay ghét đắng Đăng.

Ban đầu chỉ là không vừa mắt, cho đến hôm Nhi đến chơi vô tình gặp Đăng vừa khâu xong ột tay đàn em bị chém. Cô lập tức buông tay Vương ra mà chạy đến xin chụp hình chung rồi còn xin chữ ký. Làm như mình tình không bằng!

“Không. Đây là việc của một người yêu thương cô ấy.” – Đăng rành rọt trả lời.

“Anh yêu con nhỏ đó sao? Có gì để yêu?” – Vương nhướn mày, mặt rõ là bất ngờ.

“Phải. Nếu không phải vì cô ấy ở đây thì tôi cũng chẳng đến đây làm cho gia đình anh.” – Nồi cháo đã xong, Đăng nhẹ nhàng múc ra tô, thêm hành, thêm tiêu, chuyên tâm chăm chút cho nó mà chẳng buồn nhìn Vương.

“Yêu nó thì mang nó đi đi. Mẹ tôi đang đuổi nó đi đấy. Chỉ biết gây họa! Mang nó đi rồi thì anh cũng không cần đến đây nữa.” – Vương mừng như vớ được vàng. Cơ hội để anh tống cổ hai kẻ anh ghét nhất nhì trên đời đang chễm chệ trước mắt.

“Đuổi đi?” – Đăng chau mày, mặt lộ rõ vẻ bất mãn. Giờ phút này thì anh đã xoay mặt ra nhìn Vương, đôi mắt đen cuồn cuộn phần nổi như biển giông bão trong đêm tối.

“Phải. Nó làm em tôi bị đuổi học.” – Vương bình thản nhún vai.

“Lũ khốn các người. Để cô ấy rời xa các người cũng tốt.” – Đăng nghiêng rằng.

Với người mình không có ác cảm, họ chửi mình vài câu cũng chỉ làm mình khó chịu một chút. Nhưng với người bản thân cực kỳ ghét, chỉ cần một câu nói cũng đủ tạo nên trận cuồng phong.

Vì thế mà Minh Vương vốn lịch thiệp hào hoa đang lao đến nắm cổ áo chàng bác sỹ trông có vẻ thư sinh.

“Mày vừa nói cái gì?” – Vương gằn giọng. Thành khốn này quả không biết sợ. Đang ở trong nhà anh mà dám lộ ngôn. Đám đàn em của mẹ anh mỗi đứa búng trắn nó một cái thôi thì nó cũng chết vì vỡ đầu rồi.

“Tôi nói các người là lũ khốn.” – Đăng rành rọt nhắc lại, vẻ mặt chẳng chút sợ hãi. Đôi mắt đen sau cặp kính thư sinh mang một uy lực làm người khác phải cúi đầu khiếp sợ.

Đây là lần đầu tiên Vương nhận ra Đăng không phải là một chàng thư sinh chân yếu tay mềm như vẻ bề ngoài. Đôi mắt ấy lạnh băng và đầy sức mạnh chỉ huy người khác. Tay anh bất giác lờ lững trên cổ áo Đăng.

Một tay nâng niu tô cháo, một tay gạt Vương qua một bên, Đăng lạnh lùng lướt qua, giọng nói lạnh băng vọng lại: “May cho anh là chưa làm đổ cháo của Winner.”

4. Chương 4

Nếu nghe ai nói rằng mình sống đến hai mươi ba tuổi mà chưa một lần ăn cháo thì đừng vội chỉ vào mặt người ta mà phán xét rằng họ nói xạo vì có thể người vừa nói với bạn là Winner. Quả thật đây là lần đầu tiên trong đời có người nấu cháo cho cô ăn.

Mâm mê tô cháo nóng hổi nghi ngút khói trên tay, đôi mắt vốn ngàn năm lơ đãng loáng thoáng sáng lên vẻ thích thú. Một niềm vui thích đầy trẻ con.

Đăng nhận ra biểu hiện đó trên gương mặt nhợt nhạt thiếu sức sống của Winner. Đôi mắt sau cặp kính dịu dàng trao về phía cô cái nhìn đầy yêu thương trìu mến.

“Em ăn đi không cháo nguội hết bây giờ. Anh sẽ không dứt cho em đâu nên đừng có đợi. Trong thời gian em ăn, anh sẽ thu dọn hành lý giúp em.” – Đăng chun mũi, nói với Winner như đang dỗ dành con nít.

“Thu dọn hành lý?” – Giọng Winner khẽ run lên dù trong phòng không lạnh.

“Chẳng phải họ muốn đuổi em đi sao? Anh sẽ thu xếp cho em một chỗ ở.” – Đăng bình thản lật đở quyển sách duy nhất trong phòng Winner, đó là một cuốn tiểu thuyết có tên “không nơi nương tựa”.

“Em không đi!” – Tiếng Winner gằn lên đầy cương quyết.

Đặt cuốn tiểu thuyết xuống, Đăng đi đến ngồi cạnh giường, đôi mày kiếm nhíu sát lại, ánh mắt đen đầy thắc mắc.

“Ở nơi này có người em yêu thương, em không đi đâu hết.” – Winner nói chắc như đinh đóng cột, giọng cương quyết.

Không một ai nhìn thấy phía sau cặp kính kia, đôi mắt đen sâu thẳm như hồ nước đêm đen của Đăng khẽ động. Có một nỗi đau vừa nhảy vào vùng vẫy bơi lội trong đó. Nó khiến sự điềm tĩnh bất di bất dịch không còn nữa.

Hóa ra trái tim cô từ lâu đã mang đi cất, để dành ột người khác. Đăng thẫn thờ! Nỗi đau không còn chìm trong mắt anh nữa, mà chính anh đang chìm trong nó.

“Thế em có cách nào để ở lại không?” – Nhận ra thái độ mình quá lộ liễu, Đăng cố tỏ ra bình tĩnh.

“Em sẽ đến thăm một vài người.” – Winner gằn giọng, đôi mắt luôn mờ nhạt như có khói có sương nay sáng lên một sự quyết tâm. Cô không thể trở về nơi đó để nộp mạng, càng không thể đi khỏi đây. Cô đã mất người ấy một lần, cô sẽ không để vụt mất thêm một lần nào nữa.

*

Có một điểm mâu thuẫn rất lớn của con người đó là họ sống như sẽ không bao giờ chết và rồi chết đi như chưa bao giờ sống. Họ gần như không nghĩ tới cái chết cho đến khi nó gần kề. Nhưng chung quy là họ sợ chết.

Winner là người hiểu rõ cái cảm giác ngồi xem sự sống và cái chết chơi một canh bạc thắng thua nó như thế nào. Vì thế cô chọn đánh vào điểm yếu của con người.

“Con dao này do một nghệ nhân Nhật Bản làm ra. Chất liệu làm thành nó là gỗ và nó vô cùng sắc. Không cần đến lần cắt thứ hai.” – Siết chặt nắm tóc của người đàn ông mập lùn trong tay mình, Winner kẻ sát hơn con dao bằng gỗ vào cổ ông ta.

“Cô... cô muốn làm gì? Tôi sẽ báo cảnh sát.” – Người phụ nữ mặc váy hoa hoảng sợ trệu trạo chạy đến bên bàn điện thoại.

“Bà cứ gọi đi. Bà gọi xong thì tôi cũng cắt xong cổ chồng bà rồi.” – Winner nhếch môi cười lạnh, nụ cười nhạt nhẽo đầy thách thức. Để chứng minh, cô ấn con dao lên cổ người đàn ông. Từ đó một dòng máu đỏ chảy xuống, thấm ướt một khoảng chiếc áo sơ mi xanh da trời ông ta đang mặc.

Cảm giác đau và xót truyền đến làm ông ta bắt đầu van xin: - “Cô muốn gì? Tiền thì để vợ tôi đi lấy. Đừng làm vậy!”

“Tôi không cần tiền. Chỉ cần ông gọi cho hiệu trưởng của con gái ông, phủ nhận vụ bạo lực và yêu cầu không đuổi học Thiên Kim.”

“Tôi... tôi nhận ra cô. Cô chính là đứa đánh con gái tôi.” – Người phụ nữ váy hoa run rẩy chỉ vào mặt Winner. Ban này khi cô mới tới bà cứ ngỡ ngơ, giờ mới nhớ ra.

“Đừng có nói nhiều. Giờ gọi hay tôi cắt cổ cả hai người.” – Winner kéo con dao đi trên cổ người đàn ông, vết cắt dần dài ra.

“Bà! Bà gọi ngay đi.” – Ông ta sợ hãi hét lên. Dù sao cũng chỉ một vụ ẩu đả nhỏ. Đám trẻ đang tuổi lớn nên bất ổn tâm lý. Ông không muốn vì thế mà mất mạng.

Người phụ nữ mặc váy hoa thấy máu từ cổ chồng mình chảy ra nhiều quá sợ hãi vội chạy đến bàn điện thoại, run rẩy bấm số đến mấy lần mới chính xác.

“Mở loa ngoài!” – Winner giọng nhẹ tênh nhưng uy quyền như một mệnh lệnh.

Người phụ nữ quỳnh quáng làm theo.

Đầu dây bên kia bắt máy, người phụ nữ làm theo đúng những gì Winner yêu cầu. Cuộc gọi kết thúc, cô hài lòng cắt con dao đi, nhếch môi cười với hai con người đang ôm lấy nhau run bần bật.

“Dạy dỗ con các người cho tốt. Nó mà còn kiếm chuyện với tiểu thư nhà tôi một lần nữa thì tôi sẽ vẽ bàn cờ trên mặt nó đấy.” – Dứt lời, cô không cần nghe bên kia hứa hẹn gì, lạnh lùng xỏ tay túi quần đi ra khỏi nhà.

Người phụ nữ vội xem vết thương của chồng, xót xa nghiêng răng nghiêng lợi: “Con khốn.”

Winner đã ra đến sân, đang dắt xe rồi nhưng mà cô có thể nghe thấy. Nhếch môi cười nhạt, trong lòng cô một chút bức bối cũng không có. Cô quá quen với những từ ngữ như thế rồi. Nói chung, muốn khốn nạn, phải là kẻ thông minh. Đâu có phải tự nhiên khi không mà làm được.

Chiếc xe thông thả chạy ra đường, hòa làm một với dòng người tấp nập. Đêm Đà Lạt có gió, có tiếng thông reo. Có ánh đèn phồn hoa đô thị. Và có cả những tâm hồn bơ vơ.

*

Quán bar Rain rung chuyển trong tiếng nhạc âm ỉ, điên cuồng bởi những vũ điệu nóng bỏng. Mùi rượu, thuốc lá, nước hoa, phấn son... hỗn tạp hòa vào nhau nhưng lại mang đến một sức cảm dỗ kỳ lạ. Đã vào bar tự khắc sẽ mất tỉnh táo.

“Ồn ào quá!” – Đăng nhìn mặt hét lên với Ngọc – thằng bạn thân của anh.

“Thì đây là quán bar mà, không ồn sao được.” – Ngọc cười nhăn nhở, vừa ngấm gái vừa đáp lời.

“Đi chỗ khác đi. Chỉ cần uống rượu thôi mà.” – Đăng lại tiếp tục gào. Chuyến này về anh mất tiếng chắc rồi.

“Đồ ông già! Rượu thì phải đi với gái đẹp. Gọi là mỹ tửu biết không?” – Ngọc lại nham nhở, ánh mắt sáng như chim ưng quét qua những bóng hồng đang lắc lư nửa kín nửa hở.

Đăng chỉ còn biết lắc đầu cười khở. Nghĩ cũng hay! Gái vây quanh Ngọc không thiếu, thế nhưng chẳng cô nàng nào đủ cao tay giữ được trái tim “du mục” của chàng trai mang số mạng đào hoa. Chưa bao giờ Đăng thấy thằng bạn mình dính vào lưới tình. Chỉ có gái dính lưới âm ỉ.

Ánh mắt Ngọc sáng lên tia nhìn thích thú, khoe môi nhếch lên mỉm cười đầy tự tin. Điều này có nghĩa là anh chàng đã tìm thấy con mồi.

Vắt Đăng ngồi lại bịt tai, Ngọc thong dong bước đi. Nhưng đi được vài bước, nghĩ gì đó, anh quay người lại tháo cái kính của Đăng ra, cất vào túi rồi chính thức bỏ đi.

“Thằng ranh kia!” – Đăng chỉ vừa kịp nghiêng rặng vài chữ thì bóng Ngọc đã hòa vào đám đông đang lắc lư rồi mất hút.

Không ai nghĩ, một chiếc kính có thể thay đổi diện mạo con người đến thế. Chàng trai thư sinh có chút vụng về cứng nhắc một phút trước giờ trở thành một chàng trai tuấn tú đầy phong độ. Mái tóc màu rêu bướng bỉnh bỗng hiền, đôi mày kiếm ngang tàng không coi ai ra gì, ánh mắt sâu thẳm đen láy ẩn chứa một nỗi buồn đầy mê hoặc, sóng mũi thanh tú, đôi môi mỏng bí ẩn đến ngạo mạn. Là một vẻ đẹp hoang dã đầy lôi cuốn.

Phụ nữ thường bị cuốn hút bởi những chàng trai không chú ý đến họ. Đăng lại chẳng chú ý một ai trong quán bar này. Cùng với vẻ lạnh lùng nam tính, anh hiển nhiên trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Một vài cô gái cố ý tỏ ra vô tình đến nhảy gần chỗ anh, tìm cơ hội bắt chuyện. Dù sao thì rượu và âm nhạc làm người ta dễ gần hơn mà.

Nhưng ngay khi bọn họ lấy đủ can đảm để lại gần, Đăng lại bất ngờ rời khỏi bàn, đi sâu về phía góc khuất của bar. Anh vừa nhìn thấy một bóng dáng thân thuộc.

Winner ở đó, trùng hợp như một phép màu.

Đăng thấy guồng chân mình mỗi lúc một nhanh nhưng rồi đột nhiên dừng lại. Lời nói của cô ban sáng vang lên trong đầu anh.

Cô đã có người cô yêu thương rồi.

Đôi chân của anh đã muốn đi ngược lại bàn của mình, nhưng rồi câu nói của Ngọc trước đây lại vang lên trong đầu.

“Làm phụ nữ yêu điên cuồng là chuyện bình thường. Làm cô ta bỏ người cô ta yêu điên cuồng để đến bên cạnh mình mới là bản lĩnh.”

Anh sẽ làm cho cô yêu anh và đưa cô đi khỏi nơi đó. Ở đó người ta quá bất công với cô, xem cô như một cỗ máy phục tùng mệnh lệnh mà không có chút tình cảm. Vì cô yêu quá mù quáng mới có thể chịu đựng được những điều đó. Anh cảm thấy mình có trách nhiệm giúp cô.

Và anh đã đến bàn cô với quyết tâm như thế.

Winner ngẩng đầu, đôi mắt mơ màng không tỉnh táo nhìn Đăng rồi lại cúi đầu. Hình như cô không nhận ra anh.

Cô mặc một chiếc áo lót lông làm người ta cảm thấy cô đang lạnh run lên trong khi trán lại toát mồ hôi hột. Đang lo đến thất ruột. Phải chăng cô đang sốt.

Nhưng nhìn kỹ cách cô lắc đầu theo nhạc, anh hiểu ra là cô đang bay.

“Em lại cần lắc hả?” – Anh ghé miệng nói nhỏ vào tai cô, âm thanh ồn ào xung quanh vẫn không thể át đi vẻ không hài lòng trong giọng nói.

Winner lúc này mới mở to mắt nhìn người con trai trước mặt. Hóa ra là bác sỹ nhà cô. Nhìn anh khác quá. Không còn cặp kính thì lập tức trở thành một chàng trai đầy nam tính mạnh mẽ.

Không trả lời anh, cô cười nhạt, gật gật đầu.

Đang chau mày khó chịu, đang định nói gì đó thì nhạc đột nhiên im bật. Cả quán bar ồ lên bất mãn còn Winner thì cả người bứt rứt.

Tiếng thủy tinh vỡ vang lên làm cả quán phút chốc im bật. Hình như ai đó vừa đập vỡ một chiếc ly.

“Thằng oát con nhà mày sao dám tán người yêu tao?” – Giọng một người đàn ông ồm ồm quát vang cả quán.

Cùng với bản tính tò mò, mọi người trong quán bắt đầu lần tìm đến nơi phát ra giọng nói.

Người ta thấy một chàng trai có mái tóc đen nhánh như đá quý, ánh mắt sâu thẳm thách thức đang nhếch môi cười ngạo nghễ. Đôi môi kiêu ngạo khẽ mấp máy: “Chỉ mới là người yêu, còn chưa cưới mà.” – Nói rồi anh thản nhiên nháy mắt với cô gái tóc vàng đang được người đàn ông ồm ồm ôm quất vang cả quán.

Nói về độ giàu có, giữa chàng trai và người đàn ông chẳng thể nói được ai giàu hơn ai. Còn nói về dung mạo, chàng trai đẹp hơn là cái chắc. Nhìn đến đây người ta cũng đoán ra phần nào là cô bạn gái của người đàn ông kia mê trai nên sốt sắng.

Cách đó không xa, Đấng nghe tiếng cũng đủ biết thằng bạn mình lại gây chuyện. Anh cũng muốn lại đó xem sao nhưng Winner đang thế này, anh không yên tâm bỏ đi. Đấu tranh một lúc, anh quyết định kéo cô đến đó.

Hình như Winner đã cần rất nhiều, đến mức chân không thể đứng được. Đấng không suy nghĩ nhiều, khom người xuống đỡ cô lên.

Cống theo Winner, len qua đám đông, khi Đấng đến được chỗ Ngọc thì đã thấy người đàn ông kia đang nắm cổ áo bạn mình.

“Mày nói ai đi theo mày?” – Người đàn ông ồm ồm giận dữ quát.

“Anh đập chết thằng này đi! Nó nói điều đấy. Em chỉ có mình anh thôi.” – Cô gái tóc vàng đứng cạnh bắt đầu rơm rớm nước mắt.

“Tụi mày, đánh chết thằng này cho tao! Không phải sợ tội. Tao sẽ lo liệu hết.” – Quay qua đám đàn em, người đàn ông ồm ồm ra lệnh.

“Xin lỗi! Đây là chỗ làm ăn. Mọi người có gì ra ngoài giải quyết.” – Vệ sỹ này giờ vì không muốn đụng chạm đến một trong những ông trùm ở Đà Lạt nên im lặng. Giờ khi quán có nguy cơ bị tổn thất thì đành đánh liều lên tiếng.

“Mày thích làm ăn không? Tao san bằng cái quán này bây giờ.” – Người đàn ông ồm ồm hung dữ gầm lên.

Tiếng quát của ông ta làm Winner đang gục đầu trên vai Đấng khẽ cựa mình trượt xuống. Hình như cô đã tỉnh táo hơn một chút.

Chàng trai vệ sỹ bối rối nhìn quản lý quán, thấy ông ta lắc đầu, anh nhẹ nhõm lui về chỗ của mình. Anh làm vệ sỹ để nuôi thân thôi, từng đó tiền không đủ để anh mạo hiểm gây thù kết oán với những tay có máu mặt ở Đà Lạt này.

Được đà lên mặt, người đàn ông ồm ồm hất tay ra hiệu đàn em lao vô cẩu xé Ngọc.

Nhưng ngay khi tay ông ta vừa đưa lên thì một cảnh tượng kinh hoàng xảy ra khiến những cô gái trong quán hét toáng lên, bịt mắt không dám nhìn. Đám đàn ông cũng được một phen sửng sốt.

Một chiếc “choang” chất chứa xé toạc không gian.

5. Chương 5

Giữa quán bar không còn tiếng nhạc và đã lên đèn sáng choang, người ta trân trối nhìn cô gái gầy đến xơ xác cầm trên tay cổ chai Spy đã vỡ.

Phần mảnh sành vỡ nằm la liệt dưới sàn nhà, một số ít cắm lại trên cái đầu tròn quay nhẵn bóng của người đàn ông. Máu từ đó túa ra như con suối nhỏ bị tắt lâu ngày nay được khơi dòng. Cứ thế mãi miết chảy thấm ướt một bên mặt người đàn ông đầu trọc và chiếc áo sơ mi hoa hòe ông ta đang mặc. Ông ta từ từ khuya xuống rồi nằm vật ra sàn. Sự việc diễn ra nhanh đến nỗi đám đàn em đông cứng không kịp trở tay.

Đăng và Ngọc đều bị một phen bàng hoàng. Đặc biệt là Ngọc. Không phải anh phát hoảng vì thấy máu mà là vì bản thân anh là công an. Đi làm thì rất nghiêm chỉnh nhưng một khi đã hết giờ thì chẳng muốn ai biết đến thân phận của mình. “Công an” là một trách nhiệm, không phải là một cái tiếng để khoe khoang. Nhưng bây giờ, một vụ ẩu đả xảy ra ngay trước mắt. Anh đâu thể im lặng.

“Thằng chó! Mày có biết mày làm chị mày gãy cánh không.” – Winner nghiêng răng gườm gườm nói. Quay qua đám đàn em, cô nghênh mặt ngạo mạn, ánh mắt khát máu quét qua từng đứa: “Tụi mày lại đây!”

Đương nhiên bọn chúng sẽ lao đến rồi. Đại ca bị thế mà không làm gì thì về chết với đại ca. Thế là ngay khi Ngọc chưa biết phải xử lý thế nào thì chính bản thân đã bị cuốn vào một vụ rắc rối.

10 giờ 56 phút 13 giây – Quán bar Rain xảy ra một cuộc ẩu đả long trời lở đất. Mọi người sợ hãi chạy ra cửa để về nhưng bị vệ sỹ chặn lại vì... chưa tính tiền.

Đồn lại một góc, họ sợ hãi nhìn hai chàng trai và một cô gái tả xung hữu đột, từng chút hạ gục đám đàn em của tay đại ca tiếng tăm.

Căn bản là vì ông ta đi bar chơi, lại đi với người yêu nên mang theo chút ít đàn em. Ông ta mà kéo cả băng nhóm đến thì ba đứa chỉ có xong đời.

11 giờ 12 phút 46 giây – Người ta thấy đám đàn em của tay đại ca kia nằm la liệt dưới sàn.

Chàng trai tóc đen rút vội ra sắp polime đưa cho phục vụ đứng gần đó rồi nhanh chóng cùng chàng trai còn lại và cô gái rời khỏi. Cũng đúng thôi. Ở lại để đợi cả băng nhóm kia kéo đến giết sao.

*

Đà Lạt về đêm không giống như Sài Gòn sầm uất, qua mười giờ đã bắt đầu trở nên vắng lặng. Ánh đèn khuya cản rặng gòong mình chiếu sáng rực rỡ xua đi đêm tối.

Xuyên qua từng vạt đèn mỏng manh, chiếc taxi lao đi trên đường vắng vẻ.

“Em thú vị thật đấy!” – Ngồi bên cạnh tài xế, Ngọc quay hẳn người lại nhìn Winner đang ngồi băng sau với Đăng, nhớ lại cảnh cô cầm vỏ chai đập vào đầu thằng cha đáng ghét kia mà phá lên cười thích thú.

Winner lúc này đang nhắm nghiền hai mắt, tai đeo phone, hoàn toàn tách biệt khỏi thế giới này nên cô chẳng hề hay biết Ngọc vừa nói chuyện với mình.

“Ê, em của mày hơi kỳ đấy.” – Ngọc nhìn Đăng, đôi mày chau lại khó hiểu. Chính Đăng cầm tay kéo ra khỏi bar, đưa lên taxi, chắc chắn là người Đăng quen biết.

“Nó bậy gì đấy. Giờ muốn đi đâu nói taxi để còn đi.” – Đăng nhăn mặt làu bàu.

“Cho tao về nhà. Đêm nay không có gái thì về nhà chứ đi đâu. Còn hai đứa mày đi đâu thì đi.” – Ngọc nhếch môi cười ma mãnh, ánh mắt đầy ẩn ý hết nhìn Đăng rồi nhìn Winner.

Nhìn bộ mặt của Ngọc, Đăng chán chường buồn nói, khép hồ mắt vờ ngủ, mặc cho thằng bạn tự nói rồi tự nghe một mình.

Ngọc về nhà, taxi còn mỗi hai người, không gian im ắng hẳn.

Tài xế xe xua đi sự cô tịch bằng cách mở radio. Bài hát Until You du dương mang theo sự bình yên từ loa trôi vào tai những con người trong xe, trừ Winner. Cô đang đeo phone, nghe deep house và phiêu tới tầng cuối cùng của địa ngục.

Chiếc taxi thông thả dừng lại trước cánh cửa gỗ của gia đình họ Trần. Thấy Winner không hề hay biết, Đăng khẽ lay vai cô.

Winner mở mắt, làn sương khói theo mắt cô tràn ra không gian, cả một trời mơ màng mông lung xen lẫn một nỗi buồn trong đôi mắt đó. Có cả một nỗi đau ngày thường bị che giấu nay nổi lên rõ ràng. Có lẽ khi không tỉnh táo là lúc người ta bộc lộ cảm xúc rõ ràng nhất.

Đăng chủ động xuống xe, đi vòng qua bên kia mở cửa cho Winner.

Trời cũng đã khuya, khách hàng lại có thái độ rất lạ. Tài xế xe hoảng mang sợ bị gạt vội mở đèn trong xe nên.

Winner chói mắt, nhắm mắt đi ra khỏi xe theo đường cửa Đăng đã mở sẵn.

Đêm Đà Lạt lặng lẽ mù sương. Từng ánh đèn cô độc le lói chiếu xuống. Gió lặng lẽ vờn từng nhánh thông run lên âm điệu ma quái ngàn năm.

Bóng Winner cô độc liêu xiêu đi về phía cánh cửa gỗ nhà... người ta.

Đăng đứng nhìn theo chột trong lòng dâng lên cảm giác đây là lần cuối cùng anh còn gặp cô. Trái tim run rẩy làm đôi bàn chân trở nên gập gáp, khi anh định thần lại thì không biết bằng cách nào đã kéo cô lại ôm trọn trong lòng.

“Em đừng trở lại đó nữa!” – Giọng anh da diết gần như một lời van xin.

Trong vòng tay anh, cô lặng yên đến mức tưởng chừng như không tồn tại. Không vùng vẫy thoát ra, không đáp lại cái ôm, cũng không lên tiếng trả lời anh.

Cô không dựa vào anh, vẫn đứng thẳng người trên đôi chân gầy xơ xác của mình, mặc kệ vòng ôm ghì chặt đầy yêu thương đang bao bọc lấy mình.

Cô đứng đó, tĩnh lặng như ngàn năm vẫn thế. Còn anh, người lữ khách đi ngang, vô tình mang đến chút hơi ấm, nhưng rồi anh vẫn sẽ tiếp tục hành trình của mình, còn cô vẫn tiếp tục trở lại đứng đó trước mọi sóng gió.

Cô quá nhỏ bé trước vô vàn đau đớn đời người phải trải qua, nhưng lại lì lợm đến cố chấp, mặc kệ những vết thương đi qua trái tim, chạm khắc vô vàn hồi ức đau đớn, cô vẫn cứ như một tảng đá thình lình.

Có đôi lúc, khoảnh khắc im lặng lại chính là lúc con người ta nói nhiều nhất. Với cử chỉ vừa rồi, anh tin cô hiểu tình cảm của anh. Và với vẻ đứng đưng của cô, anh cũng đã hiểu câu trả lời dành ình.

Buông cô ra như buông sợi dây cột của trái bóng bay, anh hiểu rằng ngay lúc này đây, nó sẽ mang theo tất cả hi vọng của anh bay lên trời cao, anh sẽ chẳng thể nhảy lên kéo nó trở lại. Đương nhiên anh có thể tìm ình hàng trăm trái bóng bay khác, nhưng nó sẽ chẳng thể là trái bóng anh vừa đánh mất.

“Thôi em vào nhà đi! Sương xuống ướt hết áo rồi. Em sẽ bệnh đấy.” – Đăng gượng cười, đưa bàn tay ướt đầm vừa chạm vào lưng áo của Winner lên như là một bằng chứng.

Hình như cả anh và cô đều chết sống.

Bàn tay Đăng nhuốm một màu đỏ.

“Em bị thương à?” – Giọng nói Đăng rít lên đầy giận dữ.

“Em không biết. Chỉ đau một chút thôi.” – Winner trả lời nhẹ tênh, khẽ vận vẹo để kiểm tra cơ thể.

“Đi với anh! Em cần phải cầm máu.” – Nói rồi Đăng dứt khoát kéo Winner trở lại taxi, giọng lạnh lùng ra lệnh cho tài xế chạy về nhà mình.

*

Đó là một ngôi nhà được bao bọc bốn phía bằng bức tường đá kiên cố ngăn cách khỏi thế giới bên ngoài. Không ai biết phía sau cánh cổng kia là gì. Người ta cũng mơ hồ hình thành trong lòng cảm giác không thể chạm vào thế giới phía sau bức tường đá ấy.

Ngay cả Winner cũng thế. Đứng trước bức tường đá cao quá mức cần thiết này, cô cảm thấy phía bên kia là một thế giới hoàn toàn khác. Cô vốn đã bị tách biệt khỏi cái thế giới cô đang tồn tại, nhưng không ngờ Đăng cũng tách biệt như cô. Con người sống bên trong đó, ắt hẳn đã mang tất cả nội tâm giấu đi, ẩn mình sau bức tường đá phủ rêu cổ kính để tìm kiếm cảm giác an toàn.

Phía sau lần ranh bất khả xâm phạm đó là cả một thiên đường trong cổ tích. Những bóng đèn dày đặc trong sân làm không gian sáng choang giúp Winner nhìn rõ mọi thứ. Những nhánh cây ngọn cỏ đã im lìm vui mình trong sương nhưng vẫn toát ra vẻ đẹp kiêu sa thần kỳ chứng tỏ chủ nhân khu vườn này đã chăm chút mọi thứ rất tỉ mỉ. Một con suối nhỏ khẽ cựa mình vang lên tiếng róc rách vui ta. Cây cầu gỗ bắc ngang dòng suối bằng gỗ thông nguyên cây không làm nhẵn mọt mọt và độc đáo.

Từ lúc bước qua cánh cổng, đi qua cây cầu cho đến khi căn nhà được đóng bằng gỗ nguyên cây hiện ra với chiếc đèn dầu ngoài hành lang vàng mơ màng, Winner quên mất là mình đang nín thở.

Nơi này tuyệt quá! Mới chỉ nhìn trong đêm mà đã đẹp thế này thì ban ngày còn lôi cuốn đến mức nào! Quả thật là một nơi khiến người ta muốn được ở lại và sống dài lâu.

Nội thất trong nhà cũng thật đặc biệt. Từ bàn, ghế để kệ để đồ đều được đóng bằng gỗ nguyên cây để vỏ, không bào nhẵn.

Cả hai tiếp tục duy trì không khí im lặng. Đăng lặng lẽ đốt lò sưởi lên. Winner vẫn còn đang ngỡ ngàng nhìn ngắm mọi thứ.

Lửa la liếm những nhánh củi khô, mau chóng rực lên lưỡi đỏ phập phồng ma quái. Tiếng nổ lách tách từ lò sưởi là âm thanh duy nhất trong căn nhà.

Đăng vẫn tiếp tục im lặng, một mình đi vào phòng, lấy ra chiếc áo sơmi đưa cho Winner.

“Em vô phòng tắm thay áo ra đi! Mặc ngược nó lại để anh có thể thấy được vết thương trên lưng em.”

Winner ngoan ngoãn làm theo.

Khi cô trở ra, bản nhạc hòa tấu từ chiếc radio dùng pin đang nhẹ nhàng vang lên. Trái ngược với vẻ rực rỡ ánh đèn bên ngoài sân vườn, ngôi nhà hoàn toàn không có một thiết bị điện nào. Ánh sáng của nến vàng như mật rót vào căn phòng đầy âm áp. Mùi thơm thoang thoảng dễ chịu làm người ta có cảm giác lạc vào cõi mơ.

Vết thương của Winner không sâu, cũng không nguy hiểm. Chỉ vì cô cắn lặc nên máu chảy nhiều và khó đông.

Đăng tỉ mỉ sát trùng và băng bó lại cho cô. Nó không quá sâu đến mức phải khâu.

Dưới ánh sáng vàng vọt của những ngọn nến, nước da xanh xao nhợt nhạt vốn có của Winner giờ mang một màu vàng ngọt ngào như mật ong. Sự mệt mỏi trong nét mặt không còn hiện rõ ràng như ban ngày, nó mang một nỗi buồn đầy kiêu hãnh.

Cô là một người ngạo mạn với những tổn thương của mình. Là sự bướng bỉnh kiên cường không chấp nhận bị quật ngã nhưng cũng rất chơi vơi. Ở trong đôi mắt sáng rực ánh nến của cô, Đăng có thể thấy được điều đó.

Chính ánh mắt ấy đã làm anh yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên. Một sự xem thường mọi thứ đầy ngạo mạn nhưng cũng thật yếu đuối. Cô như cánh chim chưa vững đã mất tổ, phải bay lên bầu trời xanh. Nhưng một

khi đã bay, phải rải cánh cho hết, cho kiêu hãnh. Dù có lao đao trong bão táp phong ba, cô vẫn sẽ tiếp tục bay.

“Anh là xã hội đen à?” – Tiếng Winner nhẹ nhàng vang lên.

Đăng cũng không quá bất ngờ với câu hỏi này. Trên những bức tường gỗ của anh treo toàn là súng. Lần đầu tiên anh dẫn Ngọc về đây, thằng bạn anh đã vật anh xuống sàn, khóa tay anh vừa vặn trong cái còng số tám và nói “không ngờ một công an như tao lại có thằng bạn buôn vũ khí.”

“Đó chỉ là súng giả thôi.” – Đăng vẫn ngồi trên ghế, mắt nhàn nhàn nhìn theo Winner đi vòng quanh các bức tường để ngắm từng khẩu súng.

“À! Em có nghe về loại súng này. Là súng airsoft đúng không?” – Winner gật gù, đưa tay chạm lên cây súng ngắn gần nhất.

“Em biết về môn chơi này sao?” – Đăng có vẻ khá ngạc nhiên. Đam mê thú chơi này cũng không còn quá mới mẻ ở Việt Nam, nhưng những hội chơi rất kín đáo.

“Em có được học qua cách phân biệt súng thật hay súng airsoft để nhận biết khi con nợ phản kháng.” – Winner nói nhưng không nhìn Đăng, cô vừa mới tháo một cây súng ngắn ra khỏi giá của nó và đang mân mê xem xét.

“Em được đào tạo kĩ quá đấy.” – Trong giọng nói của Đăng có chút không vui.

“Ừ. Nhưng em đã làm thầy tức đến mức không thèm dạy.” – Winner vẫn tiếp tục tập trung vào khẩu súng. Cô vừa tháo băng đạn ra khỏi súng và ngắm nghía nó.

“Chắc không phải em đã kê súng vào đầu ông ấy chứ?”

“Không! Em chỉ nói ông ấy bỏ nghề đi, đừng có dạy người ta chơi ngu nữa. Thấy súng lo mà né đi chứ còn đứng đó xem xét rồi đợi nó bắn cho sao.” – Trong khi cả hai cùng cười vang thì Winner đã ráp lại băng đạn, lên đạn và bắn một phát hoành tráng. Tiếng nổ cũng không quá to nhưng đủ để ai lần đầu nghe thấy giật mình. Viên BB tròn bằng nhựa màu trắng bay vào tường ở khoảng cách gần vỡ tan tành, để lại trên cây gỗ một vết lõm nhỏ.

“Nó cũng có thể giết người đấy.” – Xem xét vết đạn trên tường gỗ, Winner nhận xét.

“Ừ. Cũng khá nguy hiểm. Nếu không thì nó đâu bị cấm.”

“Anh thích súng à?” – Trả lại cây súng ngắn về vị trí của nó, Winner trở lại bàn nơi Đăng đang ngồi.

“Chỉ thích sờ tầm súng giả thôi. Chứ đồ thật thì anh không có gan đâu.” – Đăng khẽ cười, giọng nói nửa thật nửa đùa.

“Cũng khá độc đáo đó.” – Winner gật gù nhạt nhẽo, tay rảnh rỗi nghịch những giọt nến đang chảy xuống thân.

“Thế còn sở thích của em là gì?” – Khoanh hai trên bàn, Đăng hơi ngả người về phía trước, nơi Winner ngồi đối diện.

“Em không có. Với em, còn sống đến ngày hôm nay đã là một kì tích rồi. Có lẽ sở thích của em là sống.” – Trong đôi mắt mơ hồ như khói như sương ấy, có một nỗi buồn lặng lẽ bao bọc. Nỗi buồn tĩnh lặng, thân thuộc như là một phần của linh hồn. Có lẽ, trong tâm hồn cô, từ lâu buồn đã là một thói quen.

Đăng dường như muốn an ủi hay kể một câu chuyện vui hơn, nhưng Winner lại nhanh hơn.

“Em buồn ngủ rồi. Em sẽ ngủ ở đâu trong căn nhà này?”

“Có một phòng dành cho khách. Để anh trải giường cho em.” – Đăng cũng hiểu, cô đang cần một mình và rồi lại sắp xếp những nỗi buồn của mình thành một khối, mang đá đè lên để nó thôi lạo xạo. Cô không thờ ơ và bất cần như vẻ bề ngoài của mình. Trong con người cô là một tâm hồn nhạy cảm, dễ u sầu và cần bảo bọc.

6. Chương 6

Nắng sớm qua miếng kính trên trần nhà chiếu vào căn phòng thơm mùi gỗ. Ánh nắng buổi sáng khá dịu, chỉ một vài tia sáng e ấp chiếu vào phòng. Một chút hơi ẩm để giấc ngủ được ngon hơn.

Tuy nhiên chiếc điện thoại quái ác lại không để Winner tiếp tục làm điều đó. Nó đang phiền phức kêu inh ỏi và khéo cô khỏi giấc ngủ chỉ mới đến khi trời gần sáng.

Winner ú ớ trả lời điện thoại, nhưng ngay sau đó gương mặt lập tức trở nên tỉnh táo.

Người trong điện thoại nói gì đó, cô chỉ “vâng” một tiếng ngắn ngủn sau đó cúp máy và rời khỏi giường.

Cánh cửa phòng vừa mở ra cũng là lúc Đăng vừa đến trước cửa cùng bữa ăn sáng.

“Anh cứ nghĩ phải gào lên để gọi em dậy.” – Nhìn gương mặt còn ngái ngủ của Winner, Đăng khẽ cười hiền. Mười lần anh đến nhà họ Trần thì mất chín lần người ta nói cô đang ngủ. Có vài lần anh vào phòng cô, nhìn thấy cô đang nằm trên giường thì lại trở ra. Có lẽ anh vĩnh viễn không bao giờ biết, Winner một ngày chỉ ngủ ba tiếng đồng hồ. Cô có thói quen nằm nhắm mắt mặc kệ mọi thứ đang diễn ra xung quanh, nhưng cô không ngủ.

“Em phải đi bây giờ.” – Winner có vẻ vội vàng. Cô không hưởng ứng lời trêu đùa của Đăng.

“Em lại đi đòi nợ hả?” – Đăng không mấy vui vẻ.

“Đó là công việc của em.” – Winner bình thản trả lời trong khi len qua người qua người Đăng để ra khỏi phòng.

“Em định làm công việc đó đến bao giờ? Không phải là cơ nghiệp của em, em có gì mà phải tâm huyết như thế? Hơn nữa công việc đó hoàn toàn không tốt.” – Đăng có chút gay gắt, bàn tay ghì chặt cổ tay Winner không muốn buông.

Bàn tay gầy của cô trong tay anh dần siết chặt lại. Cô lạnh lùng quay lại chiếu thẳng ánh mắt tối sầm nhìn Đăng. Trong đó có cả sự phẫn nộ lẫn quyền lực không chế người khác. Anh chưa bao giờ thấy cô như thế này.

“Bọn em chẳng làm gì sai hết. Đâu ai ép họ mượn tiền, và tiền lãi thì đã được thông báo ngay khi họ kí giấy nợ. Không ai lừa họ cả. Chính bọn họ mới là lũ hai mặt. Khi đến mượn tiền, họ van xin thậm chí quỳ gối. Và khi đã dùng hết số tiền, đến hạn phải trả, họ lật mặt chửi bới nguyên rủa.” – Hình như Winner đang nổi giận. Giọng cô đanh cứng đầy phẫn nộ, đôi mắt tối sầm như đêm nước đêm đen. Dứt lời, cô lạnh lùng giăng tay lại, quay đi, không nhìn Đăng thêm một lần nào nữa.

“Nếu một ngày nào đó, anh muốn em bỏ công việc này mà theo anh, em có đồng ý không?” – Giọng Đăng đầy bất lực, một mối nói với theo bước chân Winner.

Cô không quay người lại nhìn anh, không đứng khựng lại, cũng không mất một giây nào để suy nghĩ đã rành rọt trả lời: “Không!”

Cửa nhà đóng sầm lại cùng với sự giận dữ của Winner. Nhớ lại lần đầu tiên cô gặp anh, đôi mắt anh đầy trách nhiệm và kiên quyết làm người khác có cảm giác tin tưởng muốn dựa vào. Trong khi cô hôn mê do vết thương ở đầu, cô vẫn có thể nghe anh nói với cô phải cố lên. Và cảm nhận đó của cô đã luôn luôn đứng cho đến bây giờ. Anh luôn xuất hiện khi cô chơi với nhất.

Có thể nói, khi ta yêu một người, họ cũng giống như cầu vồng, rất đẹp, rất thu hút. Nhưng không ai sống nhờ cầu vồng, và không có cầu vồng ta cũng chẳng thể chết. Còn khi ta cần một người, họ giống như là không khí. Ta không bao giờ để tâm quanh mình có bao nhiêu ôxi, nhưng ta lại không thể không có nó để duy trì sự sống, và cũng chẳng thể dùng gì khác để thở thay cho ôxi.

Đó là cảm giác của cô về anh. Nhưng giờ đây, cô cảm thấy thất vọng tràn trề. Cô nghĩ anh là người hiểu cô, là người biết suy nghĩ. Nhưng hóa ra anh cũng chỉ như những con người tầm thường kia, nhìn nhận mọi thứ bằng ánh mắt nông cạn.

*

Căn nhà nhỏ nằm trong khu biệt lập, tĩnh lặng như đang trốn trong rừng thông nhưng cũng như đang che giấu điều gì đó. Thông xanh âm u reo lên từng hồi ớn lạnh. Con dốc nhỏ dẫn lên ngôi nhà thường ngày vắng vẻ nay rải rác người.

Đi đầu là một cô gái mang gương mặt xanh xao dọa người, thân hình gầy xơ xác. Trông cô có vẻ mệt mỏi, miệng ngậm điều thuốc hờ hững, hai tay bỏ túi quần lười nhác đến nỗi không buồn kẹp thuốc. Chiếc áo sơ mi trắng loáng thoáng trong nắng nửa thật nửa ảo làm người ta càng có cảm giác cô rất gầy và có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Phía sau cô, khoảng chục thanh niên vóc dáng cao lớn, trên tay mỗi người đều cầm theo gậy bóng chày. Đồ nghề của họ khi đi đòi nợ chỉ có nhiều đó nhưng cũng đủ đập phá rất nhiều thứ.

Căn nhà im lìm nhìn đoàn người đang đi bộ lên dốc vì đường hẹp không thể chạy xe. Dường như nó đang chờ đợi họ đến gần. Phía sau những bức tường lấm lem kia, phải chăng là một âm mưu cũng không hề sạch sẽ?

Ngoài việc dùng tay để mở cửa, người ta còn một cách khác là dùng chân. Trông Winner gầy gò là thế, nhưng chỉ một lực đạp chân, cánh cửa gỗ đã mở bật ra.

Không gian bên trong ngôi nhà hoàn toàn khác xa so với vẻ bề ngoài cũ nát. Nội thất trong đó là cả một gia tài. Đơn giản, chủ nhà là một kẻ tham lam, muốn vay không muốn trả nên bà ta luôn tìm cách ngụy trang dưới một lớp vỏ nghèo khổ.

Và “người đàn bà nghèo khổ” đó đang ngồi ngay trên bộ sofa thiết kế sang trọng, đút nho cho con chó cưng của mình.

Nhìn thấy Winner và người của cô, bà ta không hề giật mình, sợ hãi hay ít nhất là ngạc nhiên. Dường như bà ta cố tình ngồi đây là để đợi họ.

Winner tiến vào đầu tiên, ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện, chân thản nhiên vắt lên bàn.

Người phụ nữ nhìn cô, đáy mắt rất tức giận nhưng vẫn cố tỏ ra điềm tĩnh. Từ lâu bà đã nghe về cánh tay phải của Bạch Hồ. Là một con nhai ngỗng cuồng và ngang ngược.

“Bạch Hồ kêu cháu đến tìm cô sao?” – Người phụ nữ hỏi, không che giấu sự căm ghét khi phải nhắc đến cái tên Bạch Hồ.

“Đến lấy tiền.” – Winner rút một hơi thuốc dài, đôi mắt không thèm nhìn người đối diện mà đang tập trung vào con chó.

Mỗi người sinh ra đều sẽ được trời ban ột tài năng. Và tài năng của Winner dường như là chọc tức người khác. Cô rất biết cách làm cho người đối diện tức đến phát điên mà không làm được gì. Mỗi câu trả lời của cô đều rất thành thật. Vì quá thành thật đến mức không thèm chau chuốt từ ngữ nên luôn làm người khác rất dễ nổi nóng.

Nhưng cô không cho người phụ nữ đối diện mình có thời gian nổi giận thì đã với tay đến xoa đầu con chó nhỏ bà đang bế trên tay, ánh mắt dịu dàng ôn hòa hoàn toàn khác xa vẻ khinh miệt bất cần vài giây trước.

“Chú chó dễ thương quá! Là tên gì vậy?”

Người phụ nữ nhìn cô, trong lòng bỗng bớt ghét vài phần. Từ sau khi chồng bà mất, bà chỉ có một mình. Muốn bớt cô đơn nên bà nuôi con chó Nhật này. Bà yêu thương nó như con mình. Và người mẹ thường rất quý những người yêu thương con mình.

“Tên là Su.” – Giọng bà có vẻ hiền hơn.

“Cháu ẵm một chút được không?” – Winner thích thú dang tay ra đón con chó nhỏ.

Người phụ nữ cũng không mấy phiền lòng, giao nó cho cô mà không chút hoài nghi.

Winner đón lấy Su, ôm vào lòng, khẽ vuốt nhẹ từ đầu cho đến cái đuôi đang ngoe nguẩy của nó. Con chó rất ngoan và dễ gần. Nó nằm im cho cô vuốt ve và khẽ nhắm mắt ngoan ngoãn.

“Bà chủ của cháu bảo chồng cô có nợ bà ấy một khoản tiền rất lớn. Đến giờ tiền lời cũng vô cùng lớn. Chồng cô đã mất, bà chủ của cháu cũng đã muốn thôi không đòi tiếp khi thấy cô sống quá cơ cực. Nhưng sau khi phát hiện ra cô có một tài khoản lớn trong ngân hàng, biệt thự ở Nha Trang và một vài lô đất ở Phú Mỹ Hưng thì bà ấy quyết định bảo cháu đến đây kêu cô trả tiền cho bà ấy.” – Vừa vuốt ve con chó nhỏ, Winner vừa nhàn nhạt nói mà không nhìn người phụ nữ. Cô đã thể hiện rõ ràng tất cả những gì về bà đều đã được điều tra rất kỹ và bà không có cơ hội nói dối.

“Nói với con mẹ ấy trả mạng chồng tao đây rồi tao trả tiền cho.” – Người phụ nữ mới vài giây trước còn rất dịu dàng bất ngờ quát ầm lên. Chồng bà vì nợ nần mà tự tử chết, có biết bà khổ cực bao nhiêu mới có được như hôm nay không mà dám vác mặt đến đây đòi tiền. Nếu không phải các người bức người quá đáng thì chồng bà giờ vẫn còn sống, bà cũng chẳng cần mang thân như nhóc đeo bám bọn đàn ông để dần dần làm giàu.

“Bà chủ của cháu đâu có giết chồng cô. Là ông ấy không muốn sống nên tìm cách chết mà.” – Trước nỗi đau chuyển sang giận dữ của người phụ nữ, Winner vẫn chỉ vờn vện một thái độ dửng dưng. Có nợ thì đương nhiên phải đòi. Còn chuyện trả không nổi mà tự tử thì là do họ lựa chọn, làm gì có ai ép.

“Lũ ác ôn tội mày! Tội mày gián tiếp giết chết bao nhiêu người rồi hả. Tội mày nhất định sẽ bị quả báo.” – Người phụ nữ phát tiết lên với thái độ của Winner. Bà ta thật rất muốn lao đến tát cho con nhóc nháo này vài cái cho hả giận.

“Nợ mà không trả cũng sẽ bị quả báo.” – Winner thật thà nhận xét.

“Tiền thì tao nhất định không trả một xu rồi. Còn quà cho tội mày thì tao có đó. Tao đợi tội mày từ sáng sớm rồi.” – Người phụ nữ nở một nụ cười quỷ dị. Ngay sau đó, từ một phòng trong nhà, một nhóm thanh niên mặc đồ đen, tay cầm vũ khí chạy ra đứng trong tư thế sẵn sàng tấn công.

Nhìn qua cửa sổ, Winner biết bên ngoài cũng có một nhóm đã bao vây sẵn.

Đám đàn em của cô từ đầu đến cuối chỉ đứng im chờ nhận lệnh. Ngay cả khi gặp nguy hiểm cũng không phát ra một tiếng động.

“Muốn giết người?” – Winner nhướn mày, nhìn đám người lăm lăm vũ khí trong tay bằng ánh mắt coi thường. Họ nghĩ giết người chỉ đơn giản làm cho người ta ngừng thở thôi sao. Đó là nỗi ám ảnh một đời. Và những linh hồn sẽ luôn đeo bám kẻ giết mình. Nhìn đám người này, cái cách họ cầm vũ khí cũng đủ hiểu chỉ là đám giang hồ chợ búa ngoài đường, được thuê về làm mề hù những ai yếu vía. Mười kiếp nữa cũng chưa đủ gan để giết người.

“Cháu không muốn đánh cái đám người này để cô tốn thêm tiền thuốc đau. Có nợ thì trả đi. Đừng có làm mọi việc rắc rối thêm.” – Winner rời mắt khỏi đám người vừa hùng hổ lao ra, tay vẫn nhẹ nhàng vuốt ve con chó nhỏ, chân nhàn rãi gác lên bàn.

Người phụ nữ giở móng gãi mình. Con chó bà yêu thương đang trong tay Winner.

Winner cũng biết bà ta đang nghĩ gì. Khẽ liếc mắt nhìn người phụ nữ. Cô nheo mắt cười một nụ cười khẳng định. Chính xác! Cô lấy con chó từ tay bà là để uy hiếp. Mà cũng chẳng phải cô lấy. Bà ta đưa cho cô ẵm mà.

“Lũ độc ác.” – Người phụ nữ rít lên, vỗ đến chỗ Winner nhưng bị cô thuận thể đập một cái lùi lại phía sau. Con chó được cô đưa ột đàn em của mình trong khi người phụ nữ đang ôm bụng đau đớn. Rất may bà ta vẫn đủ tỉnh táo để ra hiệu cho đám người của mình đứng yên. Nếu con Su có mệnh hệ gì bà ta sẽ sống không nổi mất.

“Có nợ thì trả là chuyện đương nhiên rồi. Còn về việc của chồng cô, là do ông ấy lựa chọn. Khi con người sống đủ thì cần được chết. Đó là cái số của ông ấy. Cháu nghĩ cái cảm giác mất đi người mình yêu thương cô vẫn còn nhớ rất rõ. Nó khắc sâu vào xương tủy và không thể quên. Nếu cô không muốn trải qua lần nữa thì hãy trả tiền. Cháu cũng chỉ làm theo lệnh bà chủ. Khi cần thiết, cháu cũng sẽ phải giết một vài người, kết liễu một vài sinh linh.” – Winner nói rất chậm, lời lẽ và giọng điệu như đang kể một câu chuyện nhẹ nhàng. Mỗi một điều thuốc, cô rít một hơi rồi lấy lại con chó từ tay tên đàn em. Lần này, cô không ẵm nó mà nắm trọn cái cổ nhỏ bé của nó trong tay.

“Tốt nhất đừng nghi ngờ lời đe dọa của cháu.” – Winner nhìn người đàn bà, bàn tay cô đang nắm lấy con chó nhỏ tội nghiệp dần nổi gân. Bà ta sẽ không bao giờ tin một cô gái mảnh khảnh như thế có thể một tay bóp chết con chó của bà. Nhưng đám đàn em của Winner thì tin lắm. Cô còn có thể giết chết thứ to lớn hơn thế nhiều.

Con chó trong tay Winner đang rít lên từng tiếng đau đớn quặn quại.

Người phụ nữ không thể nhịn thêm được nữa. Bà ta vừa lo lắng lại vừa giận dữ.

“Su mà có chuyện gì tui mầy cũng đừng hòng sống xót.” – Người phụ nữ gào lên, có vẻ vẫn không đành nhả ra mười mấy tỷ trả nợ.

“Rồi sau đó? Bọn cháu chết. Con Su cũng chết. Nên biết người còn sống mới là người đau khổ. Cô có đủ can đảm tự tử không? Nếu không có thì đừng làm gì để mình sợ phải sống. Vì nếu không muốn sống nữa nhưng lại không dám chết thì sẽ rất đáng sợ.” – Một câu nói của Winner khiến người phụ nữ đang hùng hổ im bật. Cái cảm giác này bà đã từng trải qua khi chồng bà mất. Vì vậy bà đã tìm một con chó nuôi cho bớt quạnh hiu và để bớt buồn. Cô đơn ở tuổi già là cả một bản án tử hình.

*

Khoảng sân yên tĩnh bỗng chốc bị khuấy động do tiếng nói tiếng cười. Dẫn đầu vẫn là Winner, tay bỏ túi quần, miệng lưỡi biếng ngậm hồ điệp thuốc trên môi.

Phía sau cô, đám thanh niên đang trò chuyện rôm rả, trên tay xách theo những vali tiền.

“Chị hai hay thật đấy! Sao chị biết con chó là mấu chốt sự việc tài quá vậy?” – Một cậu thanh niên nhỏ người, dáng vẻ nhanh nhẩu ở phía sau Winner hỏi.

“Chỉ là đoán bừa thôi.” – Winner xoa xoa đầu, nói nhưng không quay đầu lại. Thật ra thì những người nuôi thú cưng thường là những người cô đơn. Họ không có bạn, không có ai để tâm sự nên mới nâng niu một con vật và trò chuyện với nó mỗi ngày. Winner không giỏi đoán tâm lý người khác đến thế. Chỉ là cô đã từng nuôi một con cáo sa mạc cho bớt cô quạnh. Không may người bạn tri kỷ đó của cô đã bị Kim không cẩn thận tông chết khi tập đi xe máy trong sân.

“Mà công nhận chị hai nói hay lắm nha. Em không nghĩ chị sâu sắc như vậy. Một câu nói làm bà già đó im luôn, ngoan ngoãn giao tiền ra.” – Cậu thanh niên lại tiếp tục nói trong sự đồng tình của đám người còn lại. Quả thật họ không nghĩ chị hai của họ nghĩ ra được những điều đó. Trong mắt họ, Winner như một siêu nhân ngoài hành tinh, không có suy nghĩ và chỉ làm theo lời bà chủ. Nếu là người của trái đất này thì cũng là người sống vô tư mặc kệ đời nhất trên thế giới.

“Nghệ thuật đòi nợ đó.” – Winner nửa thật nửa đùa sau đó xua đám đàn em mang mấy vali tiền vô cho Bạch Hồ.

Nói hay? Quả thật cô cũng cảm thấy mình nói hay. Có thể mang cảm giác của mình trong suốt bao nhiêu năm qua ra làm thứ dọa người khác, cô hay quá đi còn gì.

Như tia nắng mỏng manh len qua khe gỗ hở, có một nỗi đau vừa len lõi vào tim cô. Trái tim vốn đã nặng nề giờ lại khó chịu hơn.

Ít nhất cô cũng đã không bị đuổi khỏi đây. Chỉ cần như thế là đủ rồi. Mọi cảm giác dù buồn hay vui đều là dư thừa. Đòi được số tiền mặt lớn như thế, cô còn có gì để buồn? Căn bản chỉ cần có thể thấy người đó gần ngay trước mặt mình. Dù không thể chạm thấy nhưng vẫn luôn trong tầm mắt. Nhiều đó là thỏa mãn lắm rồi.

Mặt trời về tây đỏ rực một mảng trời. Mây mệt mỏi buông mình thả trôi. Ánh tà dương len lõi vào những trái tim bơ vơ gọi mời nỗi buồn vây kín.

Trời chiều càng đỏ lại càng hoang vu!

Bơ vơ giữa vườn hoa anh đào nhuộm trời chiều, cô gái nhỏ khẽ buông nụ cười tự giễu. Thuốc lá chạm môi đắng nghét một cõi lòng.

7. Chương 7

Thời gian trôi khê đi nhanh. Nhân lúc mọi người không để ý, mùa đông đã tìm đến hà hơi lạnh từ khi nào. Mới vài hôm trước chiều thu còn nhat nắng mơn màng nay đã bỏ đi để lại cái rét đầu đông cắt da cắt thịt.

Chở Kim từ trường về đến nhà, hai tay Winner gần như dính cứng vào tay lái, mặt tái nhợt không còn giọt máu.

Trái ngược với cô, sắc mặt Kim đang vô cùng tốt. Sau khi bị đốc thúc học dồn học ép cho đủ tiết để nghỉ đông, cô bé đã viên mãn lãnh trọn một tuần nghỉ ngơi tha hồ ngủ nướng và đi chơi.

Tâm trạng tốt nên cũng thấy mọi thứ đẹp hơn. Trời xám xịt lạnh cóng mà con bé vẫn có thể đứng cười hỉ hửng, ngược mặt lên trời tận hưởng dù trên đó ngoài màu xám ra thì chẳng có gì.

“Vô nhà nhanh đi! Chết cóng bây giờ. Mẹ em và mọi người có chuẩn bị đồ nướng mà em thích đó.” – Nếu không phải Winner lên tiếng, có lẽ con bé sẽ còn đứng cho đến khi cái cổ đông cứng không thể cúi xuống.

“Á! Có đồ nướng? Thích vậy!” – Kim reo lên thích thú sau đó chạy liền một mạch vào gian phòng mẹ mình. Con bé sẽ lại ulla vào lòng mẹ mà tỉ tê chuyện ở trường, ai bắt nạt, ai bị phạt. Lần nào được nghỉ học về nhà con bé cũng làm mọi thứ trở nên ồn ào. Những ngày như thế Bạch Hồ sẽ không ra ngoài, ở lại nhà để ôm con gái cả ngày.

Mỗi inh một điều thuốc, Winner cố tìm hơi ấm trong thứ đang giết chết mình từng ngày. Đúng là nó độc hại lắm, nhưng chẳng ai ngoài nó sưởi ấm cho cô.

Không một ai cả!

Từ sau lần cãi nhau tuần trước, cô và Đăng không gặp cũng không liên lạc với nhau. Giờ phút này, cô một lần nữa lĩnh hội sâu sắc cái cảm giác không còn một ai bên cạnh.

Cô luôn tự nhủ khi chỉ còn một mình thì cần phải thật mạnh mẽ. Cô đơn chính là ngọn lửa tôi luyện nên sự mạnh mẽ.

Nhưng thật ra, có một sự thật là vì mạnh mẽ nên mới cô đơn.

Vì khi phải lựa chọn, người ta sẽ luôn chọn tổn thương những con người có vẻ ngoài mạnh mẽ bởi họ luôn tin những người ấy thật sự giống như vẻ bề ngoài.

Ít ai hiểu rằng, đã là con người, dù mạnh mẽ hay yếu mềm thì cũng có một quả tim và có máu trong mạch. Điều biết đau và có cảm nhận.

Trời lạnh! Mọi thứ co cụm lại, sự mạnh mẽ cũng co rúm trong sâu thẳm con tim. Chưa lúc nào Winner thấy mình bơ vơ lạc lõng như giờ đây.

Năm nào cũng có giáng sinh, năm nào cũng có tiệc giáng sinh, năm nào cũng sẽ ở trong phòng cho đến khi bữa tiệc kết thúc và ăn thức ăn còn lại sau đó sẽ lại trở về phòng nằm nhắm mắt.

Điều gì khi đã trở thành thói quen thì con người ta sẽ không còn chú ý đến nó nữa. Có sao bao năm nay đều đã như thế nhưng lần nào cũng đón cái cảm giác tủi thân một cách lạ lẫm thế này.

Cố gắng kiềm chế cảm xúc, Winner đi nhanh về phòng, vui mình trong chiếc chăn giầy nhưng vẫn thấy tim buốt đau.

Chắc là do lạnh quá!

Lạnh tới tận tim.

Nhắm mắt như một sự chấp nhận, cô khê buông từng tiếng thở dài. Cuộc sống phía sau mí mắt kia đang trôi đi rất nhanh, nó cuốn trôi tất cả, chỉ từ chối cô. Nhắm mắt lại, cô thuộc về một thế giới khác. Ở nơi đó, ngoài bóng tối ra cũng chỉ có bóng tối.

Cửa phòng có tiếng mở ra nhưng Winner chẳng buồn mở mắt. Có lẽ bữa tiệc bị thiếu gì đó và cần cô ra ngoài mua. Chỉ có thể là như thế. Giờ này ai rảnh mà đến tìm cô.

Bạch Hồ đang cùng các con và một số bạn bè nướng thịt bên bếp lò ấm áp. Đám người làm trong nhà cũng đang làm inh một nồi lẩu nhỏ, cùng nhau ăn uống. Chẳng ai dư hơi mà đến đây vào lúc này.

Nếu muốn, cô cũng có thể cùng ăn với những người làm. Nhưng tìm đến đám đông làm gì khi trong lòng vẫn lạc lõng. Chẳng thà ở một mình cho hợp lí cảm giác cô đơn.

“Em định làm gấu ngủ đông sao?” – Giọng Đăng run run vang lên trong phòng làm Winner bất ngờ mở bừng mắt.

“Này! Cho anh mượn cái chăn một xít đi! Bên ngoài lạnh quá!” – Bằng chứng là giọng anh đang run lên.

Không đợi cô nói gì, anh tỉnh bơ leo lên giường, tham lam kéo hơn nửa cái chăn của cô.

Winner vẫn chỉ nằm im, mặt quay vào góc tường, mặc kệ Đăng đang run rẩy bên cạnh.

“Em khôn thật đấy. Đúng là trời lạnh thế này chỉ nên nằm trong nhà trùm chăn ngủ là thích nhất.” – Không phiền lòng trước sự im lặng của cô, anh tiếp tục độc thoại.

Cơ thể bắt đầu ấm hơn một chút, Đăng lại càng tích cực nói nhiều hơn.

“Này! Em thích là nghề gì nhất?” – Xoay người Winner nằm quay vào tường qua đối diện với mình, anh hào hứng bắt chuyện.

“Đòi nợ.” – Cô nhắm mắt, đôi môi nhợt nhạt khẽ mấp máy.

“Vậy là em sướng rồi, được làm điều mình thích. Chỉ có anh là khổ thôi.” – Giọng Đăng cao vút.

“Bộ anh không thích làm bác sỹ sao?” – Winner vẫn không mở mắt ra.

“Thích chứ! Anh muốn được đi đến những làng dân tộc để giúp những con người nơi đó.”

“Ở trên đó có gì vui?” – Nghèo, đói, lạnh lẽo. Những điều đó quá đáng sợ! Trong khi cô nghĩ đến những ngày tháng đó là sợ đến phát run thì lại có người thích thú tìm đến những nơi như thế.

“Ở đó có những người cần anh giúp.” – Giọng Đăng mơ màng.

“Vậy anh đi đi, có khó khăn gì đâu.”

“Tại vì... ở đây em cũng cần anh giúp.” – Bàn tay lạnh buốt của Đăng khẽ vuốt nhẹ những sợi tóc lòa xòa trên mặt Winner. Người cô cũng lạnh không kém gì anh. Có vẻ như cũng vừa từ ngoài trời đi vô phòng không lâu.

“Em không cần ai giúp hết.” – Hất chăn ra khỏi người, Winner cương quyết ngồi dậy.

Nhưng còn chưa kịp làm như thế đã bị Đăng kéo ngược trở lại, kết quả là nằm gọn trong vòng tay anh. Người cô quá gầy, anh chẳng cần cố gắng cũng có thể ôm trọn vẹn.

“Em có cô đơn không?” – Giọng Đăng khẽ khàng, không giống như một câu hỏi.

Trong khi đó, ở trong lòng anh, Winner đang hết sức ngỡ ngàng. Từ khi có trí khôn đến bây giờ, cô nhớ là mình chưa bao giờ được ai ôm vào lòng.

Đó không chỉ là cô đơn mà là bơ vơ đến cùng cực.

“Nếu em cũng cô đơn và anh cũng như thế thì để anh ở bên em đi. Hai con người cô đơn ở bên nhau thì sẽ hết cô đơn. Anh sẽ ở bên em cho đến khi nào em có thể đến bên người em yêu.” – Đăng siết chặt hơn vòng ôm của mình. Thật tình chỉ muốn ép cô nhập luôn vào cơ thể để vĩnh viễn không phải xa nhau.

“Rồi sau đó?” – Winner không hề có ý thoát khỏi cái ôm.

“Anh sẽ đi tìm người cô đơn khác.” – Giọng Đăng nhẹ tênh nhưng ẩn sau đó là cả một nỗi đau khổng lồ. To lớn đến mức đè trái tim nghẹt thở. Từng tế bào, từng phần xương tủy đều nhức nhối.

Ôm lấy tình yêu này cũng giống như ôm lấy cây xương rồng. Càng siết chặt càng đau đớn. Để kiên trì cần phải dùng cảm. Nhưng để buông tay thì cần phải dùng cảm gấp đôi. Anh không có được lòng dũng cảm to lớn như vậy. Bản chất con người vốn yếu đuối. Đến tưởng tượng thôi anh cũng không dám nghĩ một ngày sẽ rời xa cô vĩnh viễn. Vì thế, anh đem mình buộc vào cô, để cô đưa đi đến bất cứ đâu cô muốn, để cô sắp đặt vị trí nào cô chọn. Còn anh, dù đau nhưng sẽ không hối hận. Anh không muốn sau này phải vật lộn với quá khứ vì những hối tiếc muộn màng. Dù thế nào đi nữa, anh bằng lòng vì anh đã yêu cô.

Con người vốn sinh ra để yêu thương và yêu thương thì không bao giờ là đủ. Nếu không đời đâu cần nhiều người đến thế.

*

Mùa xuân, mùa vạn vật trở nên đẹp đến lạ lùng và cũng là mùa mà các cặp đôi lựa chọn để tổ chức đám cưới.

Quả là một lựa chọn thông minh! Mọi thứ đều quá hoàn hảo ột đám cưới. Tiết trời mát mẻ, đôi lúc se lạnh. Cây cỏ mơn mớn chồi non tràn trề sức sống. Mây trắng bồng bênh điểm nhẹ nền trời xanh. Những ngày đẹp như thế, không cưới quả là rất phí.

Là người biết nắm bắt, Bạch Hồ đã trịnh trọng tổ chức đám cưới cho cậu con trai chồng vào một ngày xuân vừa chạp ngỗ.

Trước ngày cưới, mọi người đều tất bật chuẩn bị mọi thứ cho thật hoàn hảo. Ai cũng rạng rỡ dù công việc có vất vả.

Duy nhất chỉ có Winner nhàn rỗi nằm trong phòng từ ngày này qua ngày khác. Cô chẳng có việc gì phải làm trong những ngày này. Trách nhiệm của cô là trong ngày Vương cưới, đảm bảo không có ai đến gây sự.

Ai cũng biết Bạch Hồ cái gì cũng không thiếu, kẻ thù lại càng không. Việc có người đến phá tiệc cưới là chuyện ai cũng có thể đoán trước.

Cùng với bản tính chu đáo, bà không quên mời sẵn vị bác sỹ riêng của gia đình đến dự đám cưới để tiện cấp cứu khi cần thiết.

Không phụ lòng bà, Đăng đã đến từ sớm, tươm tất trong bộ vest xám xanh sang trọng. Cùng với chiếc kính thư sinh và mái tóc màu rêu bồng bênh. Trông anh như một bạch mã hoàng tử vừa từ thế giới cổ tích lạc đến chốn nhân gian.

Anh đến đây không phải vì lời mời của Bạch Hồ mà chủ yếu vì muốn đảm bảo luôn có mặt khi Winner gặp nguy hiểm. Anh cũng không hiểu sao cô luôn có sức hút với những chuyện nguy hiểm như thế. Cần nhân mãi không được nên chỉ còn cách ngoan ngoãn bảo vệ cô.

Vừa đến nhà hàng, điều đầu tiên Đăng làm là dò hỏi xem Winner đến chưa. Mọi người đều nói cô đã đến từ sớm, vừa nãy còn quanh quẩn ở đây nhưng không biết vừa đi đâu mất.

Đăng lại tiếp tục lằng xằng khắp nơi tìm kiếm nhưng tìm thế nào cũng không thấy. Di động của cô đã khóa máy từ đêm qua. Nhà hàng rộng thế này quả thật anh không biết phải đi đâu tìm cô nữa. Cũng không có gì chắc chắn cô còn ở đây. Có khi lại lấy xe chạy đi đâu mất rồi.

Nghĩ thế nhưng Đăng vẫn cứ tiếp tục tìm cô. Nếu anh là người muốn đến gây sự trong đám cưới, điều đầu tiên anh làm sẽ là xử lý Winner. Ai cũng biết cô là cánh tay phải đặc lực của Bạch Hồ.

Trong khi Đăng đang chạy cùng lo lắng thì Winner lại đang rất nhàn rỗi ngồi trên khung cửa sổ trong phòng thay đồ của cô dâu, miệng phì phèo thuốc lá.

“Đuổi tất cả mọi người ra ngoài không phải vì muốn nói chuyện riêng với tôi sao?” – Ngồi trước bàn trang điểm, Nhi vừa chăm chú nhìn đôi bông tai kim cương đang vừa vặn trên tai mình, vừa nói mà không nhìn Winner.

Đời người con gái, ngày xinh đẹp nhất chính là ngày cưới.

Quả thật không sai! Hôm nay Nhi đẹp như một nữ thần trên đỉnh Olympia. Với một chút phấn son, nét đẹp vốn có của cô đã được tôn lên hoàn toàn. Lại càng lộng lẫy hơn khi trên người cô là chiếc váy được nhà

thiết kế áo cưới hàng đầu thế giới thiết kế riêng. Từ một cô gái nghèo khổ, cô đã lột xác thành một quý bà sang trọng đến mức không ai nhận ra.

“Không có. Chỉ muốn xem quạ lột xác hóa thiên nga thôi.” – Vẫn tiếp tục hút thuốc, Winner lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ. Đến một cái nhìn dù là khinh bỉ cũng không muốn ban phát cho Nhi.

“Sau này tôi sẽ là vợ chủ của cô. Hãy học cách lấy lòng tôi đi.” – Trước lời nói của Winner, Nhi vẫn mỉm cười hết sức nhã nhặn, buông lời không nặng không nhẹ. Qua ngày hôm nay, cô sẽ không còn sợ bất cứ ai, cũng không phải quy lụy ai nữa. Con nhỏ nghèo khổ cúi đầu trước người khác nay đã khác xưa rồi.

“Khi cô biết giết người, cô sẽ không cần phải lấy lòng ai. Thay vào đó, cô có thể lấy mạng họ.” – Chậm rãi quay nhìn Nhi, Winner nở một nụ cười lạnh người.

“Ngày tôi trở về sau tuần trăng mật sẽ là ngày cô bị tổng cổ ra khỏi đó.” – Trước lời nói của Winner, Nhi có chút sợ hãi nhưng vẫn cố cứng miệng. Dù gì giờ cô cũng là bà chủ, cần phải giữ lấy khí chất của mình.

“Nếu hôm nay tôi không bảo vệ đám cưới, cô nghĩ sẽ có tuần trăng mật sao?” – Winner bật cười, nhìn Nhi như nhìn kẻ ngu ngốc nhất trên đời. Có thể làm Vương yêu đến mù mị không phân biệt trắng đen, cô cứ nghĩ phải là người rất ghê gớm. Hóa ra chỉ là một đứa con gái thiếu căn. Xem ra cô đã đánh giá quá cao Nhi và cả Vương. Đàn ông dù có thông minh đến mức nào cũng không thể qua nổi mưu kế phụ nữ. Để hiểu thôi. Người đàn ông nào cũng được sinh ra từ một người phụ nữ.

“Mẹ sẽ không để yên cho cô nếu đám cưới xảy ra chuyện.” – Mặt Nhi đã tái nhợt nhưng vẫn cố vớt vát.

Về điểm này thì Nhi nói đúng. Winner sẽ bị tổng cổ ra khỏi nhà nếu đám cưới này xảy ra chuyện gì không hay. Đây chính xác là điều cô sợ. Nhưng còn lâu cô mới để Nhi đoán ra được.

“Vậy sao? Tôi thật muốn xem nếu cô gặp chuyện thì tôi sẽ bị như thế nào. Có chút tò mò.” – Winner nhếch môi cười, nụ cười quỷ dị đẹp nhưng nguy hiểm.

Một câu nói đảo ngược tình thế, Winner đổ toàn bộ sợ hãi của mình lên đầu Nhi. Nếu đám cưới bị phá, quá lắm Winner bị đuổi khỏi nhà. Nhưng còn cô? Biết đâu đám người đó làm bừa, lại chọn cách trả thù cô. Khó khăn lắm cô mới thoát khỏi sự nghèo khổ. Ngần lẩn không muốn chưa kịp hưởng đã mất mạng.

Đủ thông minh để hiểu ai mới là người cần sợ, Nhi hạ mình xuống nước.

“Sao chúng ta không thể chung sống hòa bình?”

“Cô cần gì ở Vương?” – Nhảy xuống khỏi cửa sổ, Winner từ từ đi đến bên bàn trang điểm, chụp cái nhìn lạnh lẽo xuống khiến toàn thân Nhi bất giác run lên.

“Tôi yêu Vương nên lấy anh ấy. Sao cô lại nghĩ tôi cần gì đó ở anh ấy?” – Mặt Nhi trong veo, nhìn Winner đầy cương quyết.

“Tốt nhất là như vậy.” – Khẽ nhếch môi, Winner vẽ một nụ cười nửa miệng đẹp đến mê đắm.

Chỉ có Nhi mới hiểu, đó là một sự đe dọa.

Không nói thêm lời nào, Winner lặng lẽ đi ra khỏi phòng, bỏ lại Nhi phía sau run lên vì giận và sợ hãi.

Ngày nào Winner còn ở trong cái nhà này thì cô còn không yên. Nhất định cô sẽ dùng mọi ngày ở đây để tìm cách tổng Winner đi. Muốn gần cô đến với Vương? Nằm mơ cũng không có đâu.

8. Chương 8

Chưa từng có một đám cưới nào, thực khách vừa tham dự lại vừa nơm nớp lo sợ như thế này. Ai cũng hiểu Bạch Hồ có nhiều kẻ thù đến mức nào. Quả thật nếu có thể gửi tiền, họ cũng đã gửi rồi, chẳng đại gì mang thân đến đây. Nhưng thế lực của Bạch Hồ đủ lớn để không ai muốn làm phật ý.

Mặc dù dàn nhạc đang chơi hết sức cao trào nhưng những con người ở đây đều cảm thấy lạnh người như đang ngồi trong căn phòng có cài đặt bom.

Có lẽ người thân nhiên nhất là Winner.

Ngồi bên ngoài sảnh cưới, cô tham lam dành thêm một chiếc ghế để gác chân, nhàn rỗi hút thuốc.

Bên cạnh Winner, Đăng đang chăm chú quan sát nét mặt cô, một li cũng không rời mắt. Anh tìm thấy cô từ trong phòng cô dâu đi ra, trên mặt còn giữ nguyên nụ cười ma quái và ánh mắt khát máu.

Winner có lí do gì mà đến phòng cô dâu?

Nét mặt đó là sao?

Không lẽ cô yêu Vương và đến chúc phúc?

Không giống lắm!

Không lẽ cô đến đe dọa?

Trông khá hợp lí.

Nhưng bây giờ nhìn cô lại hoàn toàn thanh thoi, không có chút đau lòng hay tức tối.

Là anh nghĩ quá nhiều hay cô che giấu quá giỏi?

Đầu Đăng quay mòng mòng với hàng tá câu hỏi không lời giải.

“Em ổn chứ?” – Nhìn Winner bằng ánh mắt dò xét, Đăng khẽ hỏi.

“Hơi đói một chút.” – Cô không nhìn anh, mắt vẫn chăm chú nhìn ra cầu thang dẫn lên sảnh.

“Ngoài ra không còn gì?” – Đăng có vẻ không tin.

“Có chút buồn ngủ.” – Winner vươn người uể oải. Đêm qua cô không ngủ chút nào.

“Chỉ thế thôi sao?” – Đăng nghi hoặc.

“Nhiều đó em cũng đủ mệt lắm rồi. Còn anh, sao không vô trong dự tiệc ở đây là gì?” – Quay sang cốc nhẹ vào trán Đăng, Winner xua xua tay.

“Sợ em ngồi một mình buồn.” – Chỉ một cử chỉ thân thiết nhỏ cũng đủ làm mọi nghi vấn trong đầu Đăng tiêu tan. Cổ tình vò rối mái tóc vốn đã rối của Winner, anh cao giọng ra vẻ làm ơn.

“Khách đến rồi, em không buồn đâu, anh vô trong đi.” – Gạt tay Đăng ra, Winner đẩy nhẹ người anh, giọng nói không còn vui vẻ.

Theo hướng nhìn của cô, anh dễ dàng thấy đến gần trăm người đang kéo đến sảnh cưới, trên tay ai cũng lấp lăm tuýp sắt.

“Khách của em đó hả?” – Đăng chau mày, có chút cảm thấy bất an.

“Không. Khách không mời.” – Trả lời Đăng xong, Winner nói nhanh vào bộ đàm: “Ra đón khách.”

Không cần đến mười giây sau, cửa đại sảnh đã chật kín người. Tất cả đều là người của Bạch Hồ mang đến để bảo vệ đám cưới.

So về số lượng thì bên Winner có vẻ ít hơn một chút. Nhưng phía cô đều là những người tinh anh và khỏe mạnh. Có thể nói hai bên đều ngang ngửa nhau. Chỉ xem bên nào may mắn hơn mà thôi.

“Anh ở đây giúp em.” – Đăng kiên quyết.

“Vậy thì gọi công an đi.” – Winner nói nhanh sau đó bước ra đứng trước đám đàn em, thông thả hai tay bỏ túi quần tiến lại tiếp đón những vị khách không mời.

Xem ra bọn họ cũng biết mình là khách không mời nên không mong đợi chủ mở lời chào đã lên tiếng trước.

“Gọi con mẹ Bạch Hồ ra đây!” – Người phụ nữ đi đầu hung dữ quát lên. Winner biết bà ta, mới vài tháng trước còn ẵm con chó yêu quý của bà ta mà.

“Để con Su ở nhà rồi à?” – Winner cười, một nụ cười đầy giễu cợt.

“À phải rồi, còn cả mày nữa. Hôm nay tao tính sổ với mày luôn.” – Chỉ thẳng vào mặt Winner, giọng người phụ nữ ré lên vì tức giận.

“Lâu như vậy mới đến tính sổ, có phải là lỗi đã rất nhiều rồi không?” – Từ đầu đến cuối vẫn không tỏ ra nghiêm túc, Winner vừa cười vừa mồi thuốc, điệu bộ rất không coi ai ra gì.

“Có chuyện gì mà ồn ào vậy?” – Người cần xuất hiện cuối cùng đã xuất hiện. Bạch Hồ cùng Kim đi bên cạnh tách đám đông mà đến đứng trước mặt người phụ nữ.

“Dạ khách của cô.” – Winner khẽ cúi đầu.

“Xin hỏi có thiệp không?” – Bạch Hồ cười qua hơi thở, nét mặt tĩnh lặng như nước nhưng ẩn chứa khí thế bức người.

“Tao đến phá cái đám cưới này, có cần thiệp không?” – Nhìn thấy kẻ thù đang rất điềm tĩnh đứng trước mặt, người phụ nữ tức phát run.

Tiếc là sự tức giận của một người không thể bức chết một người khác. Thế nên Bạch Hồ vẫn bình yên vô sự, thản nhiên nở một nụ cười coi thường. Cười vì sự ngu ngốc của người phụ nữ đối diện. Cười vì đặc ý khi tiếng còi cảnh sát đang đến gần.

Và khi chưa ai kịp trở tay thì cảnh sát đã ập đến.

Trong bộ đồng phục công an trang nghiêm, Ngọc xuất hiện trước ánh mắt kinh hãi của đám người đến gây sự.

“Chúng tôi nhận được tin báo có kẻ gây rối.” – Vừa nhìn vào cũng biết đâu là chủ nhân, Ngọc đến trước mặt Bạch Hồ mà nói.

“Các anh đến thật đúng lúc. Bọn họ muốn phá đám cưới con trai tôi.” – Chỉ vào người phụ nữ, Bạch Hồ chậm rãi nói.

Lướt nhìn đám người trên tay lăm lăm vũ khí, dù chưa xảy ra thiệt hại về người và của nhưng vẫn phải răn đe, Ngọc cho giải tán đám đông, riêng người phụ nữ cầm đầu thì được đưa về đồn giải quyết.

Thực khách bên trong này giờ toát mồ hôi lạnh lén theo dõi giờ đã yên tâm nhưng có chút hụt hẫng. Ai cũng nghĩ sẽ có một trận ẩu đả lớn, không ngờ mọi việc lại kết thúc như thế.

Để đảm bảo an ninh, Ngọc và một vài cảnh sát nữa ở lại canh chừng cho đến khi xong đám cưới.

Ngồi trước sảnh cưới với Đăng và Winner, anh liên tục nghiêng đầu ngẫm nghĩ.

Cuối cùng không chịu nổi, Ngọc lên tiếng hỏi: “Sao bà chủ của em không nhờ công an canh đám cưới từ đầu? Như vậy đâu ai dám đến quấy rối.”

Winner cười nhạt, mắt nhìn xa xăm, lơ đãng trả lời: “Chính vì không ai dám đến nên mới không gọi bọn anh từ đầu.”

“Ý em đám cưới này là một cái bẫy?” – Đăng chau mày.

“Là tiện thể thôi, nó là đám cưới mà.” – Xem ra chỉ có Winner là xem nhẹ chuyện này. Cả Đăng và Ngọc đều đang rùng mình khi nghĩ đến người phụ nữ có thể tính toán ngay cả trong ngày đám cưới con mình. Quả thật bà ta quá phức tạp và ghê gớm.

“Vậy sao còn phải chuẩn bị đông người như vậy trong khi không định đánh nhau?” – Ngọc vẫn còn không hiểu.

“Thế mày nghĩ họ sẽ đứng đợi công an đến rồi mới đập phá à? Đó là người để câu giờ thôi.” – Đăng thay Winner trả lời. Hóa ra mọi việc đều đã được tính toán từ trước. Lại còn tính toán hết sức chính xác.

Bạch Hồ đã sống rất đúng với cái tên của mình. Khôn lanh như một con cáo. Lại rất biết cách dùng người khác là con tốt. Kể thật sự nguy hiểm không phải là kẻ luôn nghĩ ra những mưu kế thật phức tạp mà là kẻ hạ gục đối thủ bằng mưu kế đơn giản nhất.

Đám cưới kết thúc mà không có thêm một vụ ồn ào nào nữa. Mọi người nhẹ nhõm ra về trong khi Bạch Hồ hết sức hài lòng vì kết quả đạt được. Thêm một lần nữa, bà khẳng định với những kẻ muốn đối phó mới mình rằng bà không hề dễ chơi. Nếu không thể thông minh hơn thì tốt nhất đừng có động đến Bạch Hồ này.

Mang theo hạnh phúc vừa nở hoa, Nhi và Vương sáng sớm hôm sau đã lên máy bay, bay về Pháp hoa lệ để hưởng tuần trăng mật ngọt ngào ngào ngào.

Mọi thứ lại trở về guồng quay cũ.

9. Chương 9

“Tao nghĩ là tao đã yêu.” – Đứng bên cạnh cửa sổ trong căn phòng của Đăng, mắt Ngọc mơ màng nhìn ra bên ngoài. Có vẻ như thân xác anh đang ở đây nhưng linh hồn đang phiêu diêu bên cạnh cô gái nào đó.

“Mày lại bày ra trò gì nữa đây?” – Chậm rãi lật thêm một trang sách, Đăng hờ hững hỏi mà không ngắt đầu lên.

“Cái thằng khỉ này, tao yêu chứ bày trò gì đâu.” – Quay sang nhìn Đăng, ánh mắt Ngọc có vẻ rất sẵn lòng cắt cổ thằng bạn.

“Ồ ờ. Tao tin.” – Đăng uể oải xua tay, không thèm tranh cãi. Ngọc từng nói rằng tình yêu cũng giống như nhai sigum, hết ngọt ắt sẽ nhả. Lần yêu này cũng chỉ là nhai một thỏi sigum mà thôi.

“Thái độ gì đó thẳng kia. Lần này cảm giác khác lắm mày ơi. Yêu thật lòng đó. Mà nói với mày cũng như không.” – Ngọc ra vẻ không thèm chấp.

“Vậy lần này là cô gái xấu số nào đây?” – Đăng hỏi cho có lệ.

“Là Thiên Kim, con gái của Bạch Hồ.” – Kỳ lạ thay khi nhắc đến người yêu Ngọc lại không còn vui vẻ nữa, trong hơi thở nặng nề một sự khổ tâm.

Đến người điềm tĩnh như Đăng cũng có chút giật mình, vội gấp cuốn sách trong tay lại mà ngắt đầu lên nhìn thẳng bạn.

Sự khổ tâm trong đôi mắt Ngọc cho anh biết Ngọc đang rất nghiêm túc.

“Mày là công an đó.” – Cuối cùng, Đăng cũng chịu tỏ ra chăm chú vào câu chuyện.

“Tao biết chứ. Tuy Thiên Kim không phải là tội phạm nhưng mà mẹ cô bé thì không hề sạch sẽ. Chẳng qua nể tiền của bà ta làm cho luật pháp không với đến được.” – Ngọc thở dài.

“Nhưng mà nếu mày có thể đưa Kim ra khỏi đó thì mọi chuyện sẽ ổn.” – Đăng trầm tư suy xét. Những tưởng phương pháp đưa ra sẽ gỡ rối được tình hình, chẳng thể ngờ lại khơi lên từ Ngọc một tiếng thở dài.

“Kim muốn nối nghiệp mẹ.”

“Cô bé nói thế à?” – Chăm chú nhìn Ngọc, Đăng tìm thấy một sự đồng cảm ghê gớm. Cô gái anh yêu cũng đang bị cái thế giới đó vây hãm và cô ấy hoàn toàn không muốn bước ra. Tại sao lại muốn sống một cuộc sống như thế? Người ta mất một đời để tìm kiếm bình yên và thanh thản nhưng lại có người lãng phí một đời quên cả bình yên như thế sao? Tự đem mình cột vào những rắc rối, đến thoát ra cũng không mấy may nghĩ tới một lần.

“Kim nghĩ mẹ cô bé cũng có ý định đó. Bà ta đã chuẩn bị cho cậu con trai một công ty để cùng vợ gây dựng sự nghiệp. Như thế thì rõ ràng Kim sẽ thừa kế sự nghiệp của mẹ.” – Ngọc chán nản ngồi hằn xuống sàn nhà, dựa người vào bức tường gỗ.

Nhìn biểu hiện này, Đăng bắt đầu tin Ngọc đã thật sự yêu, mà còn là một tình yêu hết sức mãnh liệt. Thật không ngờ được một kẻ đào hoa như Ngọc đến cuối cùng lại chôn tim bên một cô bé cấp ba. Nhưng cũng

có gì đâu. Chính Đăng cũng đang làm những chuyện không ngờ. Một bác sỹ sống trầm lặng mang trái tim mình trao ột cô gái nổi loạn như Winner.

Người chỉ nghe kể lại mà ngạc nhiên là thế, người trải qua còn bàng hoàng đến mức nào? Ngọc đã giật mình ngỡ ngàng khi bản thân luôn nhớ về cô bé gặp ở đám cưới nhà họ Trần. Anh chưa bao giờ có cảm giác này với bất cứ cô gái nào. Anh gặp họ, cảm thấy có gì đó thích thú, có điểm tương đồng hoặc bị thu hút thì sẽ tán tỉnh. Đến khi có được rồi, bản thân không cố ý những sẽ bắt đầu cảm thấy chán. Chưa bao giờ anh thật sự nhớ nhung ai.

Nhưng cô bé ấy là một ngoại lệ. Cô bé mang cái tên của sự cao quý, có mái tóc đen như dòng thác trong đêm, đôi mắt ướt mơ màng sẵn sàng nhấn chìm mọi con tim lạc lối. Ngọc đã bị cô bé ấy lấy mất linh hồn.

Như định mệnh của hoàng tử và lọ lem là chiếc giày, đôi giày của Kim ngày hôm đó cũng chính là vật định mệnh của hai người.

Trong lúc đi vòng quanh khuôn viên nhà hàng để xem xét mọi thứ, Ngọc bắt gặp một người con gái mặc bộ váy xanh rêu đang khập khiễng đi trong vườn. Nước da trắng làm cho bộ váy và cả thân hình càng nổi bật lên. Nhìn từ phía sau, cô bé có dáng người rất mảnh mai, ngay đến bóng lưng cũng đã tố cáo cô là một đại mỹ nhân.

Theo quan sát của Ngọc, đại mỹ nhân đang có chút sự cố với đôi giày cao lênh khênh đồng màu với bộ váy.

“Chân em ổn không?” – Với bản tính của Ngọc, thấy gái đẹp mà không chạy đến bắt chuyện trừ khi hôm đó anh chưa rửa mặt.

Kim bị làm cho giật mình nhưng vẫn mỉm cười. Người vừa bắt chuyện với tôi không những đẹp trai mà bộ đồng phục công an mặc trên người cũng rất oai phong.

“Em mang giày cao không quen nên đau chân quá.” – Kim lại cười, thật thà trả lời. Ở trường con bé toàn mang giày thể thao, chỉ lúc nào cùng bạn bè ở ký túc xá chụp hình up lên facebook thì mới mang giày cao gót cho đẹp. Đau thể ngờ việc di chuyển lâu cùng đôi giày cao gót lại vất vả thế này.

“Thế sao em không ngồi yên cho đỡ đau? Chạy ra đây làm gì?” – Ngọc đã nhận ra người con gái trước mặt lúc nãy đứng cùng Bạch Hồ. Nét đẹp của họ rất giống nhau. Vừa mong manh lại rất cao quý. Nhìn qua cũng có thể đoán là mẹ con.

“Mẹ dẫn em đi chào các bạn, không cho em ngồi im nên em trốn ra đây.” – Kim cười, nụ cười trong veo như dòng nước mát ngọt lành chảy từ trên đỉnh ngọn núi cao.

“Em cứ đi như vậy tối về chân sẽ đau lắm đó. Nếu em không ngại thì để anh công nhé.” – Ngọc cười cười xoa đầu, bao nhiêu lời nói có cánh và đáng về bí ẩn thu hút các cô gái đều không còn nhớ chút nào trong đầu. Chỉ biết ngây ngốc bộc lộ vẻ ngập ngừng của mình.

Đàn ông khéo nói làm người ta thích nghe, đàn ông thật thà làm người ta muốn chia sẻ. Kim vốn không dễ gần đối với các chàng trai, trước vẻ thật thà và nụ cười tươi tắn của Ngọc, đến cô bé cũng bất ngờ khi mình gạt đầu đồng ý để anh công.

Ngọc công kim đến chỗ hồ nước, nơi có một vài chiếc ghế đá và bóng cây râm mát. Họ cùng trò chuyện về nhà hàng, về đám cưới, về cái hồ, về những cái cây và rất nhiều rất nhiều điều khác.

Thế nhưng, sau khi từ đó trở về, Ngọc đã chẳng còn nhớ gì ngoài những điều về Kim. Nụ cười, ánh mắt, giọng nói, tất cả đều hiện rõ trong tim anh như nó ở đó lâu lắm rồi. Đến tận lúc này Ngọc cũng không ngờ mình đã yêu một cô bé học sinh cấp ba.

Thế đấy! Tình yêu có lý lẽ của riêng nó và cái lý lẽ ấy hoạt động trên nguyên tắc không theo một lý lẽ nào trong cuộc sống. Nó chọn ta và chọn cho ta người bạn đời còn lại. Đương nhiên ta có quyền phản đối, nhưng liệu có mấy ai đủ can đảm chống lại để đón nhận thương đau?

Đi ngược với trái tim là hành động ngu ngốc hơn cả việc bơi ngược dòng nước lũ.

Thế nhưng ngoài tình yêu bất ngờ ra, cuộc đời còn có rất nhiều bất ngờ không phải tình yêu. Và những bất ngờ ít khi đến chỉ để người ta ngạc nhiên. Phía sau đó, là cả một vùng đất của rất nhiều những bất ngờ là

hệ quả từ bất ngờ đầu tiên.

Bất ngờ đầu tiên, chìa khóa mở cửa cho vô vàn những biến cố và bất ngờ sau này ập đến vào một ngày mà người người, nhà nhà náo nức.

Mừng một Tết!

Hoa đào nở rộ thắm hồng sắc xuân. Cả một vùng trời đẹp mơ màng lất phất cánh hoa rơi.

Mùa này đào nở đẹp ghê gớm, hồng rực rỡ hơn mọi ngày trong năm, lại tràn trề sức sống hơn cả. Ngay cả những cánh hoa bị gió tước lìa bông cũng vẫn còn chan chứa vô vàn nhựa sống.

Đến cây cối, ngàn năm tĩnh lặng như vốn dĩ phải thế cũng biết chọn thời điểm mà mơn mớn sức sống. Ấy thế mà con người vẫn có kẻ không được như vậy.

Chính xác thì kẻ đó chính là Winner. Cô còn lý hơn cả cái thân cây sần sùi.

Suốt 365 ngày trong năm đều rất đầy đủ mang dáng vẻ không chút sức sống ra đón tiếp mọi thứ. Mà có khi cô còn chẳng biết hôm nay là mừng một Tết.

Trong khi mọi người đang tung bừng chúc Tết nhau và chờ đón đôi vợ chồng mới cưới Vương – Nhi trở về từ tuần trăng mật thì Winner đang rất mặc kệ mọi thứ, nằm trong phòng chìm trong giấc ngủ. Cô chỉ mới bắt đầu ngủ cách đây nửa tiếng.

Suốt đêm qua và cũng như bao đêm khác, cô vui mình trong những cuộc bay không lối thoát và chỉ ngủ lịm đi khi cơ thể kiệt sức.

Nếu được chọn, ai lại chẳng muốn chọn hạnh phúc về phần mình. Có điều cuộc sống cho ta sự lựa chọn nhưng lại chẳng trao chút quyền lựa chọn.

Có những con người chỉ thật sự bình yên khi chìm vào giấc ngủ. Nhưng lại có những linh hồn vẫn khắc khoải ngay cả trong cõi vô thức.

Trong mỗi giấc mơ chập chờn, Winner lạnh người thấy lại mình của những ngày tháng lầm lũi trong con xóm nghèo, bụi đường che lấp hy vọng vào ngày mai. Thấy mình oằn người trong từng trận đòn của ba. Thấy đôi mắt tuyệt vọng của con bé đen đúa đứng nơi ngưỡng cửa nhìn mẹ nó bỏ đi.

Suốt những tháng năm tuổi thơ, cuộc đời cô như một bản guitar lặng lẽ vang lên vào những chiều nhạt nắng buồn day dứt. Âm thanh dù da diết đến đâu cũng vẫn lạc lõng bơ vơ. Khóc thật lớn hay cười thật to cũng vẫn chỉ thấy mình đối diện với mình.

Đứa trẻ ấy đã lớn lên cùng với khao khát được người khác chú ý đến một lần, khi khóc có người nghe thấy mà dỗ dành.

Có lẽ đó là lời thỉnh cầu duy nhất mà ông trời nhận lời.

Ngay khi gia nhập “đấu trường người”, cô lập tức được chú ý, được mọi người gào thét cổ vũ. Trong vòng đấu sinh tử, cô là trung tâm của mọi sự chú ý. Người ta dồn mọi tâm trí để đánh cược sinh mạng của cô.

Winner đã có lúc say mê với cảm giác được người khác cần đến và được chú ý. Tiếng vỗ tay trở thành âm thanh tuyệt diệu nhất và cô ngạo nghễ trong nó.

Mãi đến khi thật sự nhận ra sự chua chát sau mỗi vòng đấu, tiếng reo hò vô cảm của đám người chiến thắng mà chẳng thèm đoái hoài một sinh mạng vừa vụt khỏi thế gian, cô mới hiểu rằng mình chỉ có thể thật sự dừng lại khi trút hơi thở cuối cùng. Những tiếng hò hét đó chẳng phải chỉ dành riêng cho cô. Nếu một ngày, cô gục xuống, người chiến thắng là một đối thủ nào đó. Thì tiếng reo hò đó cũng vẫn sẽ đều đặn vang lên.

Trở thành một cỗ máy giết người mua vui nhưng lại cứ nghĩ mình là người chiến thắng, kẻ làm chủ mọi thứ. Đáng thương đến chật vạt!

Chạy trốn khỏi nơi đáng sợ đó, Winner chọn ình cuộc sống trầm lặng, vô hình trong mắt mọi người. Cô đã chẳng còn cần ai chú ý đến mình, chỉ muốn nhắm mắt lãng quên mọi thứ.

Thế nhưng vẫn còn một thứ đeo bám cô, đó là sự ám ảnh. Những điều đáng sợ đã ăn quá sâu vào tiềm thức, dù ngàn lần không cố ý nhưng trong mỗi giấc mơ, ký ức đáng sợ vẫn luôn gào thét.

Ngồi bật dậy trên giường, trán Winner ướt đầm mồ hôi, hơi thở dốc cổ họng không khí.

Điều đáng mừng duy nhất là cơn ác mộng đó chỉ là mơ.

Nhưng Winner không may mắn có đủ thời gian để bình tâm trở lại. Bên ngoài đang có tiếng gõ cửa vọng vào.

“Bà chủ tìm!” – Người gõ cửa chỉ nói vồn vện nhiều đó rồi bỏ đi. Trong ngày mừng một đầu năm, chẳng ai muốn nhìn thấy cái bộ dạng như cái xác chết khô của Winner.

Con người rồi ai cũng phải chết. Nhưng không phải ai cũng thật sự sống. Có những người đã chết từ lâu lắm rồi và chỉ còn lại cái xác trống rỗng tồn tại với thời gian. Và Winner là một trong số đó. Tránh cô ra là việc làm hết sức khôn ngoan.

Từ khi cô về đây sống, chưa năm nào Bạch Hồ gặp cô vào dịp Tết hoặc có ai đó đến gõ cửa tìm cô vào những ngày này. Thật không biết là điềm lành hay điềm gở đây.

Chậm rãi rửa mặt thay đồ, cô lững thững bước trên hành lang gỗ đi đến phòng Bạch Hồ.

Hoa đào hôm nay nở đẹp quá! Hồng mơn man nhẹ nhàng làm lòng người xao xuyến. Nắng xuân ấm áp chăm sóc từng chồi non. Gương mặt mọi người đều rạng rỡ cười cười nói nói, chúc Tết nhau. Điều này, cả cuộc đời Winner chưa bao giờ trải qua.

Chưa bao giờ!

Mãi miết suy nghĩ, cuối cùng chân cũng dừng lại trước cửa phòng. Cánh cửa đang được mở toang. Nhìn vào bên trong, Winner thấy Vương, Nhi và Kim đều đang ngồi hai bên Bạch Hồ.

Cúi đầu chào bà chủ của mình, cô đi vào trong im lặng, cái dáng vẻ cô đơn thấp thoáng đâu đó trong từng chuyển động.

“Ngồi đi!” – Bạch Hồ giọng không lên chẳng xuống nhưng vẫn đầy khí chất của một mệnh lệnh.

Winner ngoan ngoãn làm theo, đầu cúi xuống nhìn chăm chăm vào sàn nhà.

“Tuần trăng mật của hai đứa thế nào?” – Không ngó ngang gì tới Winner nữa, Bạch Hồ quay sang hỏi Nhi và Vương.

“Dạ tuyệt lắm mẹ.” – Vương nhanh nhẩu trả lời.

“Tốt! Mẹ đã mua cho hai đứa một căn nhà và lập cho Vương một công ty tổ chức sự kiện theo đúng chuyên môn của con. Ở đây ăn Tết ba ngày mừng rồi hai đứa dọn qua đó sống cho thoải mái.” – Bạch Hồ tiếp lời.

“Nhưng con còn chưa chu toàn bổn phận làm con dâu mẹ được ngày nào.” – Nhi nói một cách nhỏ nhẹ mặc dù trong lòng đang gào lên vì vui mừng. Cô còn đang sợ phải sống với một người khó tính như Bạch Hồ và một con nhãi như Winner thì sẽ gặp rất nhiều rắc rối. Không ngờ lại có thể được ra ở riêng dễ dàng như thế. Lại còn có một công ty để hai vợ chồng làm ăn. Quả là cô không sai lầm khi quyết định bỏ học mà lấy Vương.

“Nhà có nhiều kẻ ăn người ở như thế, để họ làm được rồi. Con chỉ cần thay mẹ chăm sóc Vương thôi.” – Bạch Hồ nhìn Nhi, miệng cười như không cười.

“Dạ.” – Nhi lễ phép thưa lại.

Thôi nhìn Nhi, Bạch Hồ quay sang nhìn Kim này giờ đang cắn hạt dưa và phun vỏ xuống sàn.

“Con đã xác định nguyện vọng thi đại học chưa?”

“Con không vào đại học.” – Vừa trả lời mẹ mình Kim vừa tiếp tục cắn hạt dưa lách tách.

“Thế con định làm gì sau khi tốt nghiệp cấp ba?” – Bạch Hồ nhướn mày nhìn con gái.

“Mẹ muốn con làm gì thì con sẽ làm cái đó.” – Kim nhanh nhẩu trả lời. Để cho anh hai cô ra ở riêng và lập công ty riêng, còn không phải muốn cô kế thừa cơ nghiệp hiện tại sao. Mẹ quả thật rất thương và hiểu cô thích gì.

Bạch Hồ có vẻ hài lòng với câu trả lời của con gái mình, đầu chậm rãi gật gù. Bà chẳng cần con mình học cao, chỉ còn con bé luôn mỉm cười và sống thật vui vẻ. Đừng như bà, tham vọng nửa cuộc đời để rồi dùng nửa đời còn lại để hối tiếc.

Về phần Winner, ánh mắt trước sau chỉ nhìn vào tờ lộc treo trên cây mai đối diện, một cái liếc mắt cũng không nhìn những người trong phòng. Rốt cuộc gọi cô đến đây để làm gì? Ngồi và xem các thành viên trong gia đình này quan tâm nhau?

Từ tận sâu đáy lòng cô, một cảm giác nghẹn đắng đang ra sức trào dâng khỏi lồng ngực. Quả thật rất cay đắng.

Một gia đình, cô không có cũng chưa bao giờ mơ. Hai tiếng ba mẹ từ lâu đã không còn nhớ phải phát âm như thế nào. Nhưng cũng đừng đem miếng mỡ treo ngay trước mắt con mèo mù đang đói như thế. Nó có đánh hơi được nhưng không nhìn thấy thì cũng vẫn bị đói và bị đùa giỡn mà thôi.

Một giọt nước mắt chưa kịp chảy ra đã bị đem giấu chắt vào lòng. Nước mắt mặn chấy ngược mới xót làm sao.

“Winner! Cô có chuyện muốn nói với con.” – Bạch Hồ bất ngờ gọi tên cô.

Winner như bưng tỉnh, ngược vội đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào Bạch Hồ. Liệu có ngu ngốc qua không khi cô hi vọng vào một phép màu sẽ xảy ra? Liệu có được không? Hi vọng như thế có phải là điều không được phép không?

“Cô cũng đã có tuổi và cảm thấy không còn thích hợp với công việc đang làm. Cô sẽ bàn giao lại các giấy tờ và những món nợ cho con. Hãy tiếp quản sự nghiệp của cô.” – Bạch Hồ chậm rãi nói từng chữ một cách thần nhiên. Trong khi đó, tất cả mọi người có mặt trong căn phòng đều bàng hoàng.

10. Chương 10

“Sao lại như thế? Không phải người thừa kế sẽ là con sao?” – Người đầu tiên phản đối là Kim.

Vương thì có chút bất ngờ nhưng cũng không có ý kiến gì. Anh không hứng thú với công việc này chút nào. Để Winner làm càng tốt. Anh cũng không muốn Kim cũng dính vô cái thế giới này.

Về phần Nhi, thập phần không bằng lòng nhưng không dám lên tiếng. Con dâu mới về nhà chồng. Biết gì mà tham gia ý kiến.

Riêng đối với Winner, sau khi bàng hoàng nghe Bạch Hồ hoàn thành câu nói, cô lập tức hiểu ra chuyện gì đang diễn ra.

Cô vẫn sẽ phải làm công việc này, sống với cái thân phận không tên tuổi, không cha mẹ cho đến khi mắt khép lại và sự sống chấm dứt. Không có lối thoát nào hết. Cũng không có một chút cơ hội cho cô được một lần sống như những người bình thường khác.

Cô đã sai rồi. Cô đã sai vì đã dám hi vọng một điều không thể. Vì vậy nên cô bị phạt như thế này. Hình phạt suốt kiếp sống như một bóng ma không được công nhận sự tồn tại.

“Con không chấp nhận chuyện này.” – Kim tiếp tục hét lên.

“Mẹ đã quyết định.” – Bạch Hồ cương quyết.

“Tại sao lại là chị ta?” – Chỉ thẳng vào mặt Winner, Kim phẫn nộ quát lên.

“Mẹ có lí do của mình. Rồi con sẽ hiểu.” – Bạch Hồ trước sau vẫn không chút thay đổi thái độ.

“Mẹ không thương con.” – Kim hét lên.

Quay sang nhìn Winner, con bé lao tới nắm cổ áo cô, lay mạnh mà hét: “Tôi ghét chị. Chị cút đi! Cái thứ không cha mẹ. Sao dám cướp mọi thứ của tôi? Cút đi!”

Vương lao đến can em gái mình nhưng trước đó Kim đã kịp cầm li nước ngọt của Nhi gần ngay đó đập thẳng vào đầu Winner.

Dòng nước Sting đỏ hòa cùng dòng máu chảy xuống làm chiếc áo trắng trong chớp mắt đã đổi màu.

Kim giật mình trước hành động bộc phát của mình, vội vã đẩy mạnh Winner ra mà lùi lại phía sau.

Nhi nhanh nhẹn lao đến ôm Kim lại cho con bé bình tĩnh.

Còn Winner, đầu cô cùng với chiếc li đều vỡ. Lão đảo khụy hẳn xuống, mọi thứ trước mắt cô đều tối sầm.

Khi có thể nhìn trở lại, cô thấy Vương đang đứng cạnh cố giữ mình có thể thăng bằng.

Vương có thể hiểu Bạch Hồ làm vậy vì muốn tốt cho anh và Kim. Vì bà không muốn hai người vướng vào cái thế giới phức tạp này nên mang mọi thứ để Winner gánh. Trong chuyện này, Winner hoàn toàn không có lỗi.

Có lẽ anh đã từng rất ghét cô. Nhưng trong giờ phút nghe Kim chửi cô thậm tệ và nỗi đau trong mắt cô khi nghe những điều đó, anh chợt cảm thấy cô quá đáng thương rồi. Hình như từ ngày cô về đây, anh chưa bao giờ thấy cô cười lớn tiếng, càng chưa bao giờ thấy cô khóc. Cô luôn lặng lẽ một mình như một linh hồn bơ vơ. Không ai trò chuyện, không ai thấu hiểu. Cô đủ thông minh để giúp mẹ anh đòi những số tiền tưởng chừng đã mất về thì dư thông minh để biết buồn, biết suy nghĩ. Nhưng tất cả những gì cô tỏ ra chỉ là sự im lặng. Im lặng để chịu đựng và im lặng để tạo vỏ bọc.

Anh đã luôn nghĩ cô vì hư hỏng, không ra gì nên mới ham mê và chìm đắm trong thứ ma túy tổng hợp mà cô hay dùng. Đến hôm nay tự nhiên cảm thấy có lẽ vì đã quá đau khổ, quá sợ hãi với cái thế giới này nên cô mới chạy trốn mọi thứ theo cách đó. Vì không có ai để che chở nên chỉ còn biết tìm đến những thứ đó.

Suy cho cùng, Winner dù có như thế nào cũng chỉ là một đứa con gái. Bản chất chung của con gái là yếu đuối. Chỉ khác nhau ở chỗ có những cô gái bộc lộ sự yếu đuối ra ngoài nhưng lại có những cô gái chọn im lặng một vỏ bọc để che giấu.

Có lẽ Winner đã cô đơn đến mức sợ được quan tâm. Bàn tay run rẩy gầy xanh xao kia đang cố gạt tay Vương ra khỏi tay mình.

Vương buông tay ra nhưng vẫn để bàn tay hờ trên không trung sẵn sàng đỡ Winner bất cứ khi nào cô gục xuống. Sao bên tai anh lại nghe tiếng cô van xin ai đó hãy ôm lấy cô dù chỉ một chút. Cô vẫn giữ im lặng từ đầu buổi đến giờ mà. Sao anh có thể nghe thấy điều đó chứ?

Rời khỏi bàn tay Vương, Winner nhìn về phía Bạch Hồ, đầu cúi xuống như một sự phục tùng.

“Cô cứ làm những gì cô muốn.” – Sau câu nói thì thảo không còn chút sức lực, Winner xoay người, lão đảo rời khỏi phòng. Để lại phía sau đôi mắt Vương đang dán chặt vào lưng cô và tiếng khóc âm ỉ của Kim.

*

Cái xóm nhỏ của cô nghèo lắm. Nó nghèo xác xơ đến đáng sợ. Nghèo đến mức ai cũng chỉ ước mình có cơ hội rời khỏi đó. Với họ, chỉ cần đi khỏi đó thì phía trước đã là một tương lai tươi sáng. Chính cô, cũng đã mang theo niềm tin đó cố chấp bỏ đi khỏi nơi ấy.

Đám trẻ trong xóm đứa nào cũng nhếch nhác gầy gò. Nhưng cô có lẽ là đứa trông thẩm nhất xóm. Bộ váy trắng cũ đã ngả màu đất được mặc đi mặc lại từ ngày này qua tháng khác. Mái đầu rít bần đến mức không còn có thể chải. Làn da đen đúa ôm vừa khít khung xương gầy gộc.

Mẹ chưa bao giờ ôm cô vào lòng, chưa bao giờ chải đầu cho cô, cũng chưa bao giờ tắm cho cô. Ba thì đi suốt ngày và trở về với men rượu nồng nặc. Điều duy nhất ông làm cho cô mỗi ngày là đánh cô. Đánh cho đến lúc cô chẳng còn muốn bật khóc vì nhận ra càng khóc lóc lại càng bị ăn đòn nhiều hơn.

Với bộ dạng kinh khủng sẵn có và những đòn lươn in hằn lên tay và mặt, cô hiển nhiên trở thành “quái vật” trong mắt đám trẻ trong xóm. Không đứa nào đủ can đảm đến gần cô.

Hằng ngày, cô đứng từ xa nhìn đám trẻ chơi đùa. Những trò chơi của chúng, tiếng cười giòn tan của chúng, cô thật rất muốn thử một lần. Nhưng ngoài đứng nhìn ra cô cũng chỉ có thể đứng nhìn.

Cô thích nhất là nhìn cả đám bọn nó tranh nhau một trái banh đã móp méo gần hết hơi. Trông tụi nó mới vui làm sao.

Còn cô, đứng từ xa, mắt dõi theo trái bóng lăn, miệng cười ngu ngơ mỗi khi thấy chúng nó cười rộ lên.

Suốt thời gian đó, ước mơ của cô là được đá thử trái banh đó một lần.

Cơ hội của cô thật sự đến khi đám trẻ đá trái banh lăn quá xa về phía cô. Nó còn lăn qua cô, lao qua bên kia đường và dừng lại trong đám cỏ khô mới xị thuốc.

Không do dự, cô chạy đến với hi vọng có thể đá banh trả lại. Biết đâu đám trẻ sẽ vì thế mà cho cô chơi chung.

Người tính đúng là không bằng trời tính. Còn chưa kịp đến chỗ trái banh thì đã bị một chiếc xe đạp đang trên đà xuống dốc tông phải.

Cả người cô xây xát, máu hòa với đất dẻo quánh cả mình mẩy, ấy thế mà còn bị người lái xe ấy bạt tai vì bất ngờ lao ra đường làm bà ta xem chút té. Điều may mắn duy nhất là cô không bị gãy bất cứ cái xương nào.

Cô nhớ, mỗi lần em gái cô ngã, nó đều sẽ khóc ầm lên rồi ngồi yên đó đợi mẹ đến bế lên. Cô thật cũng rất muốn được òa khóc và được mẹ ôm vào lòng mà dỗ. Quả thật lúc này, cô đau lắm. Cảm thấy rất đau.

“Mẹ ơi, con đau lắm. Mẹ ôm con một lần thôi được không?” – Tiếng Winner thổn thức vang lên trong căn phòng.

Đang đang thu dọn đồng bóng băng và mảnh thủy tinh gấp ra từ đầu cô nghe thấy thế chợt cảm thấy mắt cay xè, tim tê buốt nói không thành lời.

Nhìn về phía Winner, cô gái anh yêu thương đang nằm co ro trên giường, tự vòng tay ôm lấy thân mình, khóe mi có gì đó ướt ửng lặng lẽ chảy ra, thấm xuống gối rồi biết mất. Giọt nước mắt ấy lặng lẽ quá. Lặng lẽ như chính cô. Lặng lẽ như cái cách cô chịu đựng mọi thứ.

Mùng một Tết muốn đền rủ cô đi đâu đó chơi. Hai kẻ cô đơn cố bám vào nhau tìm chút hơi ấm. Không ngờ đi vô phòng không thấy ai, vừa quay ra đã thấy bộ dạng kinh hoàng của cô liêu xiêu từ cửa đi vào rồi gục xuống, bất tỉnh cho đến giờ.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Sao cô lại bị thương như thế? Người trong nhà này chết đâu hết rồi mà không ai lo lắng cho cô một chút? Đẳng tức đến mức hai quai hàm đau cứng. Thật muốn đốt luôn căn nhà này rồi mang cô đi khỏi đây.

“Winner sao rồi?” – Một giọng nói lạ bất ngờ vang lên từ cửa phòng.

Quay nhìn về phía cửa, đôi mắt Đăng như có lửa cháy rực lên.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” – Cố gắng kiềm chế, Đăng nghiêng răng gần từng chữ.

“Winner bị Kim đánh.” – Vương có vẻ áy náy.

Đăng gần như tức điên lên mà không thể làm gì. Anh đâu thể nắm cổ áo Kim mà ột trận. Kim là con gái, và là người Ngọc yêu. Nhưng mà nhìn Winner thế này, anh quả thật rất xót xa.

“Vì mẹ tôi để cho Winner tiếp quản công việc nên con bé nổi giận.” – Giọng Vương có vẻ chán nản. Xem ra anh chẳng có chút thích thú gì khi phải nhắc đến chuyện này. Em gái anh còn quá nhỏ để hiểu chuyện, quá non nớt để biết ai mới thật sự là người hi sinh, người thiệt thòi.

“Tiếp quản công việc? Đòi nợ á?” – Đăng bàng hoàng đến mức giọng nói cao vút.

Đáp lại là cái gặt đầu bất lực của Vương.

“Sao lại là cô ấy?” – Nhìn người con gái bé bỏng gầy đến đau lòng nằm trên giường rồi lại trừng mắt nhìn Vương, Đăng rít lên.

“Tôi cũng không biết mẹ mình nghĩ gì.” – Vương tránh ánh mắt của Đăng. Không lẽ giờ anh nói mẹ mình đem Winner ra để trút hết mọi rắc rối.

Mặc dù rất muốn cho Vương một trận cho đỡ tức nhưng Đăng không phải là người giận cá chém thớt nên đành nén giận, xem như Vương không tồn tại mà chuyên tâm thu dọn bông băng dính máu đem vứt đi.

Vương đứng trong phòng một lúc không lâu, tự thấy mình thừa thãi, thấy Winner cũng đã được băng bó cẩn thận nên lặng lẽ rời đi.

Chưa bao giờ anh lại cảm thấy có lỗi với Winner như thế. Thật ra cô cũng đâu có làm gì nên tội. Cô sống trong căn nhà này lặng lẽ như một bóng ma, chưa bao giờ đòi hỏi hay tỏ thái độ không vừa ý với ai.

Chỉ là cái kiểu vô trách nhiệm với chính mình ấy làm anh bức đến phát điên. Lâu ngày ngộ nhận là mình ghét cô. Đến giờ mới nhận ra, cô chẳng có lí do gì để anh ghét.

Lâu nay anh đã quá nhỏ nhen với cô rồi!

Vương rời khỏi, căn phòng phút chốc lại trở về vẻ yên tĩnh vốn có của nó. Trong căn nhà này, có lẽ đây là nơi ít náo động nhất.

Đều đều trong không gian là tiếng thở nhè nhẹ của Winner. Từng hơi thở mỏng manh như con chim nhỏ đang thoi thóp.

Đâu đó trên khóe mi, một giọt nước mắt lặng lẽ lại chảy ra rồi biến mất.

Lòng Đăng tê buốt như có một mũi khoan vừa đâm xuyên qua.

Bằng cách nhẹ nhàng nhất, anh nằm xuống bên cạnh Winner, khẽ khàng hôn lên vệt nước còn ướt trên mặt cô, vòng tay nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Trong vòng tay anh, cơ thể đang gồng cứng của cô dần thả lỏng, ngoan ngoãn dụi đầu vào ngực anh như chú mèo con.

Mùng một đầu năm trời nhạt nắng. Gió ngạo mạn xào xạc cả một khoảng trời. Anh đào mỏng manh buông lơ lửng theo gió. Khoảng sân đột nhiên trở nên cô tịch đến kì lạ.

Từ bên ngoài, một ánh mắt âm thầm nhìn vào căn phòng nơi người con trai có mái tóc màu rêu đang dịu dàng ôm cô gái nhỏ bị thương ở đầu trong vòng tay ấm áp.

Đó là một đôi mắt rất đẹp, rất trong nhưng lại ẩn chứa một dã tâm quá lớn. Lớn đến nỗi vẻ trong sáng vốn có không thể che giấu. Dựa vào cái gì mà một con nhãi như Winner trong phút chốc lại là người có tất cả? Chuyện này không đời nào có thể xảy ra!

Gia tài này, ngôi nhà này, tất cả mọi thứ thuộc về gia đình này đều chỉ có một chủ sở hữu. Và kẻ đó, nhất quyết không phải là Winner.

11. Chương 11

Chiếc bình pha lê bị đập mạnh xuống sàn vỡ choang, để lại trên sàn gỗ một vết xước rõ rệt. Người làm trong nhà đều bị một phen mất hồn, bất động mất vài giây mới đủ tỉnh táo chạy đến ôm cô chủ của họ lại.

“Bỏ ra ngay! Tôi đuổi việc hết bây giờ.” – Kim vùng vẫy, miệng la hét.

Nghe vậy, mọi người dù không muốn nhưng cũng đành im lặng để yên cho Kim đập phá. Đúng là giàu có quá nên coi thường giá trị mọi thứ. Nhìn những món đồ Kim đập vỡ, mọi người chỉ biết nuốt nước miếng tiết thầm.

“Chết hết đi! Chết hết đi!” – Vừa đập phá mọi thứ, Kim vừa gào lên trong tiếng nấc uất ức và giận dữ.

“Em thôi ngay đi!” – Tiếng Vương đầy giận dữ từ cửa vang đến. Đánh người ta vỡ đầu rồi về đây làm ồn nữa sao? Em gái anh được chiều quá nên đâm hư rồi.

“Em đang không vui.” – Kim bỏ ngoài tai lời Vương nói, ném nguyên bộ ấm trà bằng gốm do một nghệ nhân nổi tiếng người Nhật làm xuống sàn gỗ. Bộ ấm không vỡ nhưng nước bên trong đổ tung tóe ra ngoài làm căn phòng thêm phần nhếch nhác.

“Em càng ngày càng quá quắt đó.” – Vương giận dữ vung tay định tát em mình.

“Anh muốn đánh em? Vì con quỷ đó mà anh muốn đánh em?” – Sự giận dữ của Kim dành cho Winner càng tăng lên.

“Em thôi ngay đi! Người ta đang hi sinh vì em đấy.” – Vương hạ tay xuống, thở dài ngao ngán. Cũng may anh còn kiềm chế được.

“Hi sinh? Nó đang cướp mọi thứ của em thì có.” – Kim cười đầy khinh bỉ, hai tay vòng trước ngực ngạo mạn.

“Mẹ vì không muốn anh và em chịu khổ, gặp nguy hiểm nên mới để cho Winner gánh vác mọi thứ. Em còn nhỏ, còn chưa hiểu được đâu. Nhưng vài năm nữa em sẽ phải cảm ơn Winner đó.” – Vương dụ giọng cố dỗ dành cô em ngang bướng của mình.

“Anh dẹp ngay cái màn tưởng tượng nổi da gà đó đi. Em sẽ tống nó ra khỏi nhà trong nay mai thôi. Ai mượn nó phải gánh giúp em? Em không sợ gì hết. Em muốn nối nghiệp của mẹ.” – Kim quát ầm lên, mắt đỏ ngầu vì tức.

“Em ngang bướng vừa thôi. Không cảm ơn thì đã đành còn đòi đuổi người ta đi sao?”

“Cảm ơn? Cảm ơn vì đã ở sau lưng tỉ tê với mẹ để mẹ cho chị ta cả một cơ nghiệp sao? Thứ không cha mẹ, đã ở nhờ còn không biết điều.”

Đến nước này, Vương quả thật không thể kiềm chế được nữa. Trước khi tự nhủ mình hãy bình tĩnh thì anh đã vung tay tát Kim.

Một bên gò má trắng ngần như sứ in rõ rệt dấu bàn tay đỏ hần. Đôi mắt Kim trợn lớn đến mức muốn rớt ra ngoài, từng vằn máu đỏ nổi nên đáng sợ.

Không nói thêm lời nào, con bé bỏ chạy ra ngoài.

Trong một ngày, mất tất cả những gì cứ nghĩ sẽ thuộc về mình, giờ còn bị người anh trai luôn nuông chiều tát. Tất cả đều tại Winner. Trên đời này, kẻ Kim hận và muốn giết chết nhất chỉ có thể là Winner.

Tháng giêng trời lộng gió, bụi mù mịt đất trời, những cơn gió thổi giông bão về.

*

Ngọc đang đi chúc tết bà con, đầu óc đã lâng lâng vì một chút men trong người. Anh định sẽ về nhà và ngủ một giấc cho khỏe lại. Những ngày tết quả thật rất mệt mỏi. Nhưng còn chưa kịp thực hiện ý định anh đã bị Kim gọi đến một quán nhậu.

Mùng một nhưng các quán ăn ở Đà Lạt đều nhiệt tình mở cửa dù vắng khách.

Quán nhậu Kim hẹn Ngọc cũng không ngoại lệ. Bên trong chỉ có mình Kim đang ngồi nghiêng ngả với đồng vỏ bia.

Đếm qua Ngọc đã thấy năm cái vỏ lon bị bóp méo.

“Sao em lại ở đây?” – Ngồi xuống bên cạnh, Ngọc nhẹ vuốt mái tóc Kim. Cô gái anh yêu quả thật rất đẹp. Đôi mắt ướt đà tình sẵn sàng nhấn chìm bất cứ ai nhìn vào nó. Mái tóc dài mượt mà khiến anh luôn muốn chạm tay vào.

Không trả lời Ngọc, Kim bắt ngờ ôm chặt lấy anh mà khóc nức nở. Ai cũng ở phe Winner rồi, chẳng ai ở phe cô nữa. Cô chỉ còn Ngọc thôi.

Nhìn bộ dạng của Kim, Ngọc quả thật bị dọa cho phát hoảng. Anh đã từng làm không ít cô gái phải khóc, nhưng chẳng hiểu sao nước mắt của Kim cứ như từng giọt axit nhỏ vào tim anh. Đau thắt!

Ôm Kim chặt hơn vào lòng, Ngọc vỗ nhẹ lưng cô dỗ dành. Làm ơn nín khóc đi. Anh sẽ đau đến chết mất.

“Mọi người... không thương em... nữa rồi.” – Vẫn ở trong vòng tay Ngọc, Kim thỏ thẻ.

“Sao em lại nói vậy?” – Đặt một nụ hôn lên mái tóc Kim, giọng Ngọc thật hiền.

“Mẹ để cho Winner... tiếp quản công việc. Anh hai... thì tát em... Không ai thương... em nữa.” – Kim lại òa khóc như đứa trẻ làm nũng khi có người nhắc lại những vết thương.

Trái ngược với Kim, tâm trạng Ngọc đột nhiên tốt đến lạ lùng. Vậy là nỗi lo trong lòng anh đã được giải quyết rồi. Anh sẽ đợi Kim học xong sau đó cưới cô, mang cô đi khỏi thế giới đó.

“Em ngoan nào! Nín đi! Còn anh thương em mà. Có muốn về nhà anh chơi không? Ông bà và ba mẹ anh hiền lắm. Mẹ anh sẽ nấu gì đó thật ngon cho em ăn.” – Nhẹ nhàng đẩy Kim ra, Ngọc kiên nhẫn lau hết những giọt nước mắt tèm lem trên gương mặt con bé.

Trong người có men, đôi mắt ướt của Kim càng mơ màng hơn, gò má hồng đáng yêu, đôi môi đỏ đầy khiêu khích.

Phía trước quán có một cây chứng cá lá xanh mượt mà. Ánh nắng khẽ khàng rọi qua từng khe hở chiếu xuống mặt đất.

Xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá cây, hé mắt trông vào chiếc bàn nơi người con trai đang hôn lên đôi môi cô gái có mái tóc bồng bềnh như dòng thác trong đêm.

*

Trong một năm, những ngày thoải mái nhất chính là ngày Tết. Chẳng ai nỡ bắt lỗi nhau hay nặng lời với nhau trong những ngày đầu năm. Quen hay lạ cũng cùng nhau kênh ván bài, chơi ván lô tô, mọi người cùng cười nói rôm rả. Thế nhưng tại nhà họ Trần, những ngày Tết năm nay nặng nề như nhà có tang.

Đám người làm trong nhà đi, đứng, trò chuyện hay làm việc cũng đều cố gắng nhẹ nhàng hết sức. Ánh mắt sợ sệt dò xét mọi động tĩnh trong nhà.

Nguyên nhân là vì nét mặt ai cũng khó coi quá. Đặc biệt là Kim.

Con bé luôn cau gắt kể cả vì một chuyện nhỏ nhặt và sẵn sàng đuổi việc bất cứ ai không vừa ý. Đồ vật không vừa mắt cũng bị đập cho tan nát. Bạch Hồ và Vương không lên tiếng, đám người làm nào dám can ngăn.

Từ sáng sớm Bạch Hồ đã đến phòng khách, tìm Winner đến nói chuyện và ở yên trong đó đến giờ. Bên ngoài cửa chêm chệ bốn tên đàn em đứng gác cửa không cho ai đến gần. Điều này càng làm Kim điên tiết hơn. Sáng đến giờ đã có ba cái bình và một bộ ly pha lê bị con bé đập vỡ. Sáu người làm đã bị đuổi việc. Không khí trong nhà chưa bao giờ đáng sợ như lúc này.

Mặt trời đứng bóng điểm mười hai giờ trưa. Cánh cửa phòng khách cọt kẹt mở ra. Ngay sau đó, Winner uể oải đi ra ngoài, sắc mặt nhợt nhạt rất khó coi.

Thế nhưng mọi người trong nhà đều nghĩ đó là vẻ ngoài giả tạo. Khi không được hưởng cả một cơ ngơi thế này, thiếu điều ngẩng mặt lên trời mà gào lên sung sướng, có gì mà mặt mũi lại thế kia.

Sau khi Winner rời đi không lâu, Bạch Hồ cũng ra ngoài, vẻ mặt hoàn toàn bình thản và tĩnh lặng. Nếu để ý kỹ, trong đôi mắt bà có gì đó thật nhẹ nhõm và thanh thản.

Bằng qua dây hành lang rải rác cánh hoa anh đào, Winner trở về phòng mình đã thấy cánh cửa hé mở. Đến phòng cô chỉ có thể là Đăng.

Quả nhiên không sai. Anh đang ở trong phòng cô, nhàn rỗi pha trà và thưởng thức.

“Em cũng uống một tách nhé. Trà Quan Âm, ngon lắm đó.” – Thấy Winner đi vào cửa, Đăng cười hiền, rót thêm một tách trà và đợi cô đến uống.

Thế nhưng Winner không hề động vào. Cô đi đến bên giường và mệt mỏi đổ người xuống, nét mặt vô cùng bế tắc.

“Đi với anh nhé!” – Nhấp một ngụm trà, Đăng mở lời không đầu không đuôi.

“Em không thể rời khỏi đây.” – Nhưng Winner vẫn hiểu anh muốn nói gì.

“Tại sao? Em định sẽ sống như thế này cả đời sao?” – Đăng không vui chút nào.

“Em cũng không biết nữa.” – Ngồi bật dậy, Winner mời inh một liều thuốc, cổ rít những hơi dài để đầu óc thôi tỉnh táo, thôi khắc khoải. Những lời Bạch Hồ vừa nói đã làm cô nghẹt thở vì đau đớn. Con người ta chỉ thật sự tổn thương khi hiểu được điều gì đang diễn ra. Winner tình nguyện muốn mình là kẻ vĩnh viễn chẳng hiểu gì trên đời. Cảm giác và suy nghĩ chính là thứ thừa thãi cô không cần đến nhất. Nó tồn tại chỉ để làm cô khốn khổ thêm mà chẳng thể giúp ích được gì. Cô cần thuốc lá để giúp mình thôi quá hiểu rõ mọi chuyện.

“Xem như là anh năn nỉ em đó có được không.” – Đăng thở dài bất lực. Anh thừa biết Winner là kẻ cứng đầu không ai có thể lay chuyển. Cái gì cô đã nói không thì hôm nay hay vĩnh viễn sau này cũng sẽ là không. Thế nhưng anh vẫn muốn cố gắng làm cô thay đổi suy nghĩ. Thà là cố gắng còn hơn mở to mắt nhìn.

“Trước khi đến đây, em đã có một cuộc sống hết sức kinh hoàng. Em không thể quên hết mọi ơn nghĩa mà bỏ đi. Hơn nữa, ở đây có người em yêu thương.” – Winner nhìn Đăng, thăm sâu trong ánh mắt là sự tuyệt vọng như đang cầu cứu. Có một nỗi đau cuộn trào như nước lũ đang nhấn chìm cô. Chính ánh mắt đó đã cho Đăng biết cô không hề muốn làm điều này chút nào. Cô cũng rất muốn thoát khỏi chuyện này nhưng không thể làm gì khác.

Đặt tách trà xuống bàn, Đăng chậm rãi đi đến trước mặt Winner, chân quỳ làm điểm tựa dưới đất, hai tay nắm lấy tay cô, đầu ngước lên nhìn cô tha thiết.

“Vậy thì em hãy làm điều em cảm thấy tốt nhất. Mệt mỏi thì nhất định phải dựa vào vai anh nhé. Anh sẽ cố mang lại bình yên cho em.” – Không rõ có phải tự mình thuyết phục chính mình hay không, nhưng trong đôi mắt Winner, Đăng cảm thấy như cô đang van nài anh đừng để mặc cô trong dòng xoáy này. Đăng xin anh hãy nắm lấy tay cô. Và anh đã làm như thế. Nếu không thể mang người con gái mình yêu đến nơi hạnh phúc. Anh nguyện ở cùng một nơi, nhìn cùng một phía và cùng bất hạnh với cô. Đôi vai anh, tình nguyện nặng thêm một gánh bình yên mang cho cô.

12. Chương 12

Ba ngày Tết qua đi nhanh chóng cùng với bầu không khí nặng nề nghẹt thở. Nhi và Vương dọn đến sống ở ngôi nhà mới Bạch Hồ chuẩn bị cho họ. Kim giận dữ ở hẳn nhà Ngọc không chịu về nhà. Cũng chẳng ai dám đến bắt con bé về. Ngọc đã đến xin phép và cam đoan không xảy ra chuyện gì quá đáng. Chính Bạch Hồ cũng nói để con bé ở bên ngoài nghĩ thông sẽ tự biết trở về.

Căn nhà có khoảng sân rộng trồng đầy hoa anh đào bỗng chốc trở lên cô tịch vắng vẻ.

Winner đã tiếp nhận toàn bộ giấy tờ về những món nợ còn chưa đòi được. Và cô quyết định giải quyết tất cả gọn gàng trong ngày mừng bốn Tết. Cũng đáng thương cho những con người bị đòi nợ ngay vào những ngày đầu năm. Thế nhưng cô chẳng thể làm gì khác hơn. Đây là công việc của cô. Bọn họ cũng đã được tiêu xài số tiền mà họ mượn. Giờ chỉ là trả lại những gì còn thiếu. Cô chẳng phải cướp của họ. Tiền lời công nhận khá cao nhưng chính họ cũng đã đồng thuận từ đầu. Chẳng ai có lỗi với ai!

Bạch Hồ thời gian này có vẻ nhàn rỗi. Bà thường ở trong phòng đọc sách và thưởng trà. Không mấy quan tâm đến chuyện Winner đang làm gì với mớ giấy tờ bà giao.

Hôm nay trời đẹp hơn những ngày trước rất nhiều. Nắng ươm vàng mặt đất trong cái ẩm áp mơn man da thịt. Gió nhẹ nhàng mang hương thơm cỏ cây trộn vào không khí. Cảnh vật khoác lên mình một vẻ mơ màng dịu dàng.

Dưới ánh nắng, hoa anh đào rực rỡ hơn bao giờ hết. Từng cánh hồng nhỏ nhắn như bờ môi thiếu nữ căng mọng. Rất đẹp! Rất lôi cuốn!

Trời vào trưa vẫn không chút gay gắt. Winner trở về nhà trong dáng vẻ mệt mỏi. Hơn một nửa công việc đều đã được giải quyết trong ngày hôm nay. Các con nợ đều ngoan ngoãn giao tiền ra. Một số hẹn khi ngân hàng làm việc lại sẽ chuyển khoản. Có thể xem hôm nay là một ngày thành công.

Uể oải vươn vai, cô lười biếng ngồi dựa mình vào một gốc cây anh đào đang đón nắng. Nắng trưa hôm nay không gắt chút nào. Có chút dịu dàng e ấp như cô gái đang vào mùa yêu.

Một cơn gió khẽ khàng thổi qua, lay nhẹ từng cánh hoa mỏng manh buông lơi. Một cơn mưa hoa anh đào lác đác trút xuống. Một số vương lại trên tóc và trên bờ vai Winner.

Trước không gian đẹp mỹ miều như tiên cảnh, Winner cao hứng... mỗi một điều thuốc. Rất nghiêm túc ngồi hút từng hơi chậm rãi rồi ngửa đầu nhả khói lên cao, mắt nheo nheo nhìn lên bầu trời trên kia.

Trời xanh quá. Cứ như trên đó cũng là một vùng biển sâu thẳm và trong xanh. Nhìn thôi đã có cảm giác mát rượi. Nếu được chạm vào đó chắc sẽ tuyệt lắm.

“Có vẻ hôm nay tâm trạng con khá tốt.” – Giọng nói của Bạch Hồ bất ngờ vang lên như nhát búa đập tan mọi điều trong đầu Winner.

Không trả lời bà, Winner giữ im lặng, tiếp tục tập trung hút thuốc. Cô biết đó không phải là một câu hỏi. Ai thèm quan tâm cô đang cảm thấy thế nào.

“Con đã bắt đầu làm từ hôm nay?” – Bạch Hồ có vẻ không phiền lòng về thái độ của Winner.

“Dạ.”

“Tốt chứ?”

“Dạ cũng không tệ.” – Từ đầu đến cuối, Winner vẫn không nhìn Bạch Hồ một lần.

“Tốt. Hãy làm mọi việc thật hoàn hảo.” – Bạch Hồ có vẻ vui hơn.

“Con hiểu rồi.” – Winner nói qua hơi thở.

Không còn gì để nói, Bạch Hồ lặng lẽ quay người trở về phòng đọc sách.

“Cô sẽ giữ lời hứa chứ?” – Tiếng Winner ở phía sau giữ chân bà lại.

Hơi xoay người lại, Bạch Hồ cười như không cười, đôi mắt sáng lên nhìn về khoảng đất trước mặt Winner.

“Chỗ này nên có một hồ sen. Một hồ sen trắng bên những cánh anh đào hồng. Rất đẹp! Rất đẹp!” – Sau khi cười lớn tiếng đầy đắc ý, Bạch Hồ rời đi, hoàn toàn không có ý trả lời câu hỏi của Winner.

Đến lúc này, Winner mới quay nhìn bóng bà từ phía sau. Bà đang mặc một bộ Yukata trắng. Tầm lưng vì thế càng trở nên mờ ảo xa xăm. Như thật như hư. Cả đời cũng không nắm được.

Có một cảm giác quen thuộc nhấn chìm cô.

Ngày mẹ cô bỏ đi, bóng áo bà cũng trắng loang lổ trong cái nắng gay gắt. Hư ảo như không hề tồn tại. Một ảo ảnh làm người ta khao khát có được nhưng lại không dám chạm tay tới vì sợ sẽ biến tan. Mỏng manh là thế nhưng lại đủ sức đập tan tất cả hạnh phúc mà một đứa trẻ đáng được có.

Trời xuân ấm áp như nụ hôn của tình nhân, ướm át thơm lành nhưng sao Winner thấy toàn thân mình lạnh buốt. Ngồi ngay dưới ánh nắng, cô vòng tay ôm lấy chính mình, đôi mắt tối đen tuyệt vọng nhìn vào khoảng không trước mặt.

*

Những người biết về Bạch Hồ hay nói với nhau thế này: “Điều Bạch Hồ muốn, ông trời cũng không thể không cho.” Chính vì thế mà chỉ trong vòng chưa đầy một tuần, một hồ sen đã chầm chệ xuất hiện ngay vị trí mà bà muốn.

Hồ rất trong và rất sâu, sen trắng e ấp từng cụm nhỏ ngay giữa hồ, thỉnh thoảng rung mình trong gió thật mỏng manh. Mặt nước như một tấm gương chân thật phản chiếu bầu trời. Hồ càng sâu lại càng tĩnh lặng.

Cùng với sự ra đời của cái hồ đẹp mơ màng, Kim cũng ngoan ngoãn trở về nhà chuẩn bị quay lại trường học sau kỳ nghỉ Tết. Chẳng ai hiểu vì sao con bé đột nhiên trở nên ngoan ngoãn như thế. Và cũng chẳng ai rồi hơi cố tìm ra lí do cho sự thay đổi này. Mọi người đang bận rộn hài lòng khi thấy con bé ngang ngược ngày nào bỗng chốc hiền lành và lễ phép.

Hay ho nhất, không phải chỉ thái độ của Kim thay đổi. Tất cả người làm trong nhà đều trở nên sẵn đón và niềm nở với Winner hơn. Họ mỉm cười và cúi chào khi thấy cô, thỉnh thoảng nhà bếp làm bánh còn tốt bụng mang lên tận phòng cho cô, quần áo cô đôi khi chưa kịp tự giặt lấy đã thấy sạch sẽ phẳng phiu treo trong tủ.

Winner một chút may mắn cảm động cũng không có. Càng không dư sức cảm thấy coi thường những con người đó. Họ làm gì, nghĩ gì là chuyện của họ. Cô chẳng việc gì phải để trong lòng. Con người ai cũng có một thời để sống và một thời để nghỉ. Việc để làm cô không thiếu, hoàn toàn không có nhả hứng can thiệp vào quá trình trưởng thành trong suy nghĩ của một người. Vì thế mọi sẵn đón nổi da gà, cô mắt nhắm mắt mở xem như không hay không biết. Có lẽ chính vì vậy mà cô đặc biệt được mọi người ghét.

Nhưng có ghét cô thì tốt nhất cũng chỉ nên để trong lòng, nói ra không khéo rước họa vào thân. Winner bất bại thế nào mọi người mỗi ngày đều được trải nghiệm rõ ràng. Công việc làm ăn được cô giải quyết gọn nhẹ trong tích tắc chỉ bằng cái đầu mà không dùng đến nắm đấm. Đám đàn em bây giờ thậm chí đi đòi nợ tay không. Mặt mũi hiền lành như người trông trẻ.

Mọi người trong nhà đều bắt đầu âm thầm đánh giá lại Winner. Con người luôn lơ đãng, không rõ là không thêm để tâm hay chẳng biết gì trên đời hóa ra không hề đơn giản như họ nghĩ. Những món nợ mà Bạch Hồ tưởng như đã phải cho không vào tay Winner đều hoàn thành một cách xuất sắc.

Thế nhưng bản thân Winner lại không thấy vui chút nào. Mọi người hoàn toàn không thể thấy cô cười. Gương mặt ấy vẫn không cảm xúc nay lại lạnh thêm vài phần. Chẳng ai hiểu rằng băng tuyết trong tim cô đang lan ra.

Có lẽ người duy nhất có thể chịu lạnh và kiên nhẫn ở lại bên cô chỉ có Đăng. Anh vẫn đến tìm cô mỗi khi rảnh rỗi, kéo cô ra ngoài chỉ cho cô thấy những điều tuyệt vời mà cô chưa bao giờ trải nghiệm, đưa cô đến những quán ăn ngon mang không khí ấm áp.

“Em ăn thêm đi!” – Đăng đẩy tô hủ tíu mà Winner có ý định bỏ lại gần cô hơn.

“Em no rồi.”

“Em mới ăn có một phần tư tô thôi mà no gì?” – Đăng chau mày.

Chẳng thêm để ý đến anh, Winner mỗi một điều thuốc, thơ thần nghịch khói.

“Em biết nạn đói năm 1945 ở Việt Nam không? Người ta khổ lắm ấy, không sướng như em bây giờ đâu. Hồi đó ăn còn không có mà ăn, không có cái để bỏ đi kiểu như em đâu.” – Đăng bắt đầu lên lớp.

“Cái năm 1945 đó anh đã ra đời đâu mà nói như đúng rồi thế? Lúc đó mẹ anh cũng chỉ mới là trái trứng trong bụng bà ngoại anh thôi. Anh còn chưa kịp là trứng nữa đấy.” – Winner nhất quyết cãi lại.

“Khi đó anh là trái trứng trong bụng một trái trứng. Thông minh bẩm sinh nên biết hết đấy.” – Đăng bật tay cái “tách”, mặt rất tự mãn.

“Phải rồi! Trứng thông minh! Từ sau này em sẽ gọi anh là Trứng.” – Winner bắt cười, đầu gật gù ra kiểu không thèm cãi. Vẫn luôn chỉ có Đăng mới có thể làm cô mỉm cười.

Người có thể làm cô khóc trên thế giới này nhiều lắm, nhưng chỉ có anh mới có thể khiến cô dù đang khóc cũng bật cười. Chỉ là, tình cảm của anh, cô biết. Tình cảm của cô, cô giấu. Tương lai của cô, mới nhìn qua chỉ thấy mù mịt. Nhìn kỹ rồi sẽ nhận ra nó tối như đêm đen. Làm sao có thể kéo anh vào đó cùng với cô? Anh xứng đáng có được nhiều hơn như thế.

Người ta cứ nói chỉ cần yêu nhau là đủ. Người ta vẫn mất nhau vì hết yêu. Nhưng có những con người, vì quá yêu thương nên không thể đến được với nhau.

Khi người ta đủ yêu để chỉ nghĩ cho đối phương, khi người ta đủ thương để quên mất bản thân cũng có cảm giác. Họ sẽ chỉ muốn những điều tốt nhất đến với người mình quan tâm. Còn bản thân, ba chữ “sao cũng được” nghe dễ dàng mà cay đắng quá.

“À, anh có cái này cho em.” – Đăng sức nhớ ra gì đó, với tay lấy balô bên cạnh mở khóa lấy ra một gói kẹo.

“Em không thích ăn ngọt.” – Winner nhăn mặt.

“Kẹo chíp chíp rất ngon. Em ăn là sẽ thích thôi. Không hút thuốc, không cắn lắc nữa nhé. Khi nào mệt mỏi, lấy kẹo ra ăn và gọi cho anh. Em làm được chứ?” – Giọng Đăng rất tha thiết nhưng đôi mắt đang ghi chặt lấy Winner hoàn toàn không có vẻ gì đang thuyết phục. Đây là một quyết định hoàn toàn áp đặt và anh chẳng hề muốn thấy cô lắc đầu.

Và cô cũng không lắc đầu. Một cái gật đầu rất nhẹ nhưng mở ra trong lòng Đăng một niềm vui cuộn trào như cơn sóng thần không thể dừng lại.

13. Chương 13

Trời mùa hè trong veo. Ánh nắng mạnh mẽ hơn và những đám mây cũng xốp hơn. Tiếng ve trong vòm lá da diết như gọi về thương nhớ. Mặt hồ sen trong veo như một tấm gương soi. Hoa anh đào thôi mùa rụng cánh.

Nằm trong phòng, Winner ủ rũ tìm kiếm chút mát mẻ từ cơn gió bên ngoài. Nhưng phòng cô kín như thế, gió nào có thể thổi vô được. Với Winner, mùa hè có lẽ là mùa khó chịu nhất trong năm. Nắng nóng và mồ hôi luôn làm người ta có cảm giác lười biếng không muốn động tay vào việc gì. Nhưng thật ra, một năm đủ bốn mùa cô vẫn luôn lười biếng không động tay vào việc gì mà.

Ở bên ngoài đang có một bữa tiệc nhỏ mừng Kim tốt nghiệp. Con bé đã từng nói không muốn học đại học. Ngoan ngoãn ở nhà vài năm rồi sẽ kinh doanh cái gì đó nhỏ nhỏ sống một cuộc sống nhàn rồi bình lặng. Bạch Hồ vốn nghiêm khắc nhưng không quá đòi hỏi ở con cái. Bà chỉ mong sao các con mình sống thật bình yên và thoải mái. Thế nên suy nghĩ của Kim hoàn toàn được bà chấp nhận.

Riêng bản thân Winner, cô chẳng bận tâm Kim làm gì vì đó không phải chuyện của cô, nhưng thâm tâm cô thừa biết Kim đang âm mưu một điều gì đó. Muốn dành lại cơ nghiệp và kế thừa mẹ? Tốt thôi! Chỉ cần thuyết phục được Bạch Hồ, cô sẵn sàng cung kính hai tay dâng toàn bộ sổ sách. Con người ta, bất chấp làm việc, lập gia đình và sẵn sàng chịu đau để sinh con, mục đích cuối cùng cũng chỉ là để tìm kiếm tiếng cười và cảm giác thoải mái thư thái trong cuộc sống. Nào ai muốn chật vật cả một kiếp người rồi nhắm mắt xuôi tay một cách vô nghĩa.

Có những con người quả thật rất linh. Khi vừa nghĩ đến thì chưa kịp chớp mắt đã xuất hiện.

Kim từ bên ngoài đẩy cửa đi vào phòng Winner, không buồn gõ cửa.

“Sao chị không ra tham gia tiệc?” – Ngồi xuống bên giường Winner, Kim hỏi một cách nhẹ nhàng. Giọng con bé rất trong, cao vút và thanh tân như tiếng chuông nhà thờ vào những sớm mai.

“Tiệc gia đình em, chị tham gia làm gì.” – Winner miễn cưỡng ngồi dậy, đầu gối nằm dài ra mà tiếp Kim.

“Chị nói gì vậy? Chị cũng là người trong gia đình mà.” – Kim cười tươi.

“Chị là người ngoài thôi. Không phải cứ sống chung một nhà thì sẽ thành người nhà.” – Winner cười nhạt, ánh mắt không muốn nhìn thẳng vào Kim.

Rời khỏi giường, cô đến bên chiếc tủ đồ nghèo nàn vài ba bộ, lấy ra một hộp quà gói giấy hồng.

“Mừng em tốt nghiệp.” – Đưa cho Kim xong, cô lập tức quay ra cửa tránh ánh mắt của con bé. Có ai tin được là Winner không sợ trời, không sợ đất lại rất sợ bộc lộ tình cảm.

“Chị mua khi nào vậy?” – Giọng Kim rõ ràng đang rất ngạc nhiên.

“Từ khi em bắt đầu vô mười hai.” – Vẫn không nhìn Kim, Winner xoa xoa đầu.

“Em mở luôn bây giờ được không?” – Kim thích thú.

“Ừ. Của em mà. Em muốn làm gì thì làm.”

Tiếng giấy xột xoạt vang lên. Tuy đang đứng quay lưng lại nhưng Winner biết thừa Kim đang bóc hộp quà ra.

“Người mua nó là chị sao?” – Kim gần như hét lên, nâng niu chiếc váy trắng ướm lên người. Chiếc váy duy nhất được đấu giá trong một buổi từ thiện do một nhà thiết kế nổi tiếng người Pháp tự tay may từng đường kim mũi chỉ. Con bé đã luôn ao ước có được nó. Vì khi đó còn đi học, mẹ không cho quá nhiều tiền để tiêu xài nên chỉ biết nuốt nước miếng ngắc nhìn. Kim còn nhớ mình đã khóc nức nở khi nó bị mua mất.

“Hôm đó chị thay mặt mẹ em tham gia đấu giá từ thiện, nghĩ nó hợp với em nên chị mua.” – Nhất quyết không quay người lại, Winner vừa nói vừa xoa xoa đầu.

Kim thích thú cầm chiếc váy ướm lên người, xoay tròn, lòng ngập tràn niềm vui.

“Vậy em có thể xin chị thêm một món quà nữa không?” – Nén lại niềm vui dâng lên trong lòng, con bé chậm rãi đi đến đứng đối diện Winner.

“Là gì?” – Nhìn vẻ mặt của Kim, Winner đột nhiên nảy sinh cảnh giác.

“Rời khỏi nhà và để lại mọi thứ cho em.” – Giọng Kim vẫn luôn trong trẻo như tiếng chuông ngân vang từ ngôi thánh đường trong ngôi làng vắng. Vẫn luôn thánh thiện và làm người ta nghe rồi thì cứ muốn nghe mãi. Thế nhưng, giọng nói tuyệt vời ấy vừa nói gì thế kia?

“Chị... không thể!” – Winner có chút bối rối, nhưng thật nhanh, cô nhìn sâu vào mắt Kim mà từ chối.

“Chị không muốn đi khỏi đây. Còn về công việc chị đang làm, chỉ cần em thuyết phục với mẹ em, chị sẵn sàng nhường lại mọi thứ.” – Giọng Winner đột nhiên trở nên trầm hơn mọi khi. Những con người trong ngôi nhà này, ai cũng đều nghĩ cô sống điên lên khi được thừa kế công việc của Bạch Hồ. Ai cũng sẽ tưởng cuộc đời cô đã một bước lên tiên. Bọn họ làm sao biết rằng cô đang bước từng bậc thang xuống địa ngục không lối thoát.

Tuyệt vọng và bất lực! Biết rõ mọi chuyện đang diễn ra theo hướng nào nhưng chẳng thể làm gì để thay đổi nó. Người ấy, người mà cô yêu thương đến từng tế bào dù có bị tổn thương sâu sắc. Cô đã trao cho người đó toàn quyền quyết định cuộc sống của mình. Và khi người ấy còn chưa nhất quyết đuổi cô đi, dù thế nào cô cũng sẽ cố chấp ở lại.

“Biết ngay chị sẽ không chịu mà.” – Kim bĩu môi, giận dữ bỏ ra ngoài nhưng không quên mang theo món quà vừa được nhận.

Phía sau lưng con bé, ánh mắt Winner khắc khoải nhìn theo, nét mặt đầy mệt mỏi và chán nản. Cô biết Kim nghĩ gì. Trong cái đầu óc non nớt ấy, con bé chỉ đơn thuần hiểu rằng đây là công việc kiếm ra rất nhiều tiền, có nhiều đàn em nên sẽ rất oai. Nhưng đó chỉ là phần nổi của một tảng băng chìm mà thôi.

Nhưng bản tính Kim, Winner hiểu rất rõ. Một khi con bé đã muốn gì, nó sẽ cố chấp có bằng được và chỉ thực sự suy nghĩ nên hay không nên sau khi đã chiến thắng.

*

Những buổi đầu của hôn nhân cũng giống như những sáng bình minh nhẹ nhàng, không khí đủ ấm để sáng khoái, đủ lạnh để có những vòng ôm. Mọi thứ trong trẻo và tươi mới làm người ta cứ mãi muốn tận hưởng thật nhiều.

Trong căn biệt thự trắng nằm ở trung tâm thành phố, có một cặp vợ chồng đang tận hưởng bầu không khí tuyệt vời đó.

Người ta thường nghe thấy tiếng cười từ đó phát ra, người ta thường thấy một đôi vợ chồng trẻ cùng nhau chăm sóc vườn hoa quanh nhà, mùi thức ăn từ đó rất thơm. Ở căn nhà đó, có lẽ lúc nào cũng là bình minh ấm áp và tinh khôi.

Việc phải thức dậy vào sáng sớm để tranh thủ bán hàng sau đó đến trường đối với Nhi đã từng là những cơn ác mộng kéo dài. Đã từng có lúc cô mong mỗi mỗi ngày được ngủ thêm mười lăm phút. Nhưng giờ đây, mỗi sáng thức dậy làm bữa sáng cho Vương là một niềm hạnh phúc lớn lao không từ ngữ nào có thể miêu tả.

Căn nhà luôn tươi tắn với bàn tay Nhi. Bình hoa chẳng bao giờ kịp héo đã được thay mới. Đĩa trái cây lúc nào cũng tươi ngon mỉm cười trên bàn bếp. Cuộc sống hoàn toàn tươi mát và hoàn hảo đến mức Vương tin rằng Nhi sinh ra là để chăm sóc anh và những đứa con của họ sau này.

Công việc của Vương, mỗi ngày đều phải tiếp xúc với rất nhiều cô gái chân dài trong làng giải trí và cũng không ít người muốn lôi kéo anh. Thế nhưng đầu óc anh luôn chỉ có người vợ chân không quá dài nhưng anh sẽ yêu đến cả cuộc đời. Chẳng ai hạnh phúc khi có quá nhiều yêu thương thoảng qua từ vô vàn phía. Chẳng ai lại mong mình sở hữu một bộ sưu tập những tình yêu hờ hững mờ nhạt. Anh đủ thông minh để hiểu đứng núi này trông núi nọ là cách nhanh nhất để bán rẻ yêu thương chạy theo phù phiếm.

Có lúc con người thật quá tham lam khi muốn người mình yêu cũng yêu mình thật nhiều. Nhiều đến mức không bao giờ là đủ. Nhưng họ cũng thật biết cách bằng lòng khi chỉ cần người ấy yêu mình mà thôi.

Thế nhưng có những sáng bình minh trời không những chẳng nắng mà còn mưa rất to. Hình như Đà Lạt hôm nay có bão. Ngay từ đêm qua gió đã nặng nề thổi và mưa rả rích.

Áp đến cùng cơn bão là cơn ốm của Nhi. Đã mấy ngày nay bao tử cô rất khó chịu, chẳng thể tiêu hóa được gì mà liên tục đẩy thức ăn ra. Cô nôn hết mọi thứ vẫn tiếp tục nôn khan. Người mệt mỏi nằm lì trên giường.

Theo lẽ đó, Vương vừa phải chuẩn bị bữa sáng ình, vừa chăm chút nấu cháo cho Nhi.

“Hôm nay cho anh nghỉ làm ở nhà với em đi. Lát thời tiết khá hơn anh đưa em đi khám bệnh.” – Bưng tô cháo nghi ngút khói lên phòng cho Nhi, Vương xìu giọng năn nỉ.

“Anh còn phải đi họp và ký hợp đồng nữa mà.” – Nhi nhăn mặt, ngồi dậy khỏi giường đã lấy tay bịt miệng. Mùi thức ăn cũng làm cô buồn nôn.

“Mấy cái đó mất cái này còn cái khác. Còn vợ chỉ có một thôi.” – Vương ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng vuốt lưng cho Nhi.

“Em không sao đâu, anh phải chăm chỉ đi làm chứ. Công ty mới mở mà.” – Áp một tay lên má Vương, Nhi cười hiền.

“Nhưng anh không yên tâm em ở nhà. Em như thế này đã mấy ngày rồi, phải đi khám chứ.” – Đương nhiên Vương sẽ cầm lấy tay Nhi, áp sát hơn vào má mình, cảm nhận hơi ấm từ lòng bàn tay nhỏ bé ấy lan tỏa vào tận trái tim. Trời Đà Lạt hôm nay lạnh lắm, nhưng anh luôn có một hòn than nóng sưởi ấm từ tim.

“Gọi mẹ qua với em được rồi. Anh đừng lo.” – Nhi cười trêu mếu. Có thể ban đầu kết hôn với Vương, điều cô nhắm đến không phải là cuộc sống bình lặng thế này. Nhưng giờ đây, sâu thẳm trong cô chỉ mong mỗi ngày đều lặng lẽ trôi qua trong hạnh phúc thế này.

“Vậy để anh qua nhà đón mẹ nha. Mưa như thế này mẹ đi sao được.”

“Anh sẽ bị muộn cuộc họp đó. Mẹ đi taxi qua được mà anh.”

“Vậy đợi mẹ qua rồi anh đi làm.” – Vương quả quyết. Đây đã là thỏa hiệp cuối cùng của anh. Nhi mà còn không đồng ý thì anh ở nhà luôn.

Không quá yêu đến mức sẵn sàng chết vì Vương, nhưng đã lấy nhau về, đã đầu ấp tay gối, đương nhiên Nhi cũng hiểu phần nào về anh. Cô biết mình đã chạm đến giới hạn cuối cùng của anh rồi. Còn tiếp tục thì xem ai cứng đầu hơn thì anh sẽ không nghe lời cô thêm một câu nào nữa cho xem. Thế nhưng ai bảo ông trời sinh ra con gái đã ban cho đặc quyền được không nhường. Cô dù thỏa hiệp vẫn sẽ bắt anh nhượng bộ mình một chút nữa. Để có thể cùng cô đợi mẹ đến, anh phải mang tô cháo xuống nhà bếp, để nó tránh cô càng

xa càng tốt. Theo lẽ mà nói thì Vương sẽ chẳng đồng ý đâu. Nhưng tình hình rõ ràng trước mắt là mùi thức ăn làm tình trạng của Nhi càng tệ đi. Anh buộc phải mặt nhăn mày nhíu mang tô cháo trở lại bếp.

Thế là sau khi đôi bên đã đi đến một sự thống nhất, Vương nhanh chóng đưa tô cháo xuống nhà bếp sau đó trở lại phòng với tốc độ nhanh gấp đôi.

Ừa ngay lên giường, anh ôm chầm lấy Nhi, kéo cô vào lòng.

“Anh gọi mẹ chưa vậy?” – Nhi biết quá đi là Vương chưa gọi nhưng vẫn cố tình hỏi như một sự nhắc nhở.

Vương định sẽ giả vờ không nhớ gì, lòng thầm hy vọng Nhi cũng quên luôn để hôm nay anh được nghỉ làm ở nhà với cô, nhưng có vẻ kế hoạch đã phá sản ngay từ khi hình thành trong đầu. Đành vậy, Vương lật đật đi gọi điện thoại ẹ vợ.

Nghe con gái ốm, bà Thủy lật đật đến ngay lập tức, đến tóc cũng không kịp chải cho đằng hoàng. Từ hôm Nhi lấy chồng đến giờ bà không gặp lại con gái mình. Nhi đã dặn bà không được đến gặp cô vì cô không muốn ba cô cũng sẽ tìm ra nơi này. Ông ta là cơn ác mộng kinh khủng nhất trong cuộc đời mà cô bằng mọi giá phải xua đuổi.

So với hôm đám cưới, bà đã gầy đi rất nhiều. Nước da trắng xanh nhợt nhạt, đôi mắt hốc hác sâu hoắm khắc khoải. Bà đã rất nhớ cô, đêm ngủ nằm mơ cũng gọi tên cô. Mỗi khi chiều tà buông xuống, khi nỗi buồn tràn vào tim không cách nào khống chế, nước mắt bà ứa đầm gương mặt khi nhớ về con gái. Nhớ cả đứa con gái tội nghiệp đã bị cướp mất từ khi vừa lọt lòng và nhớ cả cô con gái hai mươi mấy năm bà tần tảo nuôi nấng để rồi gả đi thì xem như không còn cần đến mẹ.

Bà đã đi qua tuổi thanh xuân, ngậm ngùi nếm trải đủ vị cuộc đời, dày dặn kinh nghiệm với những nỗi nhớ và tổn thương nhưng nước mắt vẫn chẳng thể cạn khô và hình như nỗi đau vẫn chẳng bao giờ là đủ.

Người ta vẫn nói “sống lâu thì sẽ thành lão làng”. Đi qua những vết thương lòng nhiều đến mức mang đầy một mình kinh nghiệm. Nghe qua cảm thấy rất ngưỡng mộ nhưng gẫm nghĩ sao mà chua chát quá.

14. Chương 14

Trái ngược với vẻ nghiêm trọng trên gương mặt Vương lúc bà Thủy mới đến thăm Nhi, gương mặt bà không chút lo lắng thậm chí còn thoáng nét cười khi nghe con gái kể về bệnh tình.

“Con trẻ bao lâu rồi?” – Ngồi xuống mép giường, đôi mắt bà đầy yêu thương nhìn Nhi đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, trong tư thế sẵn sàng lao vô toilet để nôn bất cứ lúc nào.

Nghe mẹ hỏi Nhi mới lật đật đảo mắt, bấm tay đếm ngày. Hóa ra đã lâu như thế. Cuộc sống quá êm ả khiến cô quên mất ngày tháng. Hoàn toàn không chú ý đến điểm mấu chốt này.

Mở lớn mắt nhìn mẹ mình, Nhi nhận lại nụ cười và cái gật đầu chậm rãi từ bà.

“Con... có em bé thật rồi sao?” – Nhi ngỡ ngàng đến mức không biết nên vui hay nên sợ hãi. Mới đây cô còn là một nữ sinh khoác áo trường Y, chớp mắt lại mặc lên người bộ váy cô dâu lộng lẫy. Giờ đây, cô sắp làm mẹ rồi sao? Mọi điều xảy ra nhanh đến mức khiến Nhi hoang mang.

“Còn cần phải kiểm tra lại nhưng mà khả năng là rất lớn.” – Bà Thủy nhìn con gái mình, mỉm cười thật hiền. Biểu hiện của cô cũng giống như bà ngày ấy khi biết mình mang thai. Nỗi niềm hạnh phúc dâng lên hòa cùng sự lo lắng sợ hãi. Nhưng nỗi sợ ấy kinh khủng hơn nỗi sợ của Nhi bây giờ nhiều lắm.

“Giờ con phải làm gì?” – Dù là sinh viên trường Y nhưng đối với vấn đề mang thai và làm mẹ, Nhi hoàn toàn không có chút khái niệm.

“Đầu tiên là phải bình tĩnh và giữ tâm trạng thật thoải mái. Mẹ sẽ đi mua kit thử cho con.” – Bà Thủy trước sau vẫn rất dịu dàng.

Chẳng biết nên như thế nào mới phải, Nhi ngây ngốc gật đầu ngoan ngoãn làm theo lời mẹ mình. Cô đã từng xem rất nhiều cảnh nhân vật nữ phát hiện mình mang thai trong phim. Họ nếu không phải là vì chưa kết hôn nên lo sợ thì sẽ là về mặt hạnh phúc đến viên mãn. Thế nhưng tất cả những điều đó chỉ là gạt người. Dù cô đã kết hôn, đang sống hạnh phúc và chẳng có gì phải lo lắng nhưng cảm giác trong cô lúc này là hoang mang. Bụng cô sẽ to lên và cô sẽ nghén? Cân nặng sẽ tăng vùn vụt? Mất đến chín tháng mười ngày cực khổ và đau đớn sinh con? Làm mẹ là thiên chức thiêng liêng nhất của người phụ nữ. Thế nhưng mang thai và sinh con lại là thử thách gian nan nhất trong đời họ.

Vất vả như thế, đau đớn như thế, mệt mỏi như thế, đáng ra đứa trẻ khi được sinh ra đời sẽ phải được nâng niu và bảo bọc. Lúc này cô tự hỏi, làm thế nào mẹ ruột của cô có thể đổ sông đổ bể bao nhiêu công sức gian nan, bỏ rơi cô ngay từ khi lọt lòng như thế?

Đôi mắt bị nước nhấn chìm, cái nhìn dần nhòe nhoẹt trong bao nhiêu cay đắng tủi nhục. Phải! Nhi là trẻ mồ côi. Cô không biết ba mẹ ruột của mình là ai.

Nhi đã không hề hay biết điều này, mẹ Thủy cũng không có ý cho cô biết. Thế nhưng chuyện có một đứa bé bị bỏ trước cổng nhà người phụ nữ điên là chủ đề được bàn tán không bao giờ ngừng nghỉ trong con xóm đó. Và nhờ trí nhớ tốt đến đáng sợ của những người dân nơi ấy, ngay khi cô bắt đầu có trí khôn, hiểu được những gì đang diễn ra, họ đã mang toàn bộ sự thật kể cho cô nghe một cách vô tội vạ.

Họ nói với cô rằng cô bị bỏ rơi trước cổng căn nhà đầu xóm trong một ngày mùa đông trời không một ánh sao. Họ nói mẹ nuôi của cô vốn là người điên. Mỗi ngày bà đều chỉ lặp đi lặp lại một câu “Con ơi” sau đó gào thét, đập phá cho đến khi ngất lịm đi. Chỉ từ khi cô xuất hiện bà mới dần trở lại bình thường.

Bằng sự tàn nhẫn vô ý thức của miệng đời, Nhi biết được sự thật. Đớn đau, tuyệt vọng nhưng rồi cuối cùng cũng chấp nhận.

Dù là mẹ nuôi nhưng mẹ Thủy đã rất yêu thương cô. Tất cả những gì tốt đẹp nhất bà đều sẽ dành cho cô. Nhà không giàu nhưng bà chẳng để cô đói bữa nào. Quần áo không thể thay liên tục nhưng cũng không bao giờ cô quê mùa trước mặt bạn bè. Cuộc sống của cô, tuy không phải là một thiên đường đầy đủ mọi thứ nhưng cô đã rất bằng lòng với những gì mình có.

Chỉ cho đến khi người đàn ông ấy xuất hiện. Ông ta đến sống cùng mẹ con cô, bảo cô gọi bằng ba và với danh nghĩa người cha đánh cô mỗi ngày. Ngoài việc làm khổ vợ con ra, ông ta là kẻ vô tích sự đáng chết nhất trên đời. Nếu ông ta không xuất hiện hoặc là chết đi sớm một chút, cuộc đời cô đã chẳng khổ đến mức này. Tiếng cánh cửa mở ra đánh thức Nhi khỏi tất cả những đau thương. Lau vội nước mắt, cô gượng gạo cười, nhìn về phía cửa vì đoán chắc mẹ mình đã đi mua kít thử thai về.

Thế nhưng nụ cười ấy đã đông cứng trên gương mặt và chuyển dần sang bàng hoàng. Trước mặt cô là gã cầm thú hành hạ cô mỗi ngày mà cô vẫn phải ầm ục gọi một tiếng ba. Làm thế nào ông ta đến được đây? Làm thế nào ông ta tìm ra cô?

Nhi còn chưa kịp tìm ra câu trả lời đã thấy mặt mình bồng rớt. Ông ta lao đến đánh cô ngay lập tức khi vừa nhìn thấy.

“Con khốn! Mày trốn ba mày đi lấy chồng giàu có hả?” – Người đàn ông gầm lên, hơi thở hồng hộc nóng rực phảng phất hơi men. Đôi mắt ông ta trợn lớn, từng vằn đỏ nổi lên như muốn dứt rời.

Nhi chẳng thể nói được gì, ôm mặt khóc nức lên thì đã bị đánh tới tấp.

Tiếng khóc nghẹn đắng, tiếng chửi mắng cay nghiệt và cả những tiếng “chan chát” nóng rực, tất cả đều bị mưa vùi lấp. Con mưa bên ngoài như cố tình to thêm, ngăn không để ai nghe thấy, ngăn không để ai đến giúp đỡ.

Nếu bà Thủy không trở về kịp có lẽ Nhi đã bị đánh chết. Cũng may bà còn giữ được bình tĩnh, gọi cho công an sau đó mới chạy đến can. Và lẽ dĩ nhiên bà cũng bị đánh cho đến khi công an đến và lôi cổ gã đàn ông cầm thú kia đi.

Bà Thủy bị đánh không nặng, một số chỗ bầm tím hơi đau nhức nhưng so với tình trạng của Nhi thì chẳng là gì.

Nhi được đưa đến bệnh viện trong tình trạng mất ý thức, liên tục gào thét và không nhận ra ai. Mọi người đều không thể đến gần cô. Bác sỹ đã phải rất vất vả trong việc khống chế và đưa cô đến bệnh viện.

Vương được báo tin và đến bệnh viện ngay khi dập máy. Khi anh đến xe cứu thương chở Nhi còn chưa về. Dưới cơn mưa tầm tã, anh đứng ngoài cổng đợi đón Nhi. Anh biết chỉ có anh mới có thể làm cô bình tĩnh lại.

Niềm tin của Vương đã đặt rất đúng chỗ. Ngay khi cửa xe cứu thương mở ra và anh xuất hiện trong tầm nhìn của Nhi, cô lao ngay xuống xe mà ôm anh, nép vào anh như tìm một sự bảo bọc.

Nhi được đưa đến phòng khám bằng đôi tay của Vương, cô nhất quyết không chịu nằm lên băng ca.

“Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào vậy mẹ?” – Nhi đã được tiêm thuốc an thần và thiếp đi. Mãi đến lúc cô ngủ say Vương mới có thể ra khỏi phòng bệnh và nói chuyện riêng với bà Thủy.

“Ba con bé phát hiện ra nó lấy chồng và tìm đến đánh.” – Nước mắt ứa đầm gò má sưng vù, bà Thủy ghen ngào trong từng lời nói. Là bà đã làm khổ con mình rồi. Tại sao dù là quá khứ hay bao nhiêu năm nữa bà vẫn cứ yêu người đàn ông đó? Trao cho ông ta cái quyền làm khổ mình cả đời.

“Đám cưới bí mật với ba Nhi à?” – Vương ngạc nhiên ra mặt. Hóa ra việc bên nhà Nhi không mời khách cũng không tổ chức tiệc là vì vậy. Thái độ lo lắng trước ngày cưới của Nhi không chỉ là vì lí do sắp trở thành gái đã có chồng.

“Ừ. Ông mà biết thì thế nào cũng quậy âm lên. Nhi nó sợ ông sẽ tìm con nói này nói nọ đòi tiền.” – Giọng bà Thủy càng lúc càng run lên. Một nỗi đau lớn đến mức bao nhiêu biểu cảm cũng là không đủ.

“Ba cũng đã biết rồi. Ba sẽ tiếp tục quậy mẹ và Nhi khi không có con ở đó. Mẹ đến sống với chúng con luôn đi. Con sẽ thuê vệ sỹ bảo vệ hai người khi con không có nhà.” – Giọng Vương đầy cương quyết. Trái tim anh đang xót xa lắm. Người con gái anh yêu rốt cuộc đã khổ đến mức nào.

“Hãy đưa Nhi và bà thông gia đến nhà chúng ta sống. Cả con trong thời gian này cũng về nhà ở đi.” – Bạch Hồ bất ngờ xuất hiện làm cả Vương và bà Thủy bị giật mình. Phía sau bà là Winner, gương mặt đã trở nên lạnh lùng hơn so với lần cuối cùng Vương gặp. Cái vẻ ngổ ngáo quay ngang quay dọc đã không còn nữa. Winner càng lúc càng trầm lặng.

“Dạ?” – Vương không hiểu lắm ý của mẹ mình.

“Mẹ vừa gặp riêng bác sỹ trước khi đến đây. Nhi có thai rồi. Con bé cần được chăm sóc.” – Bạch Hồ đều giọng giải thích.

“Nhi có thai?” – Giọng Vương vỡ òa trong niềm hạnh phúc. Sẽ có một đứa bé ra đời, minh chứng cho tình yêu của anh và cô. Rồi chẳng đợi ai khẳng định lại, anh lao ngay vô phòng nơi Nhi đang say giấc.

Hành lang chỉ còn lại ba người, Bạch Hồ chậm rãi đến ngồi cạnh bà Thủy.

“Chị đi bôi thuốc đi, cũng bị thương không ít mà.” – Nhìn những vết bầm tím trên mặt bà thông gia, lòng Bạch Hồ dậy lên sự đồng cảm hiềm hoi. Bà cũng từng là một người phụ nữ bất hạnh bị chồng đánh mỗi ngày. Cũng từng quen thuộc với những vết bầm tím trên cơ thể.

Không chỉ có Bạch Hồ, trong lòng Winner lúc này cũng đang trào lên cảm giác đồng cảm và cả một chút ám ảnh. Cô cũng như Nhi, bị ba mình mang ra làm bao cát, đánh như thể cô không biết đau. Đã có lúc bị đánh đến ngất đi, tỉnh lại chỉ thấy mình bơ vơ nằm trong góc nhà. Ít ra Nhi vẫn may mắn hơn cô, vẫn còn có người ở bên cạnh vào lúc này.

Có lẽ những gì Nhi muốn ở Vương chỉ đơn giản là một chỗ dựa và một cuộc sống bớt cơ cực. Cũng chẳng có gì là quá đáng đối với những con người đã dành quá nhiều thời gian trong cuộc đời mình để chịu đựng đau khổ.

Cuộc điện thoại mà Nhi nói chuyện với Hằng, Winner không cẩn thận đã nghe thấy. Nghe rõ nhất câu nói: “Ồ Vương có tất cả những gì tao muốn có. Vì vậy bằng mọi giá tao phải làm dâu nhà họ Trần.” Chính câu nói đó đã làm cô đề phòng Nhi, hôm đám cưới diễn ra còn có mặt rất sớm ở phòng thay đồ cô dâu để cảnh

cáo Nhi. Nhưng giờ thì cô đã hiểu, và cũng có thể chấp nhận lí do của Nhi. Cô đã không còn ác cảm với Nhi nữa rồi.

Để bắt người ta đối xử tốt với một người chẳng máu mủ cũng không liên quan đến mình là điều quá khó khăn. Nhưng bảo họ đặt mình vào vị trí của người kia để cảm thông thì dễ dàng hơn nhiều. Con người chỉ thật sự gắn kết với nhau khi biết đồng cảm cho những nỗi khổ của nhau.

*

Vương và Nhi cùng với bà Thủy dọn về nhà Bạch Hồ sống đúng như lời bà nói. Căn nhà lại đông đúc thêm và có phần thêm sức sống. Thịnh thoảng Winner cũng ghé qua, đưa cho Nhi chút bánh hay đồ ăn ngon mà cô vừa mua ở bên ngoài trên đường đi làm về. Cô chẳng biết cần phải mua gì cho bà bầu là tốt, chỉ cảm thấy món nào ngon thì mua về. Tuy nhiên trước sau cũng chỉ đến đưa thức ăn rồi rời đi, một câu cũng không nói.

“Tôi thèm me thái.” – Tiếng Nhi nhỏ xíu núp bóng lưng Winner lại khi cô chuẩn bị rời khỏi sau khi để lên bàn một gói hạt dẻ nóng thơm phức.

Winner không nói gì, chỉ lặng lẽ ra ngoài và lên xe đi mua me. Cô cũng đang rảnh rỗi, đi mua chút đồ ăn cho Nhi cũng chẳng sao. Nếu đã sống chung một nhà, tốt nhất chọn cách nào dễ dàng cho nhau nhất. Nhà là nơi để nghỉ ngơi, cô chẳng muốn ngay cả ở nơi này cô cũng phải tính toán.

Nhưng suy nghĩ của Winner, Nhi một chút cũng chẳng hiểu. Tệ hơn lại hiểu lầm rằng Winner đang lấy lòng mợ chủ. Nhi đang mang trong mình đứa cháu đích tôn nhà họ Trần và vì thế tầm quan trọng của cô cũng tăng lên vài phần. Việc được săn đón và nịnh nọt cũng dễ hiểu thôi.

15. Chương 15

Showroom ô tô Hưng Thịnh là một trong những showroom lớn nhất Đà Lạt, sở hữu bởi một công tử nhà giàu mê xe. Hưng Thịnh mở ra không chỉ để buôn bán mà còn để trưng bày những siêu xe bạc tỷ đẹp đến từng đường nét.

Được biết đến với đẳng cấp tầm cỡ, Hưng Thịnh là nơi đầu tiên các đại gia nghĩ đến khi cần mua xe.

Một chiều mùa thu trời se lạnh và lồng gió, Hưng Thịnh mở cửa đón một cô gái trông một chút cũng không giống người giàu có. Cô gái rất trắng, trông vô cùng sạch sẽ thơm mát nhưng gầy đến mức cảm giác như có thể bẻ gãy từng đốt xương một cách dễ dàng.

Thoạt nhìn quá, đám nhân viên đều nghĩ chắc lại là người đến mời mua bảo hiểm xe hoặc tiếp thị gì đó. Quả thật từ chối nhiều quá đến mức chẳng ai còn muốn lên tiếng nữa rồi. Vì vậy mà Winner hiển nhiên được lơ đi.

Như vậy càng tốt. Cô không thích việc đi mua đồ mà người bán kè kè sau lưng, chạm vô cái gì là họ bắt đầu huyền thuyên giới thiệu về cái đó. Quả thật rất đau đầu.

Winner không mở lời, nhân viên cũng không tiện đuổi đi. Thế là cô cứ tự do thong dong đi lại trong showroom mà chẳng bị ai hỏi han. Mãi đến khi sự hiện diện của cô quá lâu, một nhân viên nữ bất đắc dĩ phải đến nói chuyện.

“Chị gì ơi, chúng tôi không mua bảo hiểm xe đâu.” – Quét mắt nhìn Winner một lượt, cô gái cao giọng đuổi khéo.

Winner vốn rất thật thà trong lời nói, cách hiểu ý mọi người cũng vô cùng thật thà. Ở cửa hàng xe mà nhân viên nói không mua bảo hiểm thì có nghĩa là người mua xe phải tự mua rồi. Cũng không vấn đề gì. Mua được cả cái xe thì bảo hiểm có vấn đề gì đâu.

“Vậy tôi tự mua cũng được.” – Winner thoải mái trả lời, hoàn toàn không chút thái độ.

Thế nhưng câu trả lời rõ ràng của cô lại làm cô nàng nhân viên mù mịt đến mức đứng ngẩn ra không hiểu gì.

Đi thêm một vòng, Winner dừng lại trước một chiếc xe màu trắng có kiểu dáng rất đẹp. Không quá góc cạnh như đầy đủ cá tính! Có lẽ nó hợp với Kim. Cô cũng chẳng quan tâm nó nhanh đến mức nào vì chẳng ai trong nhà mong Kim sẽ dùng chiếc xe này để đi đua. Vì thế cô chọn mua nó một cách nhanh chóng.

“Làm thủ tục chiếc này cho tôi.” – Tiếng Winner không quá lớn, nhưng vang lên vừa đủ cho tất cả nhân viên nghe được. Có phải không vậy? Đó là chiếc xe đắt nhất trong showroom, không cần hỏi giá mà đã mua sao? Bọn họ thật có mắt để làm cảnh mà. Bỏ qua một khách hàng tiềm năng như vậy. Phải chi ban đầu chào hỏi niềm nở biết đâu khách mua xe lại không lấy tiền thừa.

Và chiếc Koenigsegg Agera R – món quà sinh nhật mà Bạch Hồ sai Winner đi mua cho Kim đã được mua theo cách chẳng ai nghĩ đến. Người mua thậm chí còn không biết đó là chiếc xe trong top những siêu xe đắt nhất thế giới và là đối thủ đáng gờm của siêu xe nhanh nhất thế giới. Ôi! Chỉ có thể là Winner!

*

Kim không được sinh ra vào mùa thu, ngày sinh của con bé đã được thay đổi theo ngày đổi tên và đến giờ thì Kim cũng hoàn toàn quên mất ngày sinh thật sự của mình. Tất cả hồi ức về tuổi thơ cùng người cha ruột cũng không còn chút ấn tượng nào trong đầu con bé. Trong trí nhớ của Kim chỉ tồn tại một người cha đã mất. Bản thân Kim chưa hề một lần có suy nghĩ hay băn khoăn về người cha ruột của mình. Ba của Vương rất yêu thương con bé, chăm sóc và nâng niu như con ruột. Vì vậy đối với Kim, con bé chỉ xem mình ông là cha.

Tuy không sinh ra vào mùa thu nhưng vẻ đẹp của Kim lại vừa khớp đại diện ủa này. Một sự mong manh nhẹ nhàng, có chút buồn đến mơ mộng. Từng đường nét trên gương mặt đều mềm mại như chiếc lá buông lơ lửng trong chiều gió, đôi mắt ướt long lanh như mặt hồ mùa thu trong vắt. Có thể nói, Kim là cô gái mùa thu!

Mười tám tuổi, cái tuổi không đẹp ngỡ ngàng như trăng tròn mười sáu nhưng đã bắt đầu chuyển mình thành thiếu nữ. Từng đường cong trên cơ thể, gương mặt và chiều cao đều dần hoàn thiện và đang rất tỉ mỉ trưng ra một thiếu nữ đẹp như cô gái trong bức tranh của người họa sĩ tài ba.

Kim rất đẹp! Hôm nay lại càng đẹp hơn.

Kim được đưa đến nhà hàng nơi tổ chức tiệc sinh nhật của mình trong bộ váy trắng mà Winner tặng hôm tốt nghiệp. Trông con bé như nàng công chúa bước ra từ thế giới cổ tích, thật thuần khiết mà cũng thật kiêu sa lộng lẫy.

Sánh bước bên Kim là chàng bạch mã hoàng tử có mái tóc đen óng như ngọc, nụ cười hút hồn và đôi mắt như dòng nước xoáy làm người khác không thể rút linh hồn lại. Cả hai đi bên bên nhau, hoàn hảo vẽ lên một bức họa tuyệt vời về một đôi tình nhân trai tài gái sắc. Cả hai chẳng cần tuyên bố hay quá tỏ ra thân mật, chỉ cần có mặt thì đều sẽ nhận ra họ là một cặp. Từ ánh mắt yêu thương và nụ cười chỉ dành cho đối phương, tất cả những ai đang có ý định tiến gần đến Ngọc hoặc Kim đều biết thân biết phận yên vị.

Bữa tiệc được trang hoàng rất đẹp, nay thêm phần lộng lẫy bởi đủ mọi màu sắc áo váy dạ hội. Phần lớn khách mời đều là bạn làm ăn của Bạch Hồ, vợ và con cái họ, số còn lại là bạn bè của Kim. Ai cũng rất tỉ mỉ chăm chút cho bản thân.

Có lẽ người ăn mặc đơn điệu nhất vẫn cứ là Winner. Cô không luộm thuộm, chẳng màu mè, chỉ đơn giản chiếc áo sơ mi trắng có phần hơi rộng so với cô và chiếc quần jean đen bên đôi giày Converse. Dù sao thì nhiệm vụ của cô ở đây cũng chẳng phải là dự tiệc. Cô ở đây để bảo vệ Kim.

Với Winner, điều này chẳng có gì lạ lắm. Sinh nhật năm nào của Kim mà cô chẳng lững thững trong cái sáng rộng lớn để quan sát mọi thứ. Nhờ vậy, cô biết người ta sẽ hát bài Happy Brithday trong ngày sinh nhật, sẽ chúc mừng nhau và tặng quà nữa. Nhưng điều duy nhất mà cô không biết đó là ngày sinh của mình. Cô không có sinh nhật, chưa bao giờ có quà và cũng chẳng một lần nghe ai đó hát inh bài hát chúc mừng. Tủi thân cũng chẳng thay đổi được gì nên cô đã sớm ngừng làm cái việc sa sỉ ấy.

Thế nhưng nếu nói cô hoàn toàn thấy bình thường thì quả là nói dối. Trong lòng Winner ít nhiều cũng có chút mờ mịt buồn vương. Theo thói quen bình thường thì chắc chắn cô sẽ hút thuốc. Nhưng hiện tại cô lại

rất ngoan ngoãn đứng dựa tường ăn chíp chíp. Làm theo lời Đăng từng dặn một cách nghiêm túc. Chỉ là cô không gọi cho anh vì cô cần ở đây theo dõi mọi thứ.

Bữa tiệc bắt đầu bằng những tràng pháo tay giòn dã sau khi lí do bữa tiệc được tuyên bố. Mọi người cùng hát mừng sinh nhật Kim và thi nhau chúc đủ điều may mắn. Những món quà cứ thế chồng chất lên nhau cho đến khi không còn chỗ để nữa.

Ngày hôm nay Kim cảm thấy rất vui, vui hơn tất cả những sinh nhật từng có. Khi còn là một đứa con nít, ước mơ luôn lảng vảng trong đầu mỗi người là được làm người lớn. Và ngày hôm nay, bước qua tuổi mười tám, con bé tự thấy rằng mình đã thành người lớn.

Kim còn quá trẻ để biết rằng ước mơ của tất cả những người lớn đều là được quay về cái thời trẻ dại ngu ngơ. Và khi người ta còn thật sự muốn lớn lên thì khi đó vẫn còn là một đứa trẻ.

Mang theo niềm vui rạng rỡ hiện rõ trên gương mặt, Kim vui vẻ cạ li với tất cả những người mời rượu. Từng li từng li cho đến khi mọi người chẳng còn dám mời vì sợ con bé sẽ say đến mức không còn biết gì.

Tửu lượng của Kim không kém nhưng cũng chưa đến mức bất khuất. Lượng rượu chảy trong người còn nhiều hơn máu chảy trong mạch buộc con bé lảo đảo mất tỉnh táo. Thấy vậy, Bạch Hồ ra hiệu cho Ngọc đi lấy xe đưa Kim về trước. Vì hôm nay bà có mời một vài nhân vật tai to mặt lớn ở Đà Lạt nên không tiện rời khỏi.

Đương nhiên Ngọc làm theo ngay lập tức. Anh chẳng muốn Kim ở lại uống thêm một giọt nào nữa. Giờ là lúc cô cần được nghỉ ngơi và thoát khỏi đôi giày cao gót. Hơn nữa những ngày con bé ở nhà anh đã cho anh thấy một cảnh tượng không mấy tươi sáng – Kim khi say sẽ nói rất nhiều.

Gửi Kim cho Winner, Ngọc đi nhanh ra bãi đậu xe của nhà hàng. Thế nhưng vừa ra đến nơi mặt mũi anh đã tối sầm. Hôm nay nhà hàng đông đến nỗi người ta chẳng buồn xếp xe, cứ thế mà dựng chỗ nào còn trống. Và xe anh thì ở mãi bên trong, giờ làm cách nào lấy ra đây? Tại sao bãi đậu ô tô lại có thể để xe máy đậu chung vô như thế này?

Ngọc định đi tìm bảo vệ, nhưng nghĩ lại không nỡ bắt bẻ người khác nên đành siêng năng dắt từng chiếc xe đang cản đường xe mình qua một bên. Anh không tin anh không dọn được đường cho xe chạy ra và đưa Kim về.

Nếu Ngọc biết bữa tiệc đang xảy ra chuyện gì, có lẽ anh sẽ chẳng phí thời gian ở đây.

Chính xác thì đang có một vụ lộn xộn trong bữa tiệc. Nguyên nhân là vì có một đám người kéo đến gây sự. Chẳng phải ai xa lạ, là đám nhóc lần trước gây gỗ với Kim. Khi đó chẳng thể làm gì, giờ ra trường rồi thù nhất định phải báo. Cái lũ nhóc ấy nào có biết về gia thế của Kim.

Dẫn theo một đám con trai đầu xanh đầu đỏ, bông đeo kín vành tai, trông vô cùng hợm hĩnh đến gây rối, bốn đứa con gái tự tin mình đã là kẻ mạnh nhất.

Đúng là hôm nay ở đây chúng là kẻ mạnh nhất, vì kẻ mạnh thật sự đã không ra tay. Cái nhú mày của Bạch Hồ cho thấy bà không muốn Winner ra mặt. Thân thể của Kim, bà đã giấu kín không để một ai trong trường biết được. Tất cả thầy cô và học sinh đều nghĩ Kim là con gái một hộ gia đình bận rộn kinh doanh nên phải đi học nội trú. Để bảo vệ con mình khỏi những rắc rối, chính Bạch Hồ đã dàn xếp mọi chuyện.

Hiểu ý Bạch Hồ, Winner im lặng dìu Kim rời khỏi bằng cửa sau. Con bé đã say khướt, không thể tự mình bước đi nên dựa hẳn vào người cô.

Việc phải giúp một người say mềm đứng vững đã là không dễ dàng, giờ còn bị chặn đường ngay ở cửa sau, quả thật là một ngày không mấy tốt lành.

Đây có lẽ là chuyện Winner không tính đến nhất. Trong đầu cô chỉ nghĩ phải bảo vệ Kim khỏi kẻ thù của Bạch Hồ, hoàn toàn không để ý rằng ở trong trường Kim cũng kết không ít oán.

Có chuẩn bị hơn lần trước, đám nhóc kẻ thù của Kim đã rất cẩn thận hy sinh một nhóm người ở bên trong bữa tiệc làm loạn để tập trung toàn bộ bảo vệ của nhà hàng lại đó. Nhóm con gái còn lại dự định trước Kim sẽ đi bằng cửa sau nên đã ở đây đợi sẵn. Lên kế hoạch trước như thế, chắc chắn không dễ để cho Kim yên thân.

Chẳng còn cách nào, Winner đành thở dài bất lực, vừa phải bảo vệ Kim lại vừa không được ra tay đánh lại, quả là không dễ dàng. Tự bản thân cô biết rằng hôm nay mình sẽ bị đánh rất thâm. Cũng còn may vì đám con trai sẽ không ra tay đánh con gái nên đều đang ở trong đại sảnh. Đám con gái này sẽ chẳng thể đánh chết được cô đâu.

“Để Kim lại, bọn tôi sẽ để chị yên.” – Một con nhóc chỉ thẳng mặt Winner mà nói như ra lệnh.

“Không cần đâu.” – Winner thở dài. Để Kim lại thì chính cô mới là người không yên đấy.

“Nếu chị thích nhiều chuyện thì bọn này không tử tế nữa đâu.” – Con nhóc lại tiếp tục kênh kiệu.

Đáp lại là cái gật gật đầu như chẳng thèm睬 của Winner.

Bấy nhiêu đó là đủ chọc tức một đám nhóc đang tuổi háo thắng. Cả đám lao ngay về phía Kim và Winner. Kim thì say rồi, chẳng còn biết gì, ngồi dựa vào tường ngủ ngon lành. Chỉ còn Winner một mình xoay sở không để đứa nào đến gần Kim.

Bọn nhóc cũng nhận ra nếu đánh Winner thì không có chuyện gì, nhưng chỉ cần tiến một bước đến chỗ Kim thì sẽ bị Winner lôi đầu lại cho vài đòn. Vì thế cả đám bắt đầu tập trung đánh người còn tính cho đến khi ngất rồi sẽ xử kẻ say.

Đã có lúc Winner tự hỏi, tại sao bản thân phải sống như thế này? Tại sao lại cần người ấy đến mức sẵn sàng chịu đựng mọi thứ dù người ta chẳng thèm ngó ngang đến mình? Nếu có thể dứt tình bỏ đi, chẳng phải cô sẽ một bước thoát khỏi địa ngục sao? Cũng chẳng cần ở đây vô lí chịu đòn thay cho người khác. Hay là thôi hãy buông tay đi! Dù có cố chấp nắm đến suốt đời thì người ấy cũng vĩnh viễn không quay đầu nhìn cô. Sự tồn tại của cô, không phải người ấy không biết, chỉ là biết mà không công nhận.

Winner cứ mãi quanh quẩn trong những suy nghĩ, những ám ức và những kìm nén đang mấp mé vượt quá giới hạn. Nhưng trước khi kịp có bất cứ quyết định nào, đôi mắt cô đã nặng trĩu khép xuống sau khi thấy bóng những nhân viên bảo vệ của nhà hàng chạy đến chỗ mình.

16. Chương 16

Winner đã đứng, đám nhóc đó chẳng thể đánh chết cô. Nhưng đủ làm cô ngất đi gần bốn tiếng đồng hồ. Một phần lí do nữa là vì kiệt sức và suy nhược cơ thể.

Khi mở mắt ra Winner đã thấy mình đang nằm trong căn phòng quen thuộc. Bên ngoài không có ánh sáng hắt vào. Trời đã rất khuya rồi.

Ở trong phòng ngoài cô ra còn có Đấng đang lặng lẽ ngồi dưới cuối giường, đầu hơi cúi xuống. Có tiếng giấy lật dở. Hình như anh đang đọc sách.

“Sao anh không về ngủ đi.” – Nhìn đồng hồ đeo tay kim ngắn chỉ số ba, Winner có chút xót lòng khi thấy Đấng vẫn còn mệt mỏi thức vì cô.

“Anh không yên tâm về em.” – Giọng Đấng rất nhạt, có chút lạnh lẽo, anh không quay người nhìn cô.

Chỉ cần nghe qua Winner cũng biết anh không vui. Làm gì có ai vui khi giờ này còn phải thức canh bệnh nhân. Mà bệnh nhân của anh hình như luôn là cô.

“Anh giận em à?” – Đột nhiên Winner cảm thấy không khí xung quanh rất nặng nề.

“Ừ.” – Đấng thẳng thừng thừa nhận, vẫn không quay người lại. Anh đã rất giận và cũng vô cùng lo lắng khi nghe được cuộc điện thoại báo cô bị thương. Nhưng giận đến thế nào cũng chẳng thể bỏ mặc không quản. Nếu không phải là anh thì sẽ chẳng ai khác lo cho cô đâu. Winner chỉ có anh mà thôi.

“Em đâu còn cách nào khác.” – Thật ra Winner không bắt cần như những gì mọi người thấy ở cô, với những điều cô biết bản thân mình cần, nhất định sẽ chịu tí mĩ giải thích và trân trọng.

“Nếu như em hét lên kêu cứu, ít nhất sẽ có người nghe thấy.” – Đến lúc này thì Đấng đã thôi cái thái độ nhàn nhạt mà quay hẳn người lại nhìn Winner, trong giọng nói có chút gay gắt trách mắng.

Điều này thì anh đúng, cô chẳng thể nói được gì. Nếu cô kêu cứu, chắc chắn sẽ có người đến. Nhà hàng lúc ấy rất đông. Chỉ là chưa bao giờ một lần cô nghĩ rằng mình sẽ cầu cứu ai đó.

“Em cần phải thay đổi. Khi mọi chuyện quá sức, việc em cần làm không phải là cố gắng chịu đựng mà là cầu cứu.” – Đăng thở dài, lời nói vừa như van nài lại vừa có chút bất lực. Liệu cô sẽ nghe anh sao? Để một người luôn một mình gồng gánh mọi thứ mở lòng và chia sẻ quả thật rất khó. Không phải cái gì cũng đầy thì sẽ tràn, có những thứ khi đã bị nén quá chặt thì sẽ chẳng còn muốn chảy ra.

Căn phòng nhanh chóng chìm vào im lặng khi mọi suy nghĩ đều chỉ được giữ cho riêng bản thân mình. Winner không có ý phủ nhận điều Đăng nói, chính bản thân cô cũng biết nó đúng. Khi hét lên, mọi người sẽ lắng nghe, nhưng chính cô cảm thấy rất sợ, sợ nếu đã nói ra mà vẫn bị lơ đi, nếu người ta nghe rồi vẫn giả vờ như không nghe thấy thì sao?

Cô đã khóc hét lên mà gọi mẹ đừng đi, nhưng chẳng phải bà vẫn bỏ ngoài tai mà bỏ đi sao? Cô đã gào đủ lớn để những người ở “đầu trường người” biết là cô không còn muốn chiến đấu, nhưng cô vẫn buộc phải đứng trong vòng tròn đó, lựa chọn hoặc là chiến đấu để sống, hoặc là buông xuôi và chết. Bạch Hồ thừa biết cô không muốn làm công việc này, không muốn thừa kế bất cứ thứ gì từ bà nhưng vẫn bỏ qua suy nghĩ của cô đó thôi. Điều đáng sợ thật sự không phải là không ai biết ta nghĩ gì, mà là biết mà xem như không.

*

Do quá mệt mỏi, Winner lại chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay, khi mở mắt ra thì trời đã sáng, Đăng cũng đã không còn ở đó. Thay vào đó là sự xuất hiện của Kim. Con bé đang nhìn cô chăm chăm nên khi cô mở mắt ra có chút lúng túng.

“Chị đau lắm phải không?” – Lấy lại vẻ tự nhiên, Kim hỏi một cách nhẹ nhàng.

“Ừ.” – Quả thật là rất đau. Có ai bị đánh mà không đau. Winner đến giờ vẫn cứ rất thật thà.

Trong đầu Kim đã nghĩ ra tất cả những gì mình cần nói sau khi Winner nói “chị không đau đâu, em đừng lo”. Nhưng mà câu trả lời nhận được lại là thế này, làm con bé chẳng biết nói gì tiếp theo.

Đứng thừa thãi hồi lâu, nhận ra Winner sắp tiếp tục ngủ, con bé vội vàng đưa cho cô chiếc chìa khóa xe.

Winner chau mày, cái chìa khóa này mới hôm qua cô còn bỏ vô một cái hộp rất đẹp và đưa cho Bạch Hồ tặng Kim mà.

“Tặng chị! Chị vì em mà bị thế này, em thấy áy náy lắm.”

“Quả sinh nhật của mẹ em mà.” – Winner yếu ớt xua tay, cô đâu có cần cái xe đó làm gì.

“Em đã hỏi ý kiến mẹ rồi. Dù sao em cũng chưa biết lái. Mẹ đồng ý để chị chạy, khi nào em cần đi đâu chị sẽ chở em đi.” – Giọng Kim rất nghiêm túc. Thấy câu nói mình hơi kỳ, con bé vội thêm vào: “Ý em là chiếc xe này thuộc quyền sở hữu của chị. Khi nào cần đi đâu em đi nhờ xe chị.”

“Chị có xe rồi.” – Winner chẳng muốn nhận chiếc xe này làm gì. Rất không muốn có thêm chút mắc nợ nào với nhà họ Trần.

“Công việc của chị nguy hiểm như vậy, dù sao đi ô tô vẫn an toàn hơn. Xem như là để em khỏi áy náy chuyện hôm qua. Chị không thể không nhận.” – Kim quả quyết sau đó bỏ lại chiếc chìa khóa mà đi vội khỏi phòng.

Winner đã quá mệt mỏi để gọi con bé lại, cũng chẳng có ý sẽ đuổi theo. Thôi thì chiếc xe đem phủ mền để đó. Cô sẽ chẳng dùng nó vào việc gì. Cô không còn muốn phải mang ơn để rồi vì sợ làm kẻ vô ơn mà không thể làm theo ý mình. Chuyện vừa rồi chẳng phải là gì quá to tát nhưng bản thân cô chợt càng lúc càng cảm nhận sâu sắc mình ở trong căn nhà này chỉ giống như một tấm khiên. Che chắn mọi rắc rối ọi người và khi đã quá cũ kỹ thì sẽ được đem bỏ đi. Cô còn ở đây là vì còn giá trị. Người ấy, quả thật quá tàn nhẫn với cô rồi!

Phòng Winner dạo này đặc biệt đông khách thì phải. Kim vừa rời đi Vương đã xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Trông nét mặt anh hôm nay hơi lạ, lạ so với nét mặt mọi khi dùng để tiếp xúc với cô.

“Cô... em... thế nào rồi?” – Có Vương lúng túng khi thay đổi cách xưng hô và thái độ.

Đến Winner cũng bị làm cho giật mình. “Em”? Sao lại có cái kiểu xưng hô kỳ lạ này. Vì quá ngỡ ngàng nên cô chẳng lên tiếng trả lời khiến Vương càng lúng túng hơn.

“Anh... đến để cảm ơn vì đã bảo vệ Kim.” – Có hơi ngượng miệng nhưng Vương quyết bỏ cái kiểu xưng hô mọi khi đi. Sống chung một nhà, cũng nên để chịu với nhau hơn.

“Không có gì.” – Cái ngượng của Vương cũng lây qua cho Winner mất rồi. Cứ như mọi khi, nếu không trùng mắt thì sẽ khinh bỉ chẳng thèm nhìn đến có lẽ cô sẽ quen hơn. Nhẹ nhàng quá mức làm cô có chút xa lạ.

“Dù sao cũng là người một nhà, từ giờ đừng khó chịu với nhau nữa nhé.” – Để thùng sữa tươi lên bàn, Vương cố không để Winner thấy mặt mình. Khi người ta ngại thì nét mặt sẽ thay đổi liên tục, trông rất buồn cười.

Đến giờ Winner mới để ý đến thùng sữa Vương ôm này giờ, cái đó dành cho cô sao? Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế? Kim mang nguyên chiếc siêu xe bạc tỷ cho cô, giờ Vương còn ân cần mua cho cô thùng sữa. Quả thật làm người ta lạnh người. Những điều tốt đẹp ấy, rốt cuộc có mạng để hưởng hay không?

Ngay khi Winner còn chưa kịp hết ngỡ ngàng, Vương lại làm cô giật mình gấp đôi khi nói thêm: “Lát trưa xuống ăn cơm với mọi người nhé.” – Trước khi đi ra khỏi phòng còn kỹ lưỡng dặn dò: “Sữa đó, mỗi ngày uống ba hộp cho khỏe nhé. Hết anh sẽ mua khác.”

Rốt cuộc là thế nào đây? Winner chẳng hề thấy vui còn có chút lạ lẫm. Đây là cách họ công nhận “công hiến” của cô sao?

Đôi môi nhạt màu vu vơ cười nhạt.

17. Chương 17

Và đương nhiên Winner không dùng bữa trưa với mọi người. Cô rất muốn có một bữa cơm gia đình nhưng không phải là với gia đình nhà người ta. Nơi đó, cô tự hiểu không có chỗ ỳnh. Không nên có mặt để làm không khí thêm nặng nề và chiêm nghiệm sâu sắc cái cảm giác lạc lõng. Phần lí do còn lại là vì gần trưa Đăng đã ừa vào phòng, lôi cô ra ngoài chơi. Về không vui của anh lúc cô thức dậy lần đầu đã hoàn toàn không còn. Anh lại vui vẻ chỉ cho cô những điều thú vị và đưa cô đến những quán ăn ngon. Thậm chí hôm nay anh còn cười nhiều hơn mọi khi khiến Winner có chút không yên tâm. Hình như Nguyễn đang có tâm sự.

“Trúng này! Anh ổn chứ?” – Winner không hay thể hiện sự quan tâm của mình, thế nên về mặt cô lúc này thật rất giống một đứa trẻ bối rối không biết nên chọn biểu cảm nào cho thích hợp.

Lần đầu tiên thấy Winner trong bộ dạng này, Đăng bật cười thành tiếng, những mệt mỏi ưu phiền đều đã vơi mất một nửa. Anh đã không ổn vài tiếng trước, nhưng bây giờ thì anh ổn. Ngay khi cảm thấy sắp sửa gục ngã, anh đã nghĩ đến cô. Và cô luôn là liều thuốc an thần cho anh trong mọi trường hợp.

“Giờ thì ổn rồi.” – Đăng thở hắt ra, ánh mắt xa xăm một chút rồi bất ngờ dựa đầu vào vai cô. Cả hai đang ngồi trong công viên, có rất nhiều cặp tình nhân đang ôm nhau, nhưng chẳng có cặp nào chàng trai lại gục đầu vào vai cô gái như Đăng và Winner.

Trong đầu cô lập tức hình thành một kết luận, anh không hề ổn!

Cô đã đúng. Tâm trạng anh lúc này như một cuộn len bị con mèo nghịch ngợm làm cho rối tung. Nhìn vào rất u ám và phức tạp. “Con mèo” làm rối “cuộn len” chính là ba anh. Đã rất lâu rồi không gặp, gặp lại vẫn cứ quen thuộc cái cảm giác thù hận và căm phẫn. Tại sao ông lại đến Đà Lạt?

Sáng nay khi đang chuyên tâm ngắm Winner ngủ, Đăng bị cuộc điện thoại từ số lạ phá đám. Biết được đầu dây bên kia là ai thì về mặt càng lúc càng u ám hơn.

Ba anh gọi cho anh khi ông đã lên đến Đà Lạt, nói muốn gặp anh. Bản thân anh thì chẳng muốn gặp dù chỉ một chút, nhưng nếu không tự đi đến thì cũng sẽ bị ông bằng cách này hay cách khác buộc anh phải

đến. Anh biết rõ ba mình là con người thủ đoạn đến mức nào. Vì vậy Đăng đành rời mắt khỏi Winner mà đi đến quán café Cát Tường.

Quán buổi sáng rất đông, chỗ để xe thậm chí còn phải chen chúc. Mọi người đều thích ngồi một chỗ vừa thưởng thức điểm tâm vừa có thể uống cà phê ngay sau đó. Hơn nữa ngồi nơi này nhìn ra con đường tấp nập cảm thấy rất thoải mái. Cảm giác cuộc sống rất nhộn nhịp và bản thân muốn cố gắng hơn. Đây cũng là một trong những quán Đăng thường chọn để dùng bữa sáng. Còn đang có ý định sẽ bắt Winner dậy sớm một ngày để đến đây cùng ăn với anh.

Nhưng giờ phút này anh thấy ghét nó ghê gớm. Đông thế này, anh cũng vì thể diện mà chẳng thể đứng lên bỏ đi khi không vừa mắt với ba mình, càng không thể nổi cáu với ông. Chẳng tự nhiên mà chưa gặp anh đã biết trước những gì sẽ xảy ra, từ sâu thẳm trong tim Đăng, cảm giác thù hận đối với ba mình là điều không bao giờ có thể xóa bỏ.

Ba anh ngồi nơi chiếc bàn đón nhiều nắng, gió khô thổi làm mái tóc bạc bay bay. So với mười một năm trước thì giờ ông đã gầy đi nhiều lắm, dáng vẻ cũng chẳng còn oai phong bệ vệ, chỉ còn là một ông già cam chịu tác động của thời gian, đôi mắt ngả màu lặng lẽ đếm từng mùa rồi chẳng mấy nữa sẽ về với đất. Lòng Đăng có chút xót xa, dù gì cũng là ba mình, nhưng chút xót xa ấy chẳng thể làm anh tha thứ cho ông.

“Sao ba lại lên đây?” – Ngồi xuống đối diện, Đăng vào thẳng vấn đề. Đã mười một năm không hay biết chút tin tức nhưng một câu hỏi thăm anh cũng chẳng nở phí phạm.

“Ba lên tìm con.” – Ông Bách mắt sâu thẳm nhìn con trai mình. Ông vẫn luôn cho người theo sát và chụp hình lại từng hoạt động của anh, thế nhưng vẫn hơi ngỡ ngàng khi trực tiếp đối diện. Ngày ấy học xong cấp hai, Đăng dứt khoát đoạn tuyệt, bỏ nhà lên Đà Lạt tự đi học rồi đi làm, một tiếng ba cũng không muốn gọi ông. Thế mà thẳm thoát đã mười một năm, anh đã trở thành một người đàn ông trẻ mất rồi.

Con người ta, sau khi đã bước qua rồi nghĩ lại thì cảm thấy rất nhanh. Thế nhưng nếu nghĩ về những biến cố lần lượt ghi dấu thời gian thì sẽ nhận ra nó lâu đến mức nào. Mười một năm, cả Đăng và ba anh đều cảm giác như chỉ chớp mắt một cái, thế nhưng thời gian đã kịp tô vẽ quá nhiều nên gương mặt và suy nghĩ của hai người. Anh ngày càng trưởng thành hơn thì ông lại ngày càng già đi. Những nếp nhăn thi nhau đổ dài trên gương mặt gầy guộc, đôi mắt sâu hẩn vào hốc mắt và đã bắt đầu mờ dần. Chẳng ai nghĩ một đại ca xã hội đen oai phong lẫm liệt với hàng trăm ngàn đàn em giờ đây về già chỉ còn là một ông lão bất lực trước sự thách thức của tháng năm.

Lòng Đăng tê buốt, khỏe mắt có chút cay cay nhưng anh chẳng muốn ông nhận thấy. Tránh ánh mắt ba mình, anh lạnh nhạt hỏi: “Để làm gì?”

“Về Sài Gòn với ba đi con.” – Giọng ông Bách như van nài. Đôi bàn tay gầy rất muốn nắm lấy đôi tay con mình đang để trên bàn nhưng lại không dám. Ông biết lỗi lầm của mình lớn đến mức nào.

“Ba muốn con về đó làm gì?” – Đăng vẫn cố chấp giữ thái độ lạnh nhạt, đôi mắt phỉ phàm cái nhìn ra con đường chứ nhất định không nhìn ba mình.

“Ba cần con, các anh em trong tổ chức cũng thế.”

“Ba muốn con gia nhập tổ chức của ba?” – Đăng nhếch môi, vẽ lên gương mặt một nụ cười đầy khinh miệt và cũng thật chua chát. Hóa ra ba anh đến lúc gần đất xa trời vẫn nhất định không tỉnh ngộ.

“Ba không thể tiếp tục làm thủ lĩnh. Con hãy thay ba làm điều đó.” – Nhìn vẻ mặt của ông Bách lúc này rất khổ tâm. Nếu Đăng nói chắc ông cũng quỳ xuống mà cầu xin.

Thái độ của Đăng và cả nét mặt đều đồng loạt chán ghét. Những tưởng phải miễn cưỡng cùng ba mình uống ly cà phê, ăn bữa sáng nhưng xem ra không cần thiết nữa rồi.

Thấy Đăng chuẩn bị đứng lên, ông Bách vội chồm người giữ anh lại, giọng lạc đi vì cảm xúc: “Các anh em theo ba ngần ấy năm, họ sẽ thế nào nếu không còn người đứng đầu? Các băng nhóm khác sẽ giết họ. Xin con hãy cứu lấy những con người đã tận tâm với ba.” – Ông chỉ dừng lại khi Đăng đã chịu ngồi xuống. Hít một hơi dài để lấy lại bình tĩnh, ông tiếp lời: “Ba đã... đã là giai đoạn cuối rồi. Ba đến tìm con sau đó sẽ vào bệnh viện nằm đợi ngày ra đi. Làm ơn đừng bỏ mặc mấy trăm con người ấy. Họ được đảm bảo khi đi theo ba, nếu giờ tổ chức tan ra, tất cả bọn họ đều sẽ chết mất.”

Là bác sỹ, điều đầu tiên mà Đăng phải học cách chấp nhận đó chính là “con người ai cũng sẽ chết đi”. Người trước mặt anh lại là người anh đã dùng cả cuộc đời để hận. Thế nhưng giờ đây lòng anh ngoài bàng hoàng ra còn có một cảm giác nhức nhối. Anh sẽ không còn ba nữa sao? Dù đã chối bỏ ông nhưng anh vẫn thừa nhận anh đến với thế giới này nhờ cha mẹ mình.

“Ba biết con trở thành bác sỹ là để cứu giúp những người cần giúp đỡ. Vậy xin con hãy cứu họ.” – Ông Bách đứng lên khỏi ghế, quỳ xuống trước mặt Đăng trong tiếng bàn tán xôn xao của cả quán. Thứ mà ông dùng cả đời để làm cho hùng mạnh không phải là gia tài mà là danh tiếng. Và giờ đây ông bỏ đi tất cả tự tôn mà quỳ trước mặt anh.

“Ba đứng lên đi!” – Đăng lúng túng muốn đỡ ba mình dậy nhưng cơ thể chẳng còn nhớ cách phải cử động như thế nào. Ngần ấy thời gian không gặp, tất cả những cử chỉ đụng chạm đều rất ngượng nghịu.

Cuối cùng, anh đành đóng vai ác: “Nếu ba không đứng lên con sẽ bỏ đi đấy.”

Ông Bách bị lời nói của Đăng làm cho giật mình, vội đứng lên trở lại ghế của mình. Nhưng ở tuổi của ông, có vội vàng đến mấy thì hành động vẫn rất chậm chạp.

“Ba biết là con hận ba. Hận ba gián tiếp gây ra cái chết của mẹ con.” – Ông Bách tiếp lời ngay khi vừa ngồi xuống như sợ Đăng hết kiên nhẫn để nghe.

Mi mắt Đăng khẽ khép lại che đi từng tia máu đang đỏ ngầu. Gián tiếp thôi sao? Trong suy nghĩ của anh, ông chính là người hại chết mẹ.

“Mẹ có kể cho con ba là trẻ mồ côi không? Ba không có gì ngoài tình yêu dành ẹ con nên ông bà ngoại đã kịch liệt phản đối khi ba mẹ đến với nhau. Khi ấy có một đại ca xã hội đen để ý đến ba, hứa hẹn cho ba một mức lương tháng cao. Ba gia nhập xã hội đen là từ đó.”

“Ý ba là vì mẹ.” – Giọng Đăng đầy vẻ giễu cợt.

“Con có thể không tin nhưng đó là sự thật.”

“Thế tại sao sau khi cưới mẹ rồi ba không dừng lại?” – Đăng tiếp tục chất vấn.

“Chuyện gì sẽ xảy ra với mẹ con nếu ba dừng lại. Có quá nhiều kẻ thù và ngay cả đại ca cũng sẽ không buông tha cho ba.” – Giọng ông Bách khẽ run lên vì những hồi ức đáng sợ. Sống và thấp thỏm bảo vệ người phụ nữ của mình là nỗi ám ảnh lớn nhất cuộc đời ông.

“Gia nhập là vì mẹ, ở lại cũng vì mẹ.” – Đăng phá lên cười, rất muốn giễu cợt nhưng những gì ông Bách nói quá hợp lý để anh phải tin.

“Ba rất yêu mẹ con, và cũng rất yêu con.” – Có lẽ đây là điều ông Bách muốn nói nhất từ ngày Đăng bỏ đi.

Mẹ Đăng đã từng nói ba rất yêu anh, mang tên mình làm tên đệm cho anh như muốn nói ông luôn ở phía sau dõi theo con trai mình. Thế nhưng anh đã thôi tin những lời nói ấy kể từ khi mẹ mất.

Cái ngày định mệnh mà mẹ anh ngã từ trên cầu thang xuống khi đang mang thai đã làm anh không còn tin vào tình yêu thương ấy nữa. Từ trường tiểu học trở về, Đăng mặt cắt không còn hột máu khi thấy mẹ mình nằm trong vũng máu.

“Gọi... cho ba... đi con.” – Đó là câu nói cuối cùng mẹ anh dùng hết sức lực để nói trước khi ngất đi.

Anh điên cuồng ấn phím ưu tiên số 1 gọi cho ba mình nhưng đáp lại chỉ là những tiếng “tút... tut...” chậm rãi vang lên.

Đăng khi đó chỉ là một đứa trẻ tiểu học, ngoài khóc và làm theo lời mẹ ra thì chẳng biết làm gì hơn.

Mãi đến khi tiếng khóc quá lớn và kéo dài khiến hàng xóm chú ý mới có người đến và phát hiện ra mẹ anh đã chết cách đó vài phút. Bà mất ngay trong căn nhà mà bà tỉ mỉ chăm chút, mất trong khi đợi người chồng mà bà giành cả cuộc đời để yêu thương, mất trong sự bất lực của anh. Nếu không phải vì cuộc họp chia địa bàn của các băng nhóm thì ba anh đã không để điện thoại chế độ im lặng, nếu khi đó anh chạy ra ngoài kêu cứu, nếu anh lớn hơn một chút và biết cách sơ cứu, nếu anh biết số gọi cho bệnh viện, nếu những điều

đó xảy ra thì mẹ anh đã không mất. Suốt những năm tháng qua, anh đã sống và gánh trên vai sự dẫn dắt chính mình cùng với nỗi hận người cha ruột. Đây cũng chính là lí do duy nhất khiến anh theo ngành bác sĩ.

Mãi miết chìm trong ký ức đau đớn, đôi mắt Đăng nhòa đi lúc nào không hay. Chỉ đến khi bàn tay gân guốc của ông Bách vung về vượn đến lau nước mắt cho anh, Đăng mới giật mình nhưng lại không gạt tay ông ra, cũng không tránh khỏi bàn tay ấy.

“Ba không có lời nào biện minh cho sai lầm của mình. Ba đã sai. Ba có lỗi với con và cả với mẹ con. Ba không muốn lại tiếp tục để ai đó vì mình mà chết.” – Nước mắt ông Bách cũng bắt đầu rơi. Từng giọt nước mắt chết chửa theo tháng năm trượt dài trên gò má hốc hác.

Suốt những năm tháng qua, ông Bách chưa một ngày thanh thản, chưa bao giờ ngừng trách mình vì những sai lầm trong quá khứ và ông biết Đăng cũng vậy. Con trai ông vẫn luôn tin rằng sự bất lực và ngốc nghếch ngày đó của mình là một phần làm mẹ mất. Trong họ, có lẽ nỗi nhớ đã không còn dày vò triền miên, nhưng sự ân hận thì không bao giờ nhạt nhòa.

Nỗi đau ấy giống như một hình xăm, khi mới bắt đầu có sẽ luôn chú ý đến nó, nhưng dần rồi cũng sẽ không còn thường xuyên ngó ngàng. Thế nhưng nó vẫn còn ở đó. Dù có nói với cả thế giới này trên người chẳng có hình xăm nào và tất cả bọn họ đều tin thì nó cũng vẫn rành rành ở đó, chỉ chờ một ngày nhìn đến. Mỗi trái tim đều được kết nối với nhau bằng yêu thương và nặn thành hình từ những tổn thương. Yêu thương thì mong manh vô hình mà sao tổn thương thì rõ ràng quá.

18. Chương 18

Người ta không còn thấy hình ảnh một cô gái gầy đến đau lòng, miệng ngậm điều thuốc ngồi bên hồ sen nữa, thay vào đó là một cô gái hơi mảnh khảnh, miệng cắn hộp sữa ngồi bên hồ sen, mắt thơ thẩn nhìn bầu trời cao tít tắp.

Từ ngày nghe lời Đăng bỏ hết những thứ độc hại, lại nghe lời Vương dặn “uống sữa cho khỏe”, Winner có da có thịt hẳn lên. Trông cô không còn uể oải và xanh xao như trước. Săn nước da trắng, bây giờ hồng hào thêm nên trông đã có chút sức sống. Điều này càng giúp người làm trong nhà khẳng định “cô rất hạnh phúc khi được kế thừa công việc của Bạch Hồ”. Ai cũng tin rằng từ trên trời rơi xuống một cơ nghiệp, không thể không hạnh phúc.

Winner cũng nửa mập nửa mờ hiểu được suy nghĩ của họ, nhưng cô đâu có rồi hơi mà đi giải thích với từng người.

Cùng với sự thay đổi của Winner, thái độ của mọi người trong nhà cũng thay đổi rất nhiều. Bạch Hồ là người duy nhất trước sau vẫn giữ thái độ nhàn nhạt xa cách. Còn Kim thì sau khi mang siêu xe tặng Winner, suốt ngày léo nhéo bắt cô chở đi mua sắm, có khi còn mua áo cặp mặc cùng cô. Điều này khiến ý định mang vải phủ xe tan tành mây khói. Tiếp đến là Vương, đều đặn một tháng ba thùng sữa mang đến phòng cô, âm thầm thu dọn vỏ hộp cô vất lại trên bàn. Cuối cùng là Nhi, rất hào phóng mua ba chiếc nhẫn đá quý giống nhau mang tặng cho Winner và Kim, còn nhấn mạnh phải đeo vì đây là “nhẫn chị em”. Quả thật ba con người ấy rất biết cách làm cô cảm thấy bất an. Thái độ của họ, cô chẳng biết có phải vì lạ lẫm hay không mà có đôi chút cảm giác sợ hãi.

“Sao lại mặc áo cặp và đeo nhẫn cặp với con gái?” – Đăng cau có đứng dựa người vào tường, mắt gườm gườm nhìn chiếc nhẫn đá quý sáng bóng mỉm cười trong chiếc hộp cầu kỳ.

“Em đã đeo đâu, áo cũng chưa mặc quá.” – Winner uể oải nằm trên giường, hai chân để dưới đất sau khi uống hết một hộp sữa.

Nghe tiếng cô cố tình hút chiếc hộp hết, Đăng lại tiếp tục cau có.

“Bữa sau anh sẽ mua sữa mang cho em.” – Chẳng biết từ lúc nào anh đã ỉn thoải mái ghen công khai.

“Anh thích xài tiền như vậy cơ à?” – Và Winner cũng rất tự nhiên đón nhận thái độ ghen tuông đó.

“Một thùng sữa đâu có đáng bao nhiêu.” – Đăng bắt mẫn.

“Thế anh mua bao nhiêu cái một thùng?” – Winner không chịu thua.

Thôi được rồi! Chuyện này anh sẽ nhường cô. Ai mua sữa không quan trọng, quan trọng là cô chịu uống và tốt cho cô là được. Nhưng chuyện chiếc nhẫn và áo cặp thì nhất quyết không.

“Thế nếu anh mua nhẫn và áo cặp thì em có dùng không?” – Giả vờ như hỏi vu vơ, Đăng đi đến nằm xuống cạnh Winner, hai chân để dưới đất.

“Nếu đẹp.” – Winner trả lời nhẹ tênh, học theo Đăng ra vẻ không quá chú tâm vào chủ đề.

“Là nhẫn cặp và áo cặp đó.” – Đăng giả vờ cảnh báo.

“Thì cặp chứ sao.” – Winner kiểu như chẳng thèm cãi, xua tay rồi ngồi bật dậy, để Đăng nằm đó còn bản thân đi lấy một hộp sữa khác để uống. Lúc trước cô đâu có cảm thấy sữa ngon như thế, uống chỉ là để có cái cho bao tử bớt hành, bản thân không chút thích thú. Sao dạo này cảm thấy ngon và béo đến thế nhỉ? Cứ muốn uống mãi không ngừng, uống thay nước càng tốt. Hôm nọ Đăng còn trêu rằng “sữa Vương mua nên thấy ngon chứ gì?”, thế nhưng hôm qua cô ra ngoài làm việc, tiện ghé mua hộp sữa để uống trong lúc đi đường cũng cảm thấy hương vị ngon giống như thế mà.

Nếu là mọi khi thì thấy cô đi lấy sữa, anh lại sẽ tiếp tục nửa đùa nửa thật cái câu ấy, nhưng mà lúc này thì không. Cô đồng ý đeo nhẫn cặp và mặc áo cặp với anh, chẳng khác nào ngầm đồng ý anh với cô là một cặp. Cứ cho là anh đang tự mình tưởng tượng, đầu óc Winner chẳng hề nghĩ nhiều như thế nhưng anh thích cái cảm giác lúc này quá. Thích đến mức cứ muốn ảo tưởng mãi thế này cả đời cũng được.

Thật ra thì không phải bản thân Đăng đang ảo tưởng. Sự thật là Winner đang ngầm thừa nhận quan hệ giữa hai người. Càng lúc khao khát được sống hạnh phúc trong cô càng lớn lên. Bản thân cô đã hiểu ra mình hoàn toàn có quyền được sống hạnh phúc nếu biết cách buông bỏ những ký ức. Nắm tay lâu quá sẽ mỏi, tay cô đã nắm quá lâu rồi. Cô sẽ tiếp tục ở lại đây giúp Bạch Hồ như một sự trả ơn vì bà đã cứu vớt cô khi cô khốn đốn trốn khỏi “đầu trường người”, nhưng khi Đăng ngỏ lời, cô sẽ cùng anh rời khỏi đây và sống một cuộc sống khác.

Vốn chỉ có một lần để sống, cô hay bất cứ ai cũng đều có quyền hạnh phúc. Đây mới chính là động lực khiến cô bỏ hết những chất không tốt cho cơ thể, lời nói của Đăng chỉ tác động một phần mà thôi.

Bên cạnh suy nghĩ tích cực, tâm trạng Winner gần đây cũng rất tốt. Cô nhận ra cảm giác được người khác quan tâm rất ấm. Đương nhiên người làm cô thấy ấm lòng không phải là Kim, Vương hay Nhi mà là Đăng và bà Thủy. Đối với Winner, bà Thủy quan tâm một cách rất thật lòng. Bà thường làm bữa sáng cho cả nhà, không quên phần cô. Ban đầu cô chỉ nghĩ là tiện thể, nhưng sau khi hỏi cô thích ăn gì, bà Thủy đã lần lượt nấu những món ăn đó, còn nhớ rất rõ cô không thích tiêu và không ăn được hành. Nếu không thật lòng để tâm, sẽ chẳng ai có thể nhớ những điều nhỏ nhặt ấy. Thỉnh thoảng bà còn làm sinh tố hoặc nước ép, đặc biệt chọn những loại trái cây Winner thích và tận tâm mang đến phòng cho cô. Winner sống đến từng tuổi này chưa bao giờ cảm thấy ấm lòng đến thế. Cảm giác thân thương như bà là mẹ và cô là đứa con gái được yêu thương. Hơi ấm ấy thật dễ gây nghiện.

“Đang làm gì đấy Winner ơi?” – Cô vừa nghĩ đến thì tiếng bà đã vang lên ngoài cửa.

Winner lập tức bật dậy khỏi giường, đi nhanh ra mở cửa.

“Cháu đang nằm không vậy thôi.” – Cô cười hì hì. Cảm giác đứng trước bà, cô như một đứa trẻ nhỏ.

“Cô mới xem TV, người ta dạy búi tóc đẹp lắm. Tóc cháu dài thế này có thể búi được đó.” – Trong khi nói, bà Thủy đưa tay vuốt nhẹ mái tóc hơi rối và có phần hoang dã của Winner.

Búi tóc? Cô cả đời thậm chí còn không đụng vô cái lược. Tóc cô từ khi gội xong cho đến khi khô đều được “có sao để vậy”, lược không thể chạm đến một sợi. Cô là đứa con gái không bao giờ chải đầu.

Ngay khi Winner còn ngơ ngác chưa kịp định thần, bà Thủy kéo cô vào phòng, ấn cô ngồi xuống đất, dựa lưng vào giường, còn bà ngồi trên giường chải tóc cho cô. Xem ra đã chuẩn bị từ trước rồi. Bà còn mang theo cả một hộp kẹp tăm, lược và thun cột tóc.

Winner còn nhớ hồi còn bé, em gái cô mỗi ngày đều có một kiểu tóc mới rất xinh, nhìn gương mặt not nốt với mái tóc thưa cột đủ kiểu, chẳng đẹp để gì nhưng cũng đủ làm cô chạnh lòng. Mẹ chưa bao giờ chải tóc

cho cô, chưa bao giờ xoa đầu cô. Hình như, mẹ chưa bao giờ chạm vào cô.

Ngay từ khi còn bé Winner đã không có thói quen chải đầu. Tóc luôn rối xù theo cách của nó và có lúc còn dính bết mồ hôi. Sau này lớn lên, tóc luôn sạch sẽ nhưng cũng tuyệt nhiên không chạm vào lược. Người duy nhất chải tóc cho Winner chính là người thợ cắt tóc. Còn một khi rời khỏi tiệm cắt tóc thì cô cũng chẳng nhớ trên đời có một thứ gọi là “lược”.

Hóa ra cảm giác được người khác nhẹ nhàng chải đầu lại êm ái đến thế. Bản thân Winner bắt đầu thấy dễ chịu và dần cảm thấy buồn ngủ. Cô muốn ngủ quá! Ngủ trong cảm giác bình yên này.

“Chà! Đẹp quá!” – Tiếng bà Thủy vui tươi vang lên bên tai làm cô tỉnh táo hơn.

“Xong rồi ạ?” – Winner có vẻ luyến tiếc.

“Ừ. Búi kiểu này đơn giản nhưng mà trông rất đẹp.” – Bà Thủy có vẻ tự hào về thành quả của mình.

Ngắm nghía Winner một lúc, bà tặc lưỡi, có vẻ tiếc điều gì đó.

“Tóc đẹp thế này phải mặc váy mới hợp.” – Xoay Winner hai vòng, bà dừng tay để nhận xét.

“Váy?” – Winner như người bị hù giật mình, mặt mũi không mấy tươi tỉnh. Bảo cô mặc váy sao? Không được đâu! Cô không thích nhìn thấy mình trong chiếc váy. Nhìn Nhi và Kim thướt tha váy xòe, cô cảm thấy họ rất mềm mại, rất nhỏ bé và cần được che chở. Cô thì không thể trở nên mỏng manh như thế được.

“Cháu trắng thế này mặc váy rồi mang giày cao gót vô sẽ đẹp lắm.” – Bà Thủy không chút nghi ngờ mà khẳng định.

Lại còn giày cao gót nữa sao? Cả đời cô, một giây cũng không dành để nghĩ về thứ đó.

“Cô thật muốn thấy Winner như thế.” – Mắt bà Thủy mơ màng, nụ cười hiền hậu nhẹ nhàng lại mang theo hương vị buồn man mác. Con gái bà nếu còn sống thì cũng chạc tuổi Winner. Chắc con bé sinh lắm và còn rất giỏi dang. Bà thật muốn được một lần chải đầu cho con, may cho con những bộ váy thật xinh, giúp con chọn một đôi giày đưa nó đến những nơi tuyệt vời.

Nỗi buồn trong nụ cười ấy, Winner không biết là gì, chỉ thấy lòng đột nhiên muốn làm theo ý bà. Điều ấy sẽ làm bà vui chứ? Nếu thật sự nụ cười hiền hậu kia tươi tắn hơn thì cô mặc váy mang cao gót một lần cũng đáng mà.

Winner không có ba vòng bốt lửa, dáng cô khá mảnh khảnh và cao, bót gầy hơn trước nhưng vẫn chưa hẳn là đầy đặn. Trong bộ váy trắng, trông cô gầy hơn ngày thường bởi vòng eo thắt đai. Người khác nhìn vào chỉ muốn mang giấu phía sau lưng, dang tay che chở cô cả đời. Đứng trên đôi giày cao gót mười phân, chiều cao của cô lên đến một mét bảy ba, thân hình vì thế càng mỏng manh hơn. Mái tóc búi cao làm những đường nét trên gương mặt lộ rõ, không mập mờ như khi cô để tóc phủ hai gò má. Cô không đẹp thánh thiện như Nhi, cũng chẳng đẹp mơ màng như Kim. Gương mặt cô rất rõ ràng, có phần hơi cứng nhưng thon gọn, sống mũi cao thẳng thắn, đôi môi mỏng nhạt màu không nhuộm lên mang nét cười nhưng trông rất duyên. Gương mặt như thế, từ mỗi góc nhìn đều sẽ mang một nét khác nhau, làm người ta cứ muốn nhìn mãi không thôi.

“Cháu đẹp lắm!” – Bà Thủy trầm trồ khi thấy Winner hoàn chỉnh trong bộ đồ của Nhi.

“Cháu nên có vài bộ váy riêng.” – Bà tiếp lời trong khi Winner vẫn im lặng, có phần ngượng ngùng và lúng túng. Bà đang cảm thấy rất vui. Bà thích những cô gái như Winner, không quá đẹp để đồng đánh, mang một màn sương trong mắt làm người khác cứ mãi muốn dần thân khám phá. Con gái bà nếu còn sống chắc cũng sẽ giống Winner.

Trước lời nói của bà, Winner chỉ biết cười hì hì, không nói được gì. Cô đi đâu mà cần đến váy. Không lẽ bảo cô mặc váy đi đòi nợ?

Để kỉ niệm cho sự lột xác tích tắc của Winner, bà Thủy dùng điện thoại chụp lại rất nhiều hình rồi mới buông tha cho cô đi thay đồ.

Bản thân Winner ngại thì rất ngại, có chút lúng túng trong chiếc váy chỉ đến đầu gối, lại cao lênh khênh trên đôi giày cao gót thế nhưng trong lòng cảm thấy rất vui.

*

Có lần đầu thì sẽ có lần thứ hai, từ sau buổi biến thân của Winner, cô liên tục được biến hóa thành nhiều bộ dạng khác. Giờ đây nguyên nhân không phải từ bà Thủy mà là từ Kim. Con bé đã theo học lớp trang điểm được hơn một tháng và liên tục mang gương mặt của cô, Nhi và cả bà Thủy ra tập tành. Căn phòng của cô được chọn làm “căn cứ điểm tụ tập” của hội “phụ nữ trong nhà” nên trở nên đông vui nhộn nhịp hơn hẳn, hoàn toàn khác với trước đây.

Mọi người trong nhà thường nghe thấy tiếng cười trong trẻo của các cô gái từ đó phát ra, có cả giọng cười khan khan vì tuổi tác của bà Thủy. Nơi ấy giờ đây niềm vui lúc nào cũng bao phủ.

Nếu nỗi buồn là cái bóng luôn đeo bám tâm hồn thì niềm vui lại như thuốc phiện, làm người ta nghiện và càng ngày càng muốn nhiều hơn nữa. Winner chưa bao giờ cảm thấy ý chí muốn hạnh phúc của mình mạnh mẽ như giờ đây. Cô muốn được cười vui vẻ mỗi ngày, muốn làm những điều có ích và còn rất muốn được học trang điểm. Tiếp xúc với những hộp phấn đủ màu sắc và những cây son đẹp mắt của Kim mang đến, cô nhận ra mình rất thích thú. Rất muốn dùng nó làm gương mặt người khác sắc nét và đẹp hơn.

Thế nhưng muốn làm gì và có thể làm gì là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Cô biết mình không thể đi học trang điểm giống Kim. Cô phải thay Bạch Hồ tiếp quả công việc, tiếp tục kiếm ra tiền để bà dùng nó đầu tư cho công ty mới lập. Đó là một công ty thời trang và mỹ phẩm. Cô biết bà lập ra để sau này dành cho Kim.

Dù phải làm việc vất vả, đầu óc luôn căng thẳng vì sổ sách, có lúc cảm thấy rất chán ghét bản thân khi phải trở nên tàn nhẫn với những con nợ nhưng trong lòng Winner không còn nặng nề như trước. Công ty mới được thành lập, với cô đó là một chuyện tốt. Công ty của Vương đang làm ăn rất tốt, công ty mới cũng khá tiềm năng, chỉ cần hai công ty phát triển thì cô nghĩ Bạch Hồ sẽ không tiếp tục cho vay nặng lãi nữa. Bà đã chán cái cuộc sống này rồi, nếu không đã chẳng để cô làm thay. Đến lúc đó, cô cũng không cần mỗi ngày mặt mày lạnh lùng đứng xỏ tay túi quần đe dọa người khác, không cần mỗi ngày phải tự nhắc nhở bản thân nhớ phải tàn nhẫn.

Winner biết, nếu công việc này chấm dứt, cô cũng chẳng còn lí do gì để được giữ lại đây. Sau trận đòn của đám nhóc gây sự với Kim, cô hiểu rõ đối với Bạch Hồ, cô vĩnh viễn chỉ là một quân cờ. Khi cần thiết, quân cờ như cô được dùng để dọn đường, khi gần hết giá trị, quân cờ như cô được dùng để hy sinh. Người ta chỉ quan tâm đi nước nào tiếp theo để chiến thắng, chẳng ai lại dành thời gian tiếc nuối một quân đã không còn trên bàn cờ.

Thế nhưng, người ta có thể nghĩ cách sử dụng cô, nhưng bản thân cô mới là người quyết định có để mình hy sinh hay không. Winner đang từng ngày học cách làm chủ chính cuộc sống của mình.

19. Chương 19

Buổi chiều đầu đông se lạnh mà dịu dàng, trong veo như tình yêu đôi lứa. Winner tay trong tay Đăng tiến về phía nhà hàng Thủy Lộc. Nhẫn cặp kim cương dưới nắng chiều lấp lánh, áo cặp trắng thấp thoáng trong bóng trời chiều về Tây. Vây quanh họ, bầu không khí có chút ngập ngừng e ấp. Dù chẳng phải lần đầu đi bên nhau, nhưng cảm giác của cả hai lúc này rất khác.

Từ chỗ Winner đến nhà hàng Thủy Lộc chỉ cách hai dãy phố, Đăng đã đề nghị cả hai đi bộ để sau bữa tối có thể cùng nhau đi dạo. Có lẽ lần tiếp theo đi bên cô sẽ phải mất đến vài năm. Anh đã quyết định theo ba mình về Sài Gòn. Dù có cảm hận thế nào anh cũng không thể bỏ mặc ông. Quan hệ tình thâm máu mủ là điều bất diệt vĩnh viễn không thể chối bỏ hay thay đổi. Ông ấy cần anh, và anh không thể làm như không biết. Mơ ước của anh là được giúp đỡ thật nhiều người, đầu thế người đứng thì giúp còn ba ruột của mình lại quay mặt làm ngơ.

Siết chặt hơn bàn tay Winner đang trong tay mình, Đăng cố dấu đi đôi mắt đã dần chuyển đỏ.

Nhà hàng Thủy Lộc hiện ra trước mắt với cách bài trí ấm cúng và tinh tế. Ngày cuối tuần khách đặc biệt đông, hầu hết là các gia đình cùng nhau đi ăn và thư giãn sau một tuần làm việc mệt mỏi.

Đặng đi trước, tay vẫn nắm tay Winner dẫn đến chiếc bàn nơi có một người đàn ông dáng người gầy rạc, sắc mặt không mấy tốt, điểm nổi bật duy nhất là đôi mắt dù vây quanh là vô số nếp nhăn vẫn ánh lên vẻ thâm trầm và am hiểu.

“Đây là ba anh.” – Quay sang Winner, Đặng giải thích.

Nét mặt cô lập tức ngây ra. Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ đến gặp người nhà Đặng, thậm chí còn chưa từng nghĩ đến sự tồn tại của họ. Cô còn tưởng anh cũng như cô, một thân một mình không ai bên cạnh.

Một chút bối rối, Winner cúi đầu khẽ chào.

“Ba, đây là Winner, bạn con.” – Đặng tiếp tục bổn phận giới thiệu.

“Hai đứa ngồi đi.” – Ông Bách cười yếu ớt, lập tức hiểu ra điều Đặng nói trong điện thoại. Sáng nay anh bất ngờ gọi cho ông, nói sẽ cùng về Sài Gòn nhưng với điều kiện ông phải giúp một người. Anh cần một bộ giấy tờ tùy thân, nhà, tài khoản ngân hàng. Mới nghe qua ông đã loáng thoáng đoán đó là một người quan trọng. Giờ nhìn cái cách con trai mình nắm tay cô gái ấy, ông biết đó là người anh yêu.

Bữa ăn không quá sôi nổi khi ba con người đều ít nói, họ duy trì những câu hỏi xã giao, ông Bách không dă động gì đến chuyện Đặng sẽ đi cùng ông, cũng không đào bới về thân phận cô gái đi cùng con trai mình nhưng trong lòng có phần dễ phòng. Phải rất mờ ám thì mới cần đến giấy tờ tùy thân mới.

Ba con người ngồi ăn cùng nhau như ba vị khách miễn cưỡng phải ngồi chung một bàn lúc nhà hàng chết chỗ. Ông Bách dùng bữa xong có ý đứng lên rời khỏi để Đặng và Winner tự nhiên. Hơn nữa chính ông cũng có vẻ sượng sùng. Ông và Đặng đã lâu không nói chuyện với nhau, nay có thêm một người là khiến mọi thứ càng xa cách hơn.

“Điều sáng nay con nói, con sẽ không đổi ý chứ.” – Trước khi ra về, ông Bách trầm giọng hỏi, mắt đánh kín đảo nhìn Winner.

Đặng hiểu cái nhìn của ông.

“Con sẽ không vì điều gì mà thất hứa. Ba cũng như vậy nhé.” – Lần này lại là Đặng lên nhìn Winner đang chăm chú khuấy chén canh cho nguội.

Ông Bách khẽ gật đầu.

“Hai đứa ở chơi nhé. Ba phải đi có công chuyện.” – Nhẹ nhàng đứng lên khỏi ghế, giọng nói ông Bách đã bớt nghiêm nghị.

“Dạ.” – Winner và Đặng cũng đứng lên, cả hai cùng lúc đáp lời.

Ông Bách đi khỏi, Đặng kiên nhẫn đợi Winner ăn xong chén canh. Cô rất thích ăn canh chua nấu mọc giò, nhà hàng này lại nấu món đó ngon một cách đặc biệt. Đó là lí do anh chọn nơi này để hẹn ba mình.

“Sao anh lại dẫn em đến gặp ba anh?” – Winner có vẻ chăm chú vào chén canh, chiếc muỗng nghịch ngợm chìm viên mọc xuống nước, miệng khẽ mấp máy nhưng không nhìn Đặng.

“À, ba anh ở Sài Gòn mới lên, ông muốn ăn tối cùng anh, anh lại đồng thời muốn ăn tối cùng em, vậy nên đây là cách giải quyết tốt nhất.” – Đặng cố che giấu, thật ra là vì ông Bách nói hãy để ông gặp người đó và ông sẽ làm giúp anh những điều anh cần. Ít nhất ông cũng phải biết mình đang giúp ai và giúp như thế nào là thích hợp nhất. Hơn nữa Đặng cũng muốn được giả vờ như đang đưa bạn gái về ra mắt gia đình. Mặc dù ngày đó còn rất xa, thậm chí có thể không bao giờ tới. Về Sài Gòn, anh không biết chuyện gì sẽ xảy đến tiếp theo. Một mình cô ở lại đây, cũng chẳng biết cuộc sống sẽ lại đưa cô đến đoạn đường nào tiếp theo.

Có những lúc, người ta cần phải xa nhau dù tình cảm chưa bao giờ hết. Chỉ là, sống trên đời đâu thể chỉ có yêu.

*

Người ta nói, theo tình tình chạy, chạy tình tình theo. Cuộc sống như một trò đuổi bắt làm con người chẳng biết trốn hay chạy. Đơn phương dõi theo Winner suốt bao năm, đến ngày phải rời xa thì điều Đặng luôn ao ước nghe nay đã được cô nói.

“Em sẽ rời khỏi nhà họ Trần và đi cùng anh.” – Ngồi trên bãi cỏ trong công viên, Winner hai tay chống từ phía sau, người hơi ngã ra, ngẩng đầu nhìn trời. Bầu trời hôm nay không nhiều sao, nhưng trăng rất sáng và không khí rất trong lành. Trí nhớ của cô lưu giữ một đoạn hồi ức lúc anh hỏi cô nếu một ngày muốn cô bỏ những thứ hiện tại mà đi cùng, liệu có đồng ý không. Khi ấy cô nói không, nhưng giờ đây suy nghĩ trong lòng đã khác. Cô khẳng định mình muốn cùng anh rời khỏi bàn cờ này, chấm dứt vai diễn con tốt thí mạng và đặt dấu chấm cho tất cả đau khổ.

Nhưng chẳng vô lí mà có câu “người tính không bằng trời tính”. Đã có lúc Đăng sẽ vui mừng mà ôm cô vào lòng khi nghe những lời này. Nhưng giờ đây, anh chỉ biết im lặng. Vòng hai bó gối, anh hơi cúi đầu, tất cả tâm tư rối loạn đều cố mang giấu đi, sâu trong đáy mắt là sự âm u của tận cùng thương đau.

Sự im lặng của Đăng da diết kéo dài, đủ lâu hình thành trong Winner một nhận thức. Đôi mắt mơ màng và gương mặt có phần yên bình từ lúc nào đã đông cứng lại, nhường chỗ ột biểu cảm có phần run rẩy dễ phòng. Sâu trong đôi mắt cô, một nỗi sợ hãi ôm trọn nơi đáy.

“Hình như anh không muốn?” – Giọng Winner có đôi chút ngập ngừng. Cô chưa từng nghĩ đến kiểu biểu hiện này. Những tưởng anh sẽ rất vui khi nghe được điều đó. Nhưng nhìn anh lúc này mà xem, chẳng có chút nào phấn khích. Trừ khi đây là cách thể hiện niềm vui của anh.

“Anh... anh không thể.” – Đăng cúi đầu, không dám nhìn vào Winner. Dù vậy, anh có thể cảm nhận được sự vụn vỡ từ cô. Có thể hình dung ra ánh mắt cô đang rơi vào khoảng không hoang mang vô định. Trăm ngàn lần quyết tâm làm cô ngừng mù quáng bất chấp ở bên người cô yêu thương, một mực khẳng định sẽ mang cô đi khỏi đó, giờ đây chỉ có thể mang toàn bộ tâm tư tiêu tốn gom lại thành một nỗi coi thường bản thân. Hình như anh không những không cứu người chết đuối, còn tiện tay kéo người ta ra vùng nước sâu hơn rồi một mình bơi vào. Nhưng quả thật, cô đau, anh cũng dám vỗ ngực nói mình chẳng đau thua vô chút nào. Tình yêu, sự quan tâm dành cho cô, toàn bộ đều là thật. Nhưng anh không thể bỏ mặt ba mình. Không thể chỉ vì bản thân mà bỏ mặc bao nhiêu con người đang cần đến mình. Ai cũng biết, có mang toàn bộ máu trong người thay bằng máu khác thì quan hệ huyết thống vẫn không thể phủ nhận.

Cố nén tiếng thở dài, Winner cười ngập ngừng, nụ cười đánh dấu hơi thở cuối cùng của linh hồn. Hình như cô đã quên, ai cũng có quyền hy vọng, nhưng cô thì không. Chưa từng có một ngoại lệ nào từ khi cô có mặt trên cuộc đời này. Tại sao cô dám inh cái quyền nghĩ rằng mình sẽ hạnh phúc? Đối với thứ ảo giác xa xỉ mang tên hạnh phúc đó, cô chỉ nên như người ngấm trắng trong nước, một chút cũng không nên liềm linh nghĩ mình có thể vớt ánh trăng dưới nước kia lên cầm trên tay!

Thôi chống tay, cô nằm hẳn người xuống cỏ, ánh mắt sâu thẳm nhìn lên mặt trăng, vật thể tròn xoay cô độc giữa trời, vươn mình chiếu sáng xuống vạn vật nhưng bản thân chỉ có thể nằm trong một vùng đen tối.

Người ta nói, đi qua mọi đau khổ rồi sẽ viên mãn. Nhưng có lẽ với cô, nỗi đau là một phần cuộc sống. Một bản án trung thân không ân xá. Số phận sẽ không khoan nhượng, điều cô có thể chỉ là hoặc chối bỏ nó và kết thúc cuộc đời, hoặc chấp nhận nó và sống như người đã chết. Càng cố chống chế sẽ càng mở ra vô vàn bi thương phía sau. Trong cuộc sống, không phải cứ cố gắng hết sức thì có thể mang sự nhiệt tình đó ra nói lí mặc cả với biến cố.

Bầu không khí dần chìm vào im lặng mặc dù vây quanh cả hai là vô vàn những tiếng cười nói của các cặp tình nhân trong công viên, tiếng rao hàng của những người bán quà vặt, cả tiếng cười của đám trẻ đang đá banh gần đó.

Winner nhắm mắt, một lần nữa lờ đi tất cả những điều đang diễn ra, bỏ mặc cuộc sống vẫn tiếp tục bên ngoài mi mắt. Để chung sống với nỗi đau, người ta cần rất nhiều thời gian. Để phớt lờ nó, người ta phải trải qua thật nhiều nỗi đau khác.

“Anh... xin lỗi.” – Trước khi bị sự im lặng bức chết, Đăng ngập ngừng lên tiếng.

Winner vẫn nhắm mắt, khẽ nhướn miệng cười. Nụ cười nhàn nhạt không mang theo bất cứ hàm ý nhấn nhủ nào. Cô biết nói gì đây? Nói rằng mình không sao? Như vậy là nói dối rồi. Thật lòng cô không chỉ đau mà là vỡ vụn. Hay nói mình rất buồn? Như thế càng làm người ta khó xử hơn. Lại càng không muốn hỏi về lí do. Người ta vẫn có xu hướng quan tâm đến kết quả mà bỏ qua quá trình. Điều này có đôi lúc khiến ta

phán xét sai một sự việc. Nhưng trong tình cảm, biết càng rõ những lí do rạn nứt càng làm con người ta thêm khắc khoải trong những ngày tháng sau này. Buông chính xác nghĩa là buông!

“Không khí tuyệt quá!” – Để xóa đi sự quỷ dị trong không khí, Winner khẽ nói, mắt vẫn nhắm như thể chỉ cần không mở ra thì sẽ không phải đối mặt. Như một con đà điểu bất lực vùi đầu vào cát. Không cần biết trước đây có bao nhiêu dự định, ôm ấp bao nhiêu hy vọng, khi cần triệt tiêu thì phải làm cho sạch sẽ hoàn toàn. Cô tốt nhất nên là cô của trước đây. Thỉnh lặng trước mọi thứ diễn ra xung quanh và trở lại với cảm xúc của chính mình.

Việc dùng tình cảm làm điểm tựa đứng dậy từ trong đau thương, mới nghe qua rất nhân văn nhưng sự thật trần trụi thì đó là cách đào trước ình một cái hố sâu hơn để ngã thẳng xuống. Tâm tình của con người còn mong manh hơn cánh hoa trước gió, nhìn rất đẹp, ngửi rất thơm, tham lam ngắt xuống ắt sẽ được chứng kiến nó héo úa. Winner từng ình cái quyền ôm mộng mơ về một hạnh phúc, rồi bám tay theo sự bay bổng ấy để đứng dậy, có khi đến mức chân không còn chạm đất, thiếu chút bay vụt lên trời. Nói rồi! Ở nơi càng cao té xuống sẽ càng đau, cùng với trọng lực nặng nề của tôn thương và lực hút ám ảnh của nỗi đau trong hồi ức, kết hợp lại sẽ tạo ra một lần vấp ngã ngoạn mục. Lần này cô rất thâm thúy rút ra bài học, muốn vượt qua mọi thứ, muốn sống tốt hơn, muốn tích cực hơn, điều duy nhất có thể dùng được để hỗ trợ chính là ý chí của bản thân. Về điều này thì cô đã sớm khoan thai từ bỏ. Loại ý chí cứng cỏi không chịu thua ấy làm con người ta càng lúc càng mệt mỏi. Thân càng cứng, gió quật ngã càng nhanh. Tốt nhất nên như cỏ. Gió thổi thế nào chỉ nên khom hồn ngã thế ấy.

“Anh xin lỗi. Anh có lí do riêng.” – Đăng thì không có ý cho qua chủ đề này như Winner.

“Sao cũng được mà anh. Em buồn ngủ rồi. Về thôi.” – Winner ngồi bật dậy, uể oải vươn người. Trong đôi mắt cô, những tia sáng vui tươi hiếm hoi đã tắt lịm, nét mặt như đã chết hoàn toàn sức sống. Sự cô đơn từ lúc nào đã quay về, ám ảnh và thấm đẫm trong từng cử động. Trông cô nhỏ bé và quá lạc lõng.

Đêm Đà Lạt trời giông giăng buông sương, ánh đèn le lói chảy từng giọt vàng vọt vào bóng đêm cô tịch. Bóng hai con người đổ dài trên mặt đường, nhòe nhoẹt liêu xiêu.

Xuyên suốt đoạn đường về nhà là sự im lặng bất di bất dịch. Từ đầu đến cuối chỉ là tiếng bước chân khe khẽ va vào mặt đường, lâu lâu có tiếng xe cô chạy qua, thỉnh thoảng một vài con côn trùng réo rất kêu lên như sợ người ta quên mất sự tồn tại của chúng.

Áo cặp dưới ánh đèn phủ vàng một màu nuối tiếc, nhẫn cặp kim cương long lanh như giọt nước mắt đông đặc bởi nỗi đau. Không còn cái nắm tay, không còn sự ngập ngừng.

Mọi thứ đều tình nguyện để màn đêm nuốt chửng không phản kháng.

Tấm lưng nhỏ bé của Winner cứ một bước lại một bước xa khỏi đôi bàn chân nơi Đăng đứng, từ từ biến mất sau cánh cổng. Cô không nói tạm biệt, anh cũng không mở lời, chỉ im lặng nhìn cô vào nhà. Đường như, cô đơn không chỉ nằm ở cảm giác của con người, sự cô đơn của một người còn được nhận biết từ nhận thức của người xung quanh. Tấm lưng ấy, dáng người ấy, lúc biến mất sau cánh cửa vào hòa vào bóng tối, Đăng ngẩn ngơ trăm ngàn xót xa cảm thấy nó quá nhỏ bé và cô đơn.

Anh trăm lần, ngàn lần muốn che chở cho cô, muốn đi bên cạnh và xua đi tất cả lạc lõng trong cô. Nhưng anh không thể ở lại, cũng không thể mang cô đi cùng. Nơi ấy, xo vớt nơi này còn hỗn độn hơn, còn thối nát hơn nữa. Không thể đưa cô từ một nơi nguy hiểm đến một nơi cực kỳ nguy hiểm. Anh sẽ không ngu ngốc nghĩ mình có thể bảo vệ cô. Sự thật là không ai có thể cả đời không rời mắt khỏi một người. Anh rất sợ, nếu có một giây phút anh sơ xảy, nếu trong chính cái giây phút ấy, bắt trắc tìm đến, anh sẽ ân hận cả đời.

Phải từ bỏ người mình yêu, loại cảm giác này làm con người ta rất đau đớn, rất bị thương. Mong sẽ có một người xuất hiện mang hạnh phúc cho người ấy, điều mà bản thân không làm được là sự tra tấn hoàn hảo nhất ột nỗi đau. Cũng cực bị thương!

20. Chương 20

Thứ đi nhanh nhất, lướt nhẹ nhất nhưng in hằn những vết sâu đậm nhất có lẽ là thời gian. Chớp mắt một cái ngày qua đi. Chớp mắt vài cái lại một mùa đông nữa đến. Mọi chuyện chỉ như mới hôm qua khi Đăng ôm Winner vào lòng nói muốn ở bên cô. Đến giờ mùa đông vẫn đều đặn năm nào cũng có, nhưng lời hứa và chủ nhân của nó đã không còn.

Bên ngoài đang có một bữa tiệc thịt nướng, mọi người quây quần rất đông vui. Nhà năm nay có thêm hai thành viên mới là Nhi và bà Thủy nên cũng góp thêm chút náo nhiệt. Tóm lại mùa đông ở nơi mọi người đang xum họp không hề lạnh. Nhưng căn phòng của Winner thì rất lạnh.

Trừ Bạch Hồ ra, các thành viên trong nhà đều lần lượt thay nhau ghé qua phòng rủ cô cùng ăn một bữa tiệc ẩm cúng, nhưng đối với tất cả cô đều dùng một thái độ mệt mỏi từ chối, lí do đang sốt và muốn được nghỉ ngơi. Đương nhiên bệnh chỉ là cái cớ, cô đang rất khỏe, nhiệt độ cơ thể hoàn toàn bình thường. Chỉ là đối với những người ngay cả giữa chốn đông đúc vẫn cảm thấy lạc lõng thì tốt nhất nên ở một mình. Sẽ là rất chua chát khi thấy mình bơ vơ giữa nơi bốn góc vây quanh là tiếng cười tiếng nói.

Winner vốn là người khó hòa nhập. Rất chấp chững trong việc đón nhận bầu không khí tập thể và có chút không quen khi bên cạnh có người. Cô cũng không có ý thoát khỏi trạng thái đơn độc. Khi một mình đã trở thành thói quen thì người ta sẽ tìm ra cách bình lặng trong khoảng không của mình. Với một vài người, khi chưa sinh ra đã được định sẵn sẽ sống một mình. Cũng chẳng phải điều gì ghê gớm lắm, đơn giản cuộc sống cần phải vậy.

Cánh cửa cọt kẹt khẽ mở báo hiệu có người vào. Tình cảnh này có vẻ rất quen thuộc. Một năm trước cũng âm thanh này xuất hiện sau đó Đăng ulla vào phòng cô. Ấy thế mà Winner một chút hồi hộp mong đợi cũng không có. Cô vốn rất nhuần nhuyễn trong việc mang toàn bộ hy vọng dập tắt không tàn tích. Chính vì thế trong đầu không chút mảy may nghĩ rằng Đăng sẽ đến.

Không hy vọng vào điều gì là cách người ta tự giết chính mình, nhưng cũng lại là cách tốt nhất người ta tự bảo vệ bản thân. Không biết có nên cảm thấy may mắn khi người vào phòng là bà Thủy còn phần Winner cũng chẳng buồn mảy may mong đợi một điều gì.

Nghe tiếng bước chân đến gần bên giường, cô vẫn tiếp tục nhắm mắt giả vờ ngủ. Là ai thì cô cũng không muốn nói chuyện.

Cô cảm nhận được có một bàn tay lạnh lạnh chạm lên trán mình. Bên ngoài nhiệt độ có lẽ khá thấp. Thế nên bàn tay kia mới lạnh như vậy.

“Dậy ăn chút gì rồi uống thuốc đi Winner. Cháu dần hạ sốt rồi đấy.” – Tiếng bà Thủy hiện hậu vang lên. Ngồi nướng thịt với mọi người mà chẳng hiểu sao lòng cứ thấp thỏm. Định đợi xong tiệc rồi đến xem Winner nhưng cuối cùng không chịu được mà chạy qua đây. Winner trong mắt bà chỉ là một đứa trẻ to xác, rất cần được quan tâm và để mắt. Gương mặt luôn thờ ơ ấy làm bà có cảm giác cô chỉ đang cố tỏ ra mình mạnh mẽ để giữ lại tự tôn và để bản thân không trở nên nhỏ bé. Đáng vẻ cô đơn tạo một sự thương cảm lớn trong lòng bà.

Winner từ từ mở mắt ra, bộ dạng như vừa đi ra từ giấc ngủ li bì.

“Sao cô lại ở đây?” – Điều này là Winner thắc mắc thật. Ở bên bếp than nướng thịt không ấm áp và tuyệt vời hơn sao.

“Cô đến xem cháu thế nào. Ăn gì đó rồi uống thuốc nhé.” – Bà Thủy cười hiền, bàn tay lại áp lên trán Winner một lần nữa. May quá! Trán không nóng lắm.

Căn bản, Winner làm gì sốt để mà nóng.

“Cháu sắp khỏi rồi, chắc không cần thuốc đâu.” – Winner cười yếu ớt, nụ cười này không phải cố tỏ ra đau ốm mà vì cô đang không biết từ chối thế nào. Không ốm uống thuốc làm gì.

“Cháu mà không uống bệnh sẽ lâu hết lắm đấy.” – Bà Thủy hơi nghiêm giọng nhưng đôi mắt là cả một trời ôn nhu.

“Cháu sẽ khỏi nhanh thôi. Không cần phải uống thuốc đâu cô. Dù sao uống nhiều thuốc cũng không tốt mà.” – Hiếm khi ai thấy Winner nói một câu dài và mang tính dẽo miệng thế này.

Bà Thủy trầm tư có vẻ ngẫm nghĩ gì đó, trông mắt hơi đảo làm Winner có chút hồi hộp. Bà sẽ không bắt cô uống thuốc tiếp chứ. Cô không có bệnh, e là sẽ phát bệnh vì uống thuốc.

“Vậy cũng được. Thế cô đi nấu cho cháu chút cháo. Một chén cháo nóng nhiều hành và tiêu sẽ giúp cháu khỏe lên.” – Nụ cười của bà Thủy vẫn luôn ôn nhu như thế. Winner đã không nhận ra khi ngày trước lui tới nhà bà đòi nợ. Khi đó, tất cả những gì cô thấy là những nét khắc khổ tụ họp co dãn trên gương mặt tuyệt vọng. Những giọt nước mắt theo những nếp nhăn cơ cực rơi lã chã. Van xin, phần nộ, tuyệt vọng. Thế nhưng tất cả lọt vào mắt cô chỉ là vô nghĩa.

Không rõ là áy náy hay xót xa, trái tim Winner chột tê buốt. Cô đã gây ra cơn tuyệt vọng cho bao nhiêu người? Họ cũng như cô, có cảm xúc, có những nỗi đau và những buồn phiền. Còn cô, ở trong đời họ đóng một vai ác hoàn hảo, tô điểm nỗi đau của họ đến đậm đà.

Cô... muốn dừng lại!

Mãi chìm vào suy tư, khi chính thức bừng tỉnh Winner đã không còn thấy bà Thủy trong phòng.

Lặng lẽ trút ra một tiếng thở dài, cô nhắm mắt, tay phải vắt ngang trán che đi ánh sáng lọt qua hàng mi. Phía sau đó, có một tâm hồn đang muốn rũ bỏ tất cả. Muốn đi đến một nơi xa xôi, sống lặng lẽ và xa lánh mọi thứ của hiện tại.

Không rõ là sau bao lâu, mùi hương thơm phức lay động lòng người từ cửa bay vào. Cháo thịt thơm nước mũi thêm tiêu và hành lá cùng hành phi vô cùng hấp dẫn.

“Dậy ăn cho nóng Winner ơi.” – Giọng bà Thủy có gì đó tươi vui. Mỗi khi chăm sóc cô gái này, không hiểu sao bà luôn cảm thấy rất vui.

Winner chậm chạp mở mắt, tỏ ra như vừa bước ra từ giấc ngủ. Tiếp tục chậm chạp ngồi dậy, chậm chạp đón chén cháo. Lần thứ hai trong đời có người nấu cháo cho cô.

Hơi nóng và mùi tiêu làm cay mắt, Winner hơi cúi đầu, không muốn bà Thủy thấy đôi mắt mình. Tại sao một người phụ nữ xa lạ lại tốt với cô như vậy. Còn mẹ cô...

Nhắm nghiền hai mắt, Winner xua đi mọi suy nghĩ chuẩn bị xuất hiện. Nghĩ nhiều thì được gì? Suy nghĩ đầu thể thay đổi được thực tế khắc nghiệt.

Chậm rãi múc từng thìa cháo trắng mịn đưa vào miệng, cảm nhận mùi thơm của gạo, vị ngọt của thịt và nồng của tiêu, mắt Winner càng lúc càng trùng xuống, sâu thẳm không còn thấy đáy.

“Cô có điều này, không biết có nên hỏi không?” – Bà Thủy ngồi bên giường, xếp lại mếp chăn như một việc làm giết thời gian.

“Dạ?” – Winner hơi ngẩng đầu, đôi mắt sâu không đáy khó nhìn ra cảm xúc bên trong.

“Về ba mẹ cháu. Cô chưa bao giờ nghe ai nói về họ.” – Winner trong lòng bà Thủy là một đứa con gái thần bí. Không biết về thân phận, cũng không biết về tên thật.

“À, họ mất cả rồi cô. Bạch Hồ mang cháu về nuôi.” – Winner cười, đôi mắt híp lại che đi khoảng không đen tối. Từ lâu rồi, cô không mấy để ý trên đời còn có hai con người được gọi là ba mẹ mình.

“Cô xin lỗi.” – Đôi mắt bà Thủy đặc lại một mảng xót xa. Bà cứ tưởng cô đi làm xa nhà và sống ở nhà chủ luôn. Hóa ra là một thân phận côi cút.

“Cháo cô nấu ngon lắm.” – Không muốn tiếp tục chủ đề, Winner nói sang một câu chuyện khác.

“Cháu thích không?” – Bà Thủy cười qua hơi thở.

Winner khẳng khái gật đầu.

“Vậy ăn nhiều một chút, dưới nhà bếp còn đấy.”

Winner cười, nụ cười đối trọi với đôi mắt sâu không thấy đáy, đầu hơi gật gù.

Tiếp tục tập chung vào chén cháo vì không biết phải nói gì, Winner có chút ngại ngùng khi ánh mắt hiền dịu của bà Thủy đã đặt trên cô rất lâu. Mãi đến khi chiếc điện thoại réo rất đỗi chuông, dây số lạ chạy dài trên màn hình, bầu không khí kỳ lạ mới dừng lại.

“Alo?” – Winner bắt máy, giọng nói có chút xa cách.

“...”

“Dạ. Cháu sẽ đến đúng giờ.” – Từng tiếng nói rời rạc nhả ra khỏi miệng, gương mặt Winner có chút cứng lại.

“Nghe có vẻ nghiêm trọng.” – Bà Thủy dò hỏi sau khi cô cúp máy.

“Dạ... là... ba của anh Đăng hẹn gặp cháu.” – Winner ngập ngừng, có chút suy tư trong giọng nói. Ông ấy gặp cô để làm gì? Liệu có phải Đăng xảy ra chuyện gì rồi không?

“Là đi gặp ba chồng hả?” – Bà Thủy cười hiền từ.

“Dạ...” – Winner có chút đắn đo, muốn nói thật cô và Đăng đã chia tay, nhưng lại có chút cảm thấy không cần thiết. Chuyện của cô, mọi người cũng không quan tâm và không muốn biết đâu.

Đúng lúc này, Nhi từ bên ngoài tiến vào, đi phía trước là chiếc bụng tròn.

“Đỡ mệt chưa Win.” – Giọng Nhi trong trẻo vui tươi, gọi tên Winner một cách thân mật.

“Khỏi rồi.” – Winner cười, nụ cười xã giao.

“Vậy là tốt rồi.” – Tiếng Kim từ ngoài cửa tiến vô xen ngang câu chuyện.

Winner đảo mắt nhìn ba con người, có chút gì đó khó hiểu: “Sao mọi người lại ở đây?” – Giờ này đáng ra đang cùng ăn cơm gia đình.

“Qua xem chị thế nào.” – Kim cười híp đôi mắt mơ màng, ngồi xuống bên giường nắm lấy tay Winner.

“Sao chị không đeo nhẫn của chị dâu tặng?” – Nhìn bàn tay trống không của Winner, Kim chau mày.

“À, ừ, chị quên.” – Winner cười yếu ớt. Lúc trước đeo nhẫn cặp với Đăng, bây giờ tháo ra thì cũng chẳng muốn đeo thêm chiếc nhẫn nào.

“Chị cất ở đâu rồi?” – Kim vừa hỏi vừa ngó quanh căn phòng.

“Trong tủ.” – Winner nhìn về chiếc tủ đơn bằng gỗ bạc màu trong góc phòng.

Kim lập tức đứng lên đi về phía chiếc tủ. Trong tủ không nhiều đồ, ngăn trên cùng để những thứ lặt vặt, con bé dễ dàng tìm thấy hộp nhẫn.

Trở lại bên cạnh Winner, Kim đưa hộp nhẫn cho cô.

“Chị đeo đi. Em với chị Nhi luôn luôn đeo nè.” – Để chứng minh cho điều mình vừa nói, Kim chạy đến giơ tay Nhi lên và giơ cả tay mình lên để Winner nhìn thấy chiếc nhẫn.

Không biết từ chối thế nào, Winner xoa đầu, cười như không cười, mở hộp đeo chiếc nhẫn vào tay một cách máy móc.

“Đẹp lắm. Mà Nhi vs Kim làm đẹp cho Win đi gặp ba chồng đi nào.” – Bà Thủy theo cách của Nhi, gọi Winner rất thân mật.

“Gặp ba chồng?” – Cả Nhi và Kim giọng đều cao vút ngạc nhiên.

“Ba của Đăng đó.” – Bà Thủy giải thích, nụ cười triu mến nhìn Winner. Đăng là một chàng trai tốt, Winner là cô gái bất hạnh, gặp được Đăng xem như cũng có chút may mắn.

Winner cười, nụ cười sâu thẳm, đôi mắt u ám khó nắm bắt. Cô và Đăng, một chút quan hệ cũng không còn.

Nhưng ba con người trong phòng không hề thấy được sự ảm đạm trên mặt cô, một lòng nhiệt tình người làm tóc, người trang điểm, người trợn quần áo, thay phiên biến hóa Winner thành một cô gái mềm mại trong chiếc váy trắng, tóc xoắn nhẹ bồng bênh và gương mặt trang điểm hoàn hảo.

Chưa đầy nửa tiếng sau, một cô gái lạ lẫm trong gương nhìn Winner, mắt chớp chớp ngạc nhiên.

“Tuyệt vời!” – Ba con người vừa làm phép biến thân cho cô đồng thanh nhận xét.

Winner cười ngại ngùng, cô không quen với bộ dạng này. Trông có chút mỏng manh, có phần phiêu diêu như một bông bèo công anh trong gió, rất cần bảo vệ, rất cần một người níu lại.

“Cháu hẹn mấy giờ thế?” – Bà Thủy sức nhớ.

“Dạ nửa tiếng nữa.” – Winner nhìn đồng hồ rồi lại nhìn bà Thủy.

“Vậy giờ cháu đi là được rồi. Phải là người đến trước chứ.”

“Vâng.” – Winner đáp, giọng có chút chán nản. Cô và Đăng đã như vậy, gặp cô để làm gì? Cầu mong đừng mang cho cô một hung tin Đăng xảy ra chuyện gì.

Winner được bà Thủy, Nhi và Kim tiễn ra xe – chiếc xe mà Kim tặng. Cả ba đều khăng khăng mặc đẹp thế này đi xe máy sẽ hư hết tóc và lớp trang điểm.

Xe từ từ lặn bánh, đi không được bao lâu liền chạm trán đèn đỏ. Dừng xe bên cạnh cô là Ngọc đang trên đường từ cơ quan đi ăn trưa.

“Em đi đâu đây?” – Ngọc ở bên ngoài hỏi Winner qua cửa sổ xe.

“À... em... đi gặp ba Đăng.” – Winner trước sau vẫn không biết nói dối.

“Ba Đăng? Ông ấy ở Đà Lạt?” – Ngọc khá ngạc nhiên. Chuyện của Đăng anh cũng có nghe, sao giờ người đàn ông ấy lại ở Đà Lạt, lại còn hẹn gặp Winner?

Đáp lại câu hỏi của Ngọc, Winner nhún vai, thiết nghĩ không cần trả lời.

“Đăng biết không em?” – Ngọc có chút dự cảm không tốt.

“Em không rõ.” – Winner nhàn nhạt trả lời.

Đèn đỏ vừa kịp nhảy xanh.

“Em đi trước đây. Rảnh ghé nhà chơi với Kim nha. Con bé nhớ anh lắm đấy.” – Dứt lời, Winner đưa xe tiến về phía trước.

Ngọc chỉ kịp cười vẫy tay chào rồi rẽ phải, thẳng hướng nhà Đăng mà đến. Thằng khỉ bạn anh hình như đã thay số điện thoại, gọi hoài không được, giờ có việc gấp buộc phải tự đến tìm.

21. Chương 21

Lại là nhà hàng Thủy Lộc ấm cúng và tinh tế. Khách đến dùng bữa trưa khá đông, đa số là nhân viên văn phòng ăn vận lịch sự.

Winner ngồi bên chiếc bàn được ba Đăng đặt trước, kiên nhẫn đợi người cần đến.

Khoảng hơn năm phút sau, ông Bách xuất hiện nơi cửa ra vào, chậm rãi đi về phía Winner. Tuổi già và bệnh tật khiến dáng đi không còn vững trãi, nhưng phong độ vẫn ảm hiện thấp thoáng đâu đó trong hình hài.

Winner đứng lên, đúng chuẩn mực lễ phép cúi đầu chào.

Đáp lại cô, ông Bách chìa tay ngỏ ý muốn bắt tay cô. Đúng chuẩn mực lịch sự của những kẻ xa lạ.

Winner có chút lúng túng, cuối cùng cũng khăng khải đưa tay ra bắt, nhẫn đá quý theo chuyển động mà phát sáng lộng lẫy.

“Bác hẹn cháu cùng ăn trưa để đưa cho cháu cái này.” – Ngồi vào chỗ mình, ông Bách vào ngay vấn đề, lấy trong vali ra một tập hồ sơ.

Winner đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, đón lấy tập hồ sơ mà mắt tròn xoe.

“Khả Uyên, cháu thấy tên này đẹp không?” – Ông Bách hỏi, giọng thâm trầm khó đoán.

“Dạ đẹp.” – Quả thật là cái tên rất đẹp.

“Đó là tên mới của cháu. Mọi giấy tờ tùy thân, hộ chiếu, giấy tờ nhà và tài khoản ngân hàng đều được làm theo tên này.”

“Dạ?” – Winner có chút ngạc nhiên xen lẫn bàng hoàng.

“Cháu xem bên trong đó đi.” – Ông Bách có vẻ lười giải thích.

Winner máy móc mở tập hồ sơ ra xem. Giấy khai sinh, chứng minh nhân dân, hộ khẩu, và rất nhiều các giấy tờ khác đều mang tên Nguyễn Khả Uyên.

“Cái này là cho cháu?” – Mắt Winner nóng ran. Từ giờ cô đã là một công dân chân chính rồi sao.

“Phải. Cả hộ chiếu và vé máy bay nữa.” – Giọng ông Bách bỗng trở nên lạnh hơn.

“Dạ?”

“Cháu hãy đi khỏi Việt Nam. Bác đã mua nhà ở Hàn Quốc cho cháu, giấy tờ cũng đã xong xuôi, chỉ cần cháu lên máy bay là xong. Qua đó, sẽ có người hướng dẫn ngôn ngữ và chỉ đường cho đến khi cháu thích nghi.” – Đối với ông Bách, đây là sự chu đáo trọn vẹn.

“Tại sao... cháu lại phải đi?” – Winner lòng bùng nghe không hiểu.

“Bác không mong cháu với con trai bác có chút quan hệ nào nữa. Bác sẽ không hỏi cháu đã làm gì để cần một lí lịch mới. Nhưng bác nghĩ lí lịch cũ cũng không sạch sẽ gì. Bác cần cháu đi khỏi đây. Còn thằng Đăng, tuần sau nó sẽ cùng bác về Sài Gòn và kế thừa sự nghiệp.”

Giọng ông Bách từng câu từng chữ rõ ràng rành rọt, đập vào tai Winner một tiếng “choang” vụn vỡ. Hóa ra đây là lí do. Đăng vì sự nghiệp, không cần cô nữa.

Trước cái nhìn uy quyền của ông Bách, Winner nhoẻn miệng cười, nụ cười hư vô và trống rỗng của một con người nhận ra mình tay trắng, vật chất lẫn tình cảm đều không có lấy một chút.

Vào trường hợp này, các cô gái sẽ rời khỏi mà không mang theo bất cứ ân huệ giúp đỡ hay sự bố thí nào. Nhưng Winner sẽ không như thế. Cầm theo tập hồ sơ, cô đứng lên, đôi mắt không đáy lạnh lùng nhìn vào ông Bách.

“Cháu cảm ơn bác đã cho cháu cơ hội được đi khỏi đây. Cháu sẽ tránh xa Đăng và đi Hàn Quốc.” – Dứt lời, cô cúi đầu chào rồi rời khỏi, không muốn tiếp tục ngồi lại dùng bữa cơm ngưỡng nghịu.

Muốn cô đi? Được thôi! Rất tốt! Vừa khéo cô đang rất muốn được đi thật xa nơi này, bắt đầu lại tất cả.

*

Trời vào trưa nhưng hơi lạnh vẫn lảng vảng trong không khí. Đông mà, lạnh đã là thương hiệu của mùa đông.

Cho xe chạy vòng quanh Hồ Xuân Hương xám xịt như muốn đóng băng, Winner thả tâm hồn lan man trong gió, lòng trống rỗng vô cảm. Tất cả những gì còn đọng lại trong cô lúc này là sự mơ hồ của cảm xúc, không thể định hình mình đang cảm thấy như thế nào. Cần gì, muốn gì, buồn hay vui, yêu hay hận, tất cả đều hư vô không chút hình hài.

Chiếc xe cứ thế đảo vòng quanh bờ hồ, những vòng tròn vô nghĩa như chính người lái. Mọi thứ trong cuộc đời cô, mọi cố gắng, trước và sau đều chỉ là vô nghĩa.

Khi còn chưa nghĩ ra mình sẽ làm gì tiếp theo, trong lòng hoàn toàn mất phương hướng, cô đã kịp đưa xe vô thức lao lên vỉa hè cho người đi bộ, tiếp tục đâm vào một gốc cây gần đó.

Trong một khoảnh khắc, Winner cảm thấy như ai đó đang điều khiển vô lăng chứ không phải mình, chiếc xe không thể kiểm soát, chỉ dừng lại khi đã đâm vào gốc cây, để lại một vết lõm trên đầu xe và một vết nứt trên trán cô.

Người dân không bao lâu liền tập trung vây kín chiếc xe, một ai đó kéo cô ra ngoài. Winner có thể mơ hồ nghe mọi người kể thì nói về lượng máu của ai đó chảy nhiều quá, một đám khác lại tiếc rẻ chiếc xe đẹp thế này mà móp thật rất phí.

Ai đó tát nhẹ và má cô, giúp cô trở nên tỉnh táo hơn.

“Cháu gái, có sao không?” – Một gương mặt phúc hậu từ từ hiện ra mơ hồ nơi mí mắt nặng trĩu.

“Cháu không sao.” – Winner nặng nề trả lời, cảm thấy có gì đó ấm nóng tràn lan trên mặt.

“Cháu tên gì? Liên lạc với người nhà bằng cách nào?” – Người đàn ông lại hỏi.

“Cháu là... Khả Uyên.” – Dứt lời, Winner tự đẩy người đứng dậy, lắc đầu để cơn choáng váng qua đi, kết quả lãnh ngay một trận tập kích đau nhức quay cuồng.

Cô hơi lùì lại vài bước, may mắn được mọi người gần đó đỡ lấy.

“Cháu cần đến bệnh viện đây.” – Giọng một người phụ nữ ở bên cạnh.

“Vâng. Để cháu tự đi.” – Winner chuệnh choạng tiến về phía chiếc xe của mình, bỏ sau lưng những lời khuyên can cô không thể tự lái xe trong tình trạng này. Mặc kệ! Mọi thứ cô đều có thể tự làm. Sẽ không trông mong sự giúp đỡ của bất cứ ai. Khi vấp ngã, chỉ có lí trí tự vực ta dậy, đừng trông mong ai đó xuất hiện, vì họ đến chỉ đào sẵn cho ta cái vực thăm cho lần ngã tiếp theo.

*

Showroom Hưng Thịnh có dịch vụ chăm sóc khách hàng vô cùng chu đáo. Mua xe của Hưng Thịnh khi gặp sự cố hoặc tai nạn có thể gọi điện đến đường dây khẩn cấp, người của Hưng Thịnh sẽ gửi đội cứu hộ đến và mang xe về cơ sở sửa chữa của mình.

Sau khi gọi điện thoại cho cửa hàng mua xe, Winner gục đầu lên vô lăng cho cơn choáng váng qua đi. Những nỗi đau thể xác luôn gợi lên sự yếu đuối tinh thần. Cô ngắc ngứ hơn chục lần muốn gọi cho Đăng, nhưng rồi lại không dám. Cô đã nhận đồ của ông Bách, anh cũng đã có quyết định rồi đi rồi, không nên làm mình trở nên đáng thương trong mắt đối phương nữa.

Chìm vào dòng suy nghĩ lan man cùng với vết thương nhức nhối trên đầu, hốc mắt Winner chuyển đỏ, cay xè. Chợt thấy mình yếu đuối đến mức muốn òa khóc nức nở nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Trước khi cô kịp để cảm xúc kìm nén trong lòng vỡ òa, bên ngoài cửa sổ xe chuyển vào tiếng gõ.

Winner ngẩng đầu, mặt nhẵn lại do cảm giác quay cuồng. Đội cứu hộ của Hưng Thịnh đã đến.

“Có cần anh đưa em đến bệnh viện không?” – Một chàng trai khá à cô nhìn không rõ mặt do choáng váng ngổ lỏi khi cô từ trong xe đi ra.

“Không.” – Winner trả lời ngắn gọn, quá mệt mỏi để giải thích. Cô liêu xiêu tiến ra đường, dùng chút sức lực cuối cùng để vẫy tay.

Một chiếc taxi dừng lại, người tài xế nhìn cảnh đoán tình hình chở cô đến bệnh viện mà không cần hỏi.

Chiều đông chùng chình buông lạnh ủ trời đất, bầu trời xám ngắt u ám như tâm hồn cô gái nhỏ. Một bên mặt dính máu nổi bật làn da trắng khiến cô mang một nét đẹp quỷ dị mê hoặc.

*

Winner đứng trước tấm gương trong phòng, mệt mỏi nhìn vết khâu dài trên trán. Bác sỹ nói cần xử lí thẩm mỹ nếu không sẽ để lại sẹo. Chắc chắn là cô sẽ làm như thế, thật không muốn có thêm một vết dấu cùng cô đi đến cuối đời. Chỉ một là quá đủ.

Chậm rãi vén tóc sang một bên, Winner day dứt sờ nhẹ lên dòng chữ xăm sau gáy. Khi cô còn là một đứa trẻ đã bị ba mình trói lại và xăm lên. Dòng chữ ấy, nỗi đau khi ấy, mãi mãi đi cùng cô. Dù bây giờ không còn nhức nhối, nhưng vĩnh viễn không thể quên lí do của nỗi đau và mình đã đau như thế nào.

Một nỗi ám ảnh cùng thù hận bước vào đôi mắt, gương mặt Winner đành lại, lạnh đến đáng sợ. Muốn đập vợ một thứ gì đó để đè nén cảm giác sợ hãi và cảm phẫn trong lòng, nhưng tiếng gõ cửa ngoài kia đã ngăn cô lại.

Nhanh chóng dán lại miếng băng gạc lên trán, Winner hít sâu, lấy lại bình tĩnh sau đó ra mở cửa. Người đứng bên ngoài là Ngọc, điều này có chút làm Winner thấy ngạc nhiên.

“Trán em sao vậy?” – Ngọc nhăn mặt, có ý muốn chạm vô vết thương nhưng lại thôi.

“Tai nạn thôi.” – Winner cười yếu ớt.

“Kim kêu anh đến tìm em, muốn em qua phòng em ấy.”

Winner gật gù, không nói thêm lời nào, thẳng hướng phòng Kim mà đi.

“Win này...” – Tiếng Ngọc từ phía sau vang đến.

Winner quay đầu, ánh mắt thay cho câu hỏi.

“À, anh muốn nói là Kim muốn nhờ em chọn váy.” – Hình như Ngọc muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi, chọn một chủ đề khác để che giấu.

Winner nhận ra điều này, nhưng chẳng muốn để tâm. Mọi thứ đều không liên quan đến cô. Ai sống, ai chết, ai vui, ai đau. Tất cả chẳng nghĩa lí.

Thẳng lưng xoay người, Winner đi về phía phòng Kim, chẳng chút để tâm ánh mắt kì lạ của Ngọc.

22. Chương 22

Khi Winner vào phòng, Kim đang đứng bên tủ đồ xoay xoay ướm ướm từng bộ váy, gương mặt ẩn hiện niềm vui của những con người đang yêu.

Nhìn vẻ mặt ngây thơ non nớt lúc này, Winner chợt cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi sợ. Cô đã sớm biết con người là loài động vật tàn nhẫn bậc nhất, chỉ là không biết rốt cuộc một người có bao nhiêu lớp mặt nạ.

Nhìn thấy Winner, Kim quay qua cười thật tươi, sau đó nụ cười ngưng lại, ánh mắt có gì đó lướt qua không kịp nắm bắt.

“Trán chị sao vậy?” – Kim nhăn mặt hỏi khi thấy miếng gạc trắng chễm chệ trên trán Winner.

“Một tai nạn nhỏ.” – Vẫn ngữ điệu nhàn nhạt, Winner trả lời, cố che đi sự chán ghét.

“Có đau lắm không?” – Kim đi đến, có ý muốn chạm tay vô vết thương.

Nhưng tay con bé bị Winner cản lại rồi gạt ra, động tác có chút dùng quá lực, cả lời nói cũng mang tính nhất gừng: “Đừng.”

“Chị sao vậy?” – Ánh mắt Kim lập tức trở nên trân trối, nhìn Winner đầy ngỡ ngàng.

“À, em đụng vô chị sẽ đau. Hết thuốc tê rồi.” – Winner nở một nụ cười ngốc nghếch che giấu tất cả suy nghĩ.

Là lo lắng cho cô sao? Tại sao không có công mà vẫn có những con người tình nguyện hóa thân vào các vai diễn? Giả vờ tốt bụng với cô để làm gì?

Thật không may, cô đã lỡ phá hỏng vai diễn hoàn hảo khi gặp đứa con gái ấy. Chính là đứa đầu xỏ trong vụ quấy rối hôm sinh nhật Kim. Khi cô nhìn thấy, con bé ấy đang loay hoay ở quầy thu ngân, nắn nỉ ẹ mình nợ lại viện phí vài hôm để xoay xở.

Đứng trước khó khăn mà chẳng thể nhờ vả một ai là một cảm giác vô cùng chua chát. Người ta không gục ngã vì khó khăn ấy, mà vì nhận ra bản thân chỉ có một mình. Winner đương nhiên hiểu quá rõ cái cảm giác đơn độc không nơi nương tựa, vì vậy đã thay con bé ấy trả tiền viện phí. Một phần lí do nữa là vì muốn con bé ấy mau chóng xong việc để đến lượt cô thanh toán.

Cảm kích trước vị ân nhân không ngờ đến, con bé đã nói ra một bí mật mà cô thà không biết còn hơn. Sự thật có thật sự quan trọng không khi vì nó mà người ta mất đi lòng tin và mất cả những người ta cứ nghĩ là thân thương? Sinh nhật Kim ngày hôm đó là con bé ấy được thuê đến quấy rối, mục đích của người thuê nhằm vào Winner, và người thuê không ai khác ngoài nhân vật chính của bữa tiệc – Kim. Nói ngắn gọn, Kim thuê người đánh cô, còn cô thì như con ngốc chịu đòn để bảo vệ Kim.

“Hồng hay xanh đây chị?” – Tiếng nói trong trẻo của Kim vang lên, đánh gãy suy nghĩ của Winner.

“Cái nào em mặc cũng đẹp.” – Winner cười, nụ cười ngây ngốc như kẻ chẳng biết gì trên đời. Thói đời vẫn thế, người không biết gì thường có xu hướng tỏ ra hiểu biết. Còn kẻ biết quá rõ mọi thứ lại lững thững giả ngu.

“Đừng chung chung thế, chọn cho em một bộ váy đi chứ.” – Kim phụng phịu.

“Xanh.” – Winner không suy nghĩ nhiều mà chỉ vào chiếc váy màu xanh ngọc khá nhẹ nhàng và trẻ trung. Từ lúc nào, cô đã thích màu xanh một cách máy móc. Đơn giản vì Đấng thích màu xanh.

“Thế còn giày?” – Kim chỉ tay vô kệ, nơi đầy ắp các mẫu giày đẹp mê hồn.

“Đôi màu trắng.” – Winner trả lời nhanh chóng.

“Cảm ơn chị Win.” – Kim cười tươi tắn, ủa đến lấy đôi giày màu trắng xuống khỏi kệ.

Winner không nói thêm gì, lặng lẽ rời khỏi phòng để Kim thay đồ. Giờ cô chỉ muốn ngủ, vì mình ngủ một giấc thật sâu và khi tỉnh dậy thì đã là rất lâu về sau.

Trước khi về đến phòng, cô kịp bắt gặp Nhi lăm lét tìm chỗ nghe điện thoại, bộ dạng như đang che giấu điều gì. Winner nghĩ, có lẽ lại nói chuyện với nhỏ bạn thân về độ sung sướng và giàu có của nhà chồng. Cũng giống như cuộc điện thoại mà cô vô tình nghe được trước khi Nhi cưới Vương.

Đó là trước hôm Vương cưới khoảng một tuần, tiết trời thoải mái làm Winner cao hứng trèo lên một cành anh đào, vất vẻo trên đó để rồi vô tình nghe được Nhi nói chuyện điện thoại.

“Lấy Vương rồi thì cuộc đời tao sẽ khác Hằng ạ.” – Nhi vừa vắn vừa đi vừa nghe điện thoại, cuối cùng đứng lại dưới gốc cây gần Winner.

“....”

“Ồ Vương có tất cả những gì tao muốn. Vì vậy bằng mọi giá tao phải làm dâu nhà họ Trần.”

“....”

“Yêu là cái gì? Mà nghĩ nó là đồ vật cầm được nắm được hả? Miễn người ta lo được ình là đủ.” – Nhi tỏ ra già dặn như biết rõ mọi thứ.

“....”

“Đương nhiên là mẹ chồng tao sẽ để cho chồng tao thừa kế rồi. Nói chung thì chắc Kim cũng sẽ có phần nhưng mà tao nghĩ chồng tao nhiều hơn.”

“....”

“Yên tâm, giàu có rồi tao cũng không quên mày đâu. Thế nhé! Tao vô chọn nhẫn cưới đã.” – Nói rồi Nhi cúp máy, vui vẻ đi vào trong, hoàn toàn không biết sự hiện diện của Winner.

Ngồi trên cây nghe toàn bộ sự việc, đôi mắt Winner chuyển sâu không thấy đáy, gương mặt lạnh không gợi cảm xúc. Muốn nhắm vào căn nhà này? Trừ khi không còn cô nữa.

*

Không mấy dễ tâm đến Nhi, Winner tiếp tục đi về phòng. Cả cô cũng như Nhi, từng nghĩ Vương sẽ là người thừa kế, cuối cùng tương lai khó đoán, sự đời đảo điên, cô lại là người gánh vác tất cả.

Về đến, Winner khá ngạc nhiên khi Ngọc còn đứng trước cửa phòng mình, ánh mắt nhìn cô kỳ lạ khó đoán.

“Em có yêu Đấng không?” – Ngọc bất ngờ hỏi khi Winner đi ngang qua.

“Có quan trọng không?” – Winner thở dài trong lòng, miễn cưỡng trả lời, giọng đều đều không cảm xúc. Người đã quyết định rời xa thì tất cả đều không còn, yêu hay hận, vui hay giận đều chỉ là hư vô.

“Đăng nó rất yêu em. Rất quan tâm đến em. Rất lo lắng cho em.” – Ngọc đột nhiên lớn tiếng.

“Qua rồi, ngày ấy có quay lại nữa đâu.” – Winner trả lời nhẹ tênh, bước qua Ngọc rồi vào phòng đóng cửa lại. Giờ nói với cô những điều ấy làm gì? Với cái đã không còn nữa, biết được giá trị to lớn thật sự của nó chỉ càng làm con người ta thêm tiếc nuối. Mọi thứ liên quan về Đăng, cô một từ cũng không sẵn sàng tiếp thu.

*

Căn phòng tối chìm trong mùi rượu và thuốc lá, nơi góc phòng, một bóng người nặng nề ngã dài, dựa sát vào bức tường bằng gỗ nguyên cây.

Từ ngoài cửa, ánh sáng chập choạng của chiếc đèn pin từ từ chiếu vào, đảo quanh tìm vị trí Đăng đang ngồi, cuối cùng soi được một đồng vỏ rượu, tàn thuốc và một con người đang vật vờ đến hấp hối.

Ngọc không nói gì, không nổi giận khi thấy thằng bạn mình trở nên như thế, cũng không tỏ ra xót xa mà chạy ủa đến. Tất cả những gì anh làm là lặng lẽ nhóm lò sưởi, đốt nến lên.

Mùi rượu và thuốc lá dần bị hương sáp nến thơm sua đi, căn phòng mau chóng ấm lên do lò sưởi bắt đầu cháy, những tiếng nổ “lách tách” từ từ xuất hiện.

Phòng sáng hẳn, Ngọc chậm rãi đi đến, ngồi xuống bên cạnh Đăng, đưa cho anh một tập hồ sơ.

Đăng run run cầm lấy, có chút nín thở khi mở ra, miệng lẩm nhẩm đọc theo.

“Là bị đầu độc?” – Đăng rít lên.

“Ừ. Ba mày mất vì bị đầu độc. Người cuối cùng ông gặp gặp là...” – Ngọc có phần mệt mỏi trong giọng nói.

“Không đời nào.” – Đăng gần như hét lên, cắt ngang lời Ngọc một cách thô bạo.

“Có đấy. Tao tìm thấy cái này trong phòng Winner.” – Ngọc lấy trong túi áo khoác ra một chiếc lọ thủy tinh nhỏ được đặt cẩn thận trong một túi nilon chuyên dụng để thu thập chứng cứ. Bên trong chiếc lọ là một khối đá nhỏ trông như bạc, hình thù kỳ quái.

“Đây là cái gì?” – Đăng hoài nghi.

“Stibnite.” – Ngọc thờ dãi, sự mệt mỏi thấm trong từng tế bào.

“Nói như vậy...” – Đăng bỏ lửng câu nói, hai tay ôm đầu như không muốn đối mặt.

“Stibnite là hợp chất sulfua antimo, nhưng nhìn nó khá giống bạc. Khi sử dụng stibnite có thể khiến thức ăn bị độc ở mức độ nguy hiểm nhất. Ngày hôm nay ba mày ăn trưa cùng với Winner, và đó cũng là người duy nhất ông ấy gặp trước lúc qua đời.” – Ngọc miễn cưỡng giải thích. Anh biết, những lời nói này đối với Đăng như từng phát súng nã vào tim. Đau đớn ngoài sức chịu đựng.

“Lý do? Phải có lý do chứ. Chẳng có lý do gì để Win giết ba tao.” – Đăng gào lên, tiếng hét đau đớn và khản khản như cầu mong một lời phủ nhận từ Ngọc.

“Có đấy. Ba mày chính là người đã giết chết ba của Vương, tức là chồng của Bạch Hồ. Tao đã điều tra kỹ. Ba Vương mất trong một vụ đấu tay đôi theo luật xã hội đen. Người đấu cùng ông ấy năm đó chính là ba mày.”

“Ý mày là... Win làm việc này theo lời Bạch Hồ?” – Đăng thều thào, hai hàng nước mắt từ lúc nào đã vùi lấp gương mặt.

“Chưa có đầy đủ chứng cứ, nhưng khả năng là gần như là hoàn toàn.” – Ngọc ghét phải thừa nhận, nhưng sự thật mãi là sự thật. Có che giấu bao lâu hay dùng điều gì lấp liếm thì sự thật mãi chỉ có một.

Đăng cúi đầu im lặng, đôi vai khê run lên đau đớn, từng giọt nước mắt cứ thế nhỏ giọt rơi xuống. Người thân yêu cuối cùng của anh đã mất, để anh nhận ra mình hối hận biết bao khi không ở cạnh ông ấy nhiều hơn. Anh đã nghĩ mình hận ông, nhưng thật ra sâu thẳm trong lòng tình phụ tử làm sao có thể chết. Anh

vẫn yêu thương ông, chỉ là không nhận ra cho đến khi nghe tin ông mất. Và giờ, cái tin trấn động thứ hai, người giết ông có thể là cô gái mà anh yêu.

“Ngọc... mày có thể giúp tao... không?” – Đăng thều thào, giọng nói hòa cùng một mối và nước mắt.

“Không.” – Ngọc trả lời dứt khoát, anh biết Đăng muốn gì.

“Làm ơn! Cô ấy rất bất hạnh. Đừng bắt cô ấy.” – Đăng ngẩng đầu, đôi mắt sâu không đáy nhìn Ngọc đầy tuyệt vọng.

“Tao xin lỗi. Tao là công an. Tao sẽ điều tra kỹ vụ này trước khi đưa ra kết luận. Và nếu thật sự người giết ba mày là Winner, tao buộc phải theo đúng luật mà làm. Nhưng tao hứa sẽ không để em ấy chịu tất cả trách nhiệm.” – Giọng Ngọc rất khẽ, có gì đó bế tắc chạy qua hơi thở.

Đăng nhìn Ngọc, cái nhìn như một câu hỏi và cũng tự tìm ra câu trả lời. Không để Winner một mình chịu trách nhiệm? Có nghĩa sẽ bắt cả Bạch Hồ. Nhưng Bạch Hồ là mẹ của Kim. Nói vậy... chính Ngọc cũng đã phải bỏ tình cảm qua một bên.

Đăng không nói gì thêm, đưa cho Ngọc chai rượu đang uống dở. Đêm đó, nơi căn nhà không điện, có hai con người học bài học mất mát, say khướt vì rượu và đau đớn vì những điều sẽ xảy đến trong tương lai.

23. Chương 23

Thật ra Winner không phải không có tên, chỉ là cái tên của cô, những người biết về nó đều không còn muốn gọi, không muốn công nhận.

Nói qua một chút về những cái tên của Winner thì có đến bốn cái. Haibara – cái tên đầu tiên do chính ba mẹ cô đặt mang ý nghĩa “hoa hồng xám”. Mới nghe qua đã cảm thấy họ xem cô như hiện thân của một sự chán ghét đau thương. Khi ở đầu trường người, việc một đứa trẻ lạc đến đó và trở thành công cụ giết người giải trí là điều chưa từng có. Lý giải cho số phận nghiệt ngã của đứa trẻ ấy, họ tin rằng nó bị thượng đế bỏ rơi. Và Winner, cái tên đã quá đầy đủ ý nghĩa, là kẻ chiến thắng và là một quân cờ hoàn hảo. Cuối cùng là Khả Uyên, cái tên cô mới có cách đây vài hôm, ngẫu nhiên được đặt nhưng cũng không phải không có mục đích. Mục đích của người ấy là muốn cô tránh xa con trai ông ra.

Những cái tên xoay vòng trong đầu Winner, có rất nhiều người đang gọi những cái tên của cô. Tiếng gọi càng lúc càng nhòe nhoẹt, lúc lớn lúc bé, khi rõ ràng ngay bên cạnh, khi lại xa xăm như từ một cõi khác vọng đến.

Đầu Winner đau buốt, cô ngồi sụp xuống, hai tay bịt tai để không còn phải nghe thấy gì nữa.

Và rồi cô bật dậy.

Cơn choáng váng ập đến ngay sau khi Winner tỉnh giấc. Nó là hệ quả của vụ tai nạn và cú va chạm đầu. Gần đây những giấc mơ của cô đều không đầu đuôi, nhòe nhoẹt không hình thù. Và tỉnh lại lập tức đón một cơn quay cuồng.

“Làm nhiều điều tội lỗi quá nên mơ thấy ác mộng sao?” – Giọng nói vừa quen vừa lạ từ cuối giường vang đến. Quen vì đó chính là Đăng, lạ vì nó lạnh lùng và xa cách quá.

“Sao anh lại ở đây?” – Winner tay đỡ trán, mắt nhắm lại để kìm hãm cơn mệt mỏi.

“Em sợ à?” – Đăng nhếch môi cười, đôi mắt không đáy xoáy sâu vào Winner.

“Sao em phải sợ?” – Winner thở dài, nằm trở lại giường. Cô chỉ là không muốn gặp anh nữa. Càng dây dưa lại càng đau thương.

“Em đã gặp ba anh?” – Lời lẽ của Đăng không giống một câu hỏi.

“Anh biết hết rồi sao còn hỏi em?” – Winner vẫn nhắm mắt, môi khẽ mấp máy.

“Em thừa nhận?” – Đăng rít lên âm thanh nguy hiểm.

“Phải. Em đã gặp ông ấy.”

Winner dứt lời, chợt cảm thấy có gì đó đang mạnh mẽ siết lấy cổ mình. Mở mắt ra, cô sợ hãi nhìn đôi mắt Đăng hằn đỏ những tia máu, bàn tay đang nghiêm túc bóp cổ cô.

Winner không la lối, chỉ đập tay vào cánh tay Đăng. Anh đùa kiểu gì đây?

Nhưng ngay khi thấy lực dùng vào tay của Đăng đang ngày một tăng, lá phổi đau nhức vì thiếu không khí, cô biết anh đang thật sự muốn giết mình.

“Bỏ... em...ra...” – Winner thều thào, cơ thể ra sức vùng vẫy.

“Nói đi! Tại sao em lại làm như vậy?” – Đăng gào lên, mắt giăng đỏ những tia máu đáng sợ.

“Bỏ em... ra...” – Winner dùng hết sức gào lên, dùng hai tay cào mạnh vào cánh tay Đăng đến bật máu.

Ngay lập tức, tay cô bị chộp lại, đè dưới đầu gối Đăng, tay còn lại bị anh giữ chặt trên đỉnh đầu.

Winner bị dọa cho hoảng sợ, trong lòng còn dấy lên cảm giác đau đớn. Đăng muốn giết cô? Tại sao anh lại làm như thế?

Đã rất lâu rồi, nước mắt Winner không rơi, nhưng giờ đây một giọt lại một giọt thì nhau trào ra khóe mắt. Trái tim cô bị bóp đến nát tươm, đau đớn hơn cả thể xác lúc này.

Không khí trong phổi càng lúc càng ít khiến ý trí sinh tồn trong cô trở dậy, bàn tay đang bị tay Đăng ghì trên đầu giường mạnh vẽ bầu sâu vào thịt anh, máu theo đó từ từ rỉ ra.

Bị đau, Đăng rút tay về, Winner nhanh chóng lần tay tìm con dao để bên dưới gối. Cô muốn đâm vào bàn tay đang ghì lấy cổ mình, nhưng đã bị Đăng chộp tay lại.

Thôi bóp cổ, anh dùng cả hai tay bẻ cánh tay muốn cô tự cầm dao vào chính ngực mình.

Cánh tay còn lại của Winner mau chóng thoát ra khỏi đầu gối ghì nặng của Đăng, vội vã nhập cuộc, cố gắng đẩy con dao ra. Nhưng sức cô vĩnh viễn không thể khỏe hơn anh. Con dao đang được hạ dần xuống từ từ, càng lúc càng gần ngực cô. Ở vị trí này, chỉ cần cắm xuống, nó sẽ tập túc gặp được tim.

“Anh làm gì vậy Đăng?” – Winner gào lên trong nước mắt. Tại sao lại đối xử với cô như thế?

“Giết em.” – Đăng nghiêng răng.

“Tại sao?” – Hai mắt Winner mở to trên trời, chuyển dần sang tuyệt vọng, xoáy sâu vào mắt Đăng.

“Thế tại sao em lại giết ba anh? Ông ấy ung thư giai đoạn cuối rồi, chẳng thể sống tiếp được bao lâu, sao lại làm như thế với ông ấy?” – Đăng gào lên, tất cả cảm phần và đau đớn trực trào nơi khóe mắt.

Hai mắt Winner mở lớn rồi lập tức chuyển qua trống rỗng, ý trí và tỉnh táo nhất thời mất đi, ngay cả mọi sức lực cũng thu về không tự chủ. Cả người cô mềm nhũn, để mặc mọi thứ và buông xuôi. Anh vừa nói cô giết ba anh? Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Cùng với tất cả sức lực đang trên đà đẩy xuống, cộng với Winner đã thôi chống cự, con dao thẳng một đường lao xuống ngực cô, mạnh mẽ cắm vào da thịt. Dòng máu đỏ tươi từ từ chảy ra, thấm đỏ chiếc áo trắng như đóa mầu đơn nở rộ.

Hai mắt Winner mở lớn, vô hồn nhìn lên trần nhà, nước mắt đã khô dẻo trên mặt.

Một giọt rồi một giọt, có gì đó rơi vào môi cô, ẩm ướt và mặn đắng, đánh thức cô khỏi sự ngáy ngốc.

Winner chuyển mắt từ trần nhà vào gương mặt Đăng. Anh đang khóc, nét mặt nổi quặn những đốm đau.

Bàn tay cô run run đưa lên, vụng về lau đi những giọt nước mắt ấy.

“Em không làm.” – Cô thều thào, gần như không còn sức lực.

“Người cuối cùng ông ấy gặp là em. Chất độc trong người ông ấy cũng tìm thấy ở phòng em. Anh cũng muốn tin em không làm.” – Đăng nhắm nghiền mắt, ép tất cả nước mắt còn sót lại chảy ra, vương vẩn ướt át trên bàn tay Winner.

Rời khỏi Winner, Đăng đứng quay lưng về phía cô, bàn tay dẫn một dòng máu tươi nhỏ xuống sàn. Ngay khi con dao chuẩn bị cắm vào lồng ngực Winner, anh đã dùng chính tay mình để đỡ. Sâu thẳm trong anh chưa bao giờ muốn giết cô.

Winner không tiếp tục phủ nhận, chỉ khẽ nhắm mắt một hồi. Có ai đó đã giải bày cô, và giờ thì cô trở thành kẻ thù của Đăng.

“Anh giết em thì nhẹ cho em quá. Tội lỗi của em sẽ được pháp luật định đoạt.” – Đăng nghiêng rặng, tiếp tục quay lưng lại phía Winner, bàn tay bị thương càng lúc càng chảy nhiều máu. Tự thấy mình chẳng còn việc gì ở đây, anh lạnh lùng rút con dao ra khỏi tay, để nó lại trên bàn rồi rời đi cùng với nỗi đau đang lớn dần trong lòng.

Chiều hôm đó hoàng hôn rất buồn, đổ vô vùn máu bao phủ mặt đất, gió xào xạc lớn vùn trong không gian như đang tìm kiếm điều mình mất mát. Winner nhớ lúc Đăng bước đi, máu trên tay còn đang chảy.

*

Đứa bé Winner từng nghĩ những trận đòn của ba là đau nhất. Nhưng vào một buổi sáng không nhớ rõ mùa nào, nó được ba mình dạy ột nỗi đau còn lớn hơn. Ông trói nó lại, xăm lên gáy nó ký tự “R.I.P”, cái ký tự mà người ta khắc trên bia mộ. Từng mũi kim đâm vào da thịt đau buốt, nó nghĩ nỗi đau này mới là lớn nhất.

Đứa bé Winner khi đã lớn, trải qua vô vùn nỗi đau thể xác và tinh thần, đến giờ đã hiểu ra không bao giờ có nỗi đau lớn nhất cũng như không bao giờ có nỗi đau cuối cùng. Người ta cứ sống, cứ mãi miết đau cho đến khi chết đi.

Có người bảo chết là điều đáng sợ vì chẳng biết phía sau đó là gì, cũng có người nói chết là điều bình yên nhất của đời người. Người chết đi rồi thì tất cả đều sẽ không còn nữa, yêu hay hận, đau hay giận đều sẽ là hư vô. Nói vậy, chẳng phải đó là lối thoát tốt nhất sao?

Rời khỏi giường, Winner vô hồn bước đến bên chiếc bàn, nơi con dao Đăng còn để lại. Cầm lấy nó, cô cúi thật mạnh lên cổ tay mình. Máu đỏ thẫm theo đường dao cắt rãnh rọt trào ra, chảy thành dòng nhiều xuống sàn, đỏ như những cánh hồng vương vãi. Là đau hay hạnh phúc, là mỹ mãn hay giận dữ, tất cả sẽ kết thúc tại đây. Cô cứ trông chờ một lối thoát, một hạnh phúc xa vời, đến giờ mới chính thức hiểu ra chỉ cần chết đi, cô sẽ có trọn vẹn bình yên mình muốn.

Cuộc đời là một chuỗi hạt kết lại từ những biến cố, vượt qua đau thương này, nghênh đón đón đau khác. Lòng vòng luẩn quẩn rồi cũng chết đi.

Thứ gì chỉ có một lần chính là điều đáng trân trọng. Mà con người chính xác chỉ có một lần để chết. Vậy cái chết cũng là rất đáng quý.

Hoàng hôn càng lúc càng thẫm đỏ như máu loang lổ trời đất. Từng cánh chim loạn choạng xẹt ngang bầu trời. Gió càng lúc càng bi thương mang theo những tiếng thông reo u uất ùa vào không gian.

Hoa đào đỏ rực nắng chiều, từng cánh rơi rơi như những giọt máu vương vãi dưới đất. Hoang vu một trời lặng lẽ.

Winner nằm dưới sàn, đôi mắt mơ hồ nhìn lên trần nhà, dòng máu tươi tiếp tục chảy, đọng lại trên sàn một vũng đỏ rực, lấp đầy không khí vị tanh mặn. Cả người cô lạnh buốt, tê rần và mất dần cảm giác, mọi thứ trở nên mờ nhạt, hơi thở càng lúc càng khó khăn.

Ý nghĩ cuối cùng trước khi rơi vào vô thức của cô là: “Phải chết đi thật nhanh! Phải chết đi thật nhanh!”

24. Chương 24

Người ta nói ở Sài Gòn nổi nên một băng nhóm xã hội đen đậm chất “hắc đạo chính nghĩa”. Buổi tối bọn họ bảo kê quán bar, bảo kê sông bài, ban ngày trông trẻ miễn phí cho những gia đình khó khăn có con nhỏ mà phải đi làm, đến những nhà neo đơn giúp sửa nhà, sửa điện, thậm chí mỗi tháng làm vệ sinh con phố họ sống một lần. Trong lịch sử chưa từng có một băng nhóm nào như thế. Bọn họ được cả chính quyền địa phương lẫn nhân dân ủng hộ.

Người ta còn nói, lúc trước đó là một trong những băng mạnh nhất Sài Gòn. Bọn họ rất tàn bạo. Nhưng sau khi thủ lĩnh nghỉ hưu an dưỡng tuổi già và để con mình lên làm thủ lĩnh thay thế thì mọi thứ hoàn toàn thay đổi. Bọn họ còn tốt hơn những người dân bình thường.

Nhưng người ta không biết sự thật là thủ lĩnh trước đã bị giết và con trai ông ấy buộc phải lên thay thế. Đương nhiên điều này được Đăng dấu kín hoàn toàn. Nếu để tin ba anh mất lọt ra ngoài, các băng nhóm khác sẽ nhảy vào tiêu diệt.

Đã gần ba tháng từ khi anh quay về Sài Gòn và đoạn tuyệt với Đà Lạt, quyết tâm thay đổi lại toàn bộ hệ thống băng nhóm, đến nay đã khá hài lòng.

Sài Gòn – Đà Lạt, hai vùng đất trăm ngàn trái ngược. Đà Lạt thanh thản bao nhiêu thì Sài Gòn trập trội bấy nhiêu. Một nơi cái lạnh luôn lắng vắng trong không khí, một nơi lại nắng đến thiêu đốt. Thế mà dù ở đâu anh cũng nhớ Winner. Nhớ đến tuyệt vọng một người không bao giờ có thể gặp lại.

Anh nhớ nụ cười của cô, một chút nhàn nhạt lại phảng phất nét buồn vương. Nhớ về mặt gương ngần khi cô vụng về thể hiện sự quan tâm của mình. Nhớ mùi hương lành lạnh trên cơ thể. Nhớ mái tóc hơi rối có phần nổi loạn và hoang dã. Nhớ cái nhìn ngạo mạn và thờ ơ. Nhớ cả sự tuyệt vọng thỉnh thoảng vẫn lẩn khuất trong đáy mắt. Anh nhớ cô đến quên thất triền miên.

Nhưng dù nỗi nhớ bào mòn tâm hồn khiến người ta phải làm mọi cách để quên đi, anh cũng chẳng mong gặp lại cô. Nếu có điều gì khiến anh lại thấy cô lần nữa thì đó chỉ có thể là ở phiên tòa về cái chết của ba anh. Anh cũng cảm thấy mình bất hiếu khi không mong người giết ba mình bị bắt. Nếu có sai, chỉ là do cô quá phục tùng Bạch Hồ. Anh không muốn gặp lại cô trong hoàn cảnh ấy. Ngày hôm đó khi đến tìm cô, sự thù hận vì mất mát làm anh không làm chủ được hành động. Nhưng những lời cuối cùng anh nói, chính là muốn cô trốn đi. Hãy trốn thật xa và đừng để bị bắt!

Ngồi bên cửa sổ nhìn trời chuyển xám về chiều, lòng Đăng lại dâng nên một sự trống rỗng hốc hác. Nỗi buồn luôn chạm ngõ lòng khi chiều chạng vạng. Cô đang làm gì? Có đang lạc ở đâu đó ngoài kia trong dòng người lênh lênh, bơ vơ một mình trước những sóng gió. Hay đang như mọi khi vui mình trong giấc ngủ, cô độc khép mình lại nơi căn phòng hoang vắng?

Anh rất muốn được nghe một chút thông tin về cô, chỉ cần biết cô vẫn khỏe và không gặp chuyện rắc rối nào là đủ. Nhưng anh lại không thể hỏi Ngọc, không đủ tự tin để thể hiện sự quan tâm của mình nữa.

Trên những tầng mây xám ngắt ngoài kia, ánh sáng dần lụi tàn, nhường lối cho bóng đêm ập đến. Sài Gòn khói bụi và chật hẹp quá, chẳng thể cho người ta cơ hội ngắm hoàng hôn mênh mông.

“Anh Đăng, có người đến tìm anh.” – Giọng nam vọng đến từ ngoài cửa phòng phá vỡ khoảnh khắc trầm mặc của Đăng.

Đăng ra khỏi phòng, thiết nghĩ là một người bệnh nào đó trong xóm. Ngoài làm đại ca xã hội đen ra, anh còn nhận chữa bệnh miễn phí cho những con người nghèo khổ.

Nhưng người đến tìm anh vô cùng khỏe mạnh. Dáng người cao ráo và cơ bắp. Nét mặt nghiêm nghị có phần căng thẳng. Đại khái, Đăng nhớ mình không quen người này.

“Chào anh, tôi là Sang, bạn của Ngọc.” – Vừa thấy Đăng, người con trai lập tức giới thiệu về bản thân. Trông anh ta cũng tầm tuổi Đăng, ăn mặc đơn giản.

“Chào anh?” – Đăng hơi ngỡ ngàng, rót cuộc bạn của Ngọc đến tìm anh làm gì?

“Ngọc nhờ tôi giao tận tay anh cái này.” – Không để nghi vấn của Đăng kéo dài, Sang vừa nói vừa lấy trong chiếc balô ra một tập hồ sơ.

Đăng nghi hoặc đón lấy, chưa có ý mở ra xem ngay.

“Tôi e là... Ngọc không còn nữa.” – Sang trầm giọng, đầu hơi cúi như một sự tưởng niệm, thấp thoáng từng đường nét nơi đuôi mắt nhúm nhó lại.

“Anh nói cái gì?” – Đăng bàng hoàng. Ngọc không còn nữa? Không thể nào! Cách đây không lâu hai người còn nói chuyện điện thoại. Ngọc còn nói sẽ thu xếp và xuống Sài Gòn thăm anh.

“Ngọc đã nhờ tôi mỗi ngày đều gọi cho cậu ấy. Nếu ba ngày không thể liên lạc thì tức là cậu ấy đã bị giết. Lập tức mang hồ sơ này đến tìm anh.” – Sang nói một cách chậm rãi nhưng vẫn không thể che giấu sự u buồn và sợ hãi.

Hai mắt Đăng tối sầm, run run mở tập hồ sơ ra. Thứ đầu tiên anh tìm được là một lá thư.

“Đăng!

Đây là toàn bộ chứng cứ về cái chết của ba mày, Winner bị oan. Khi kiểm tra chiếc lọ Stibnite tìm thấy ở phòng Winner, tao phát hiện trên đó không hề có vân tay. Không có một dấu vân tay nào. Nếu Winner đã cẩn thận lau sạch như vậy thì không lí do gì lại để ở một nơi hờ hênh để tao tìm thấy. Từ nghi vấn đó tao đã điều tra, tất cả chứng cứ và hung thủ thật sự, mày tự xem những giấy tờ bên trong tập hồ sơ này sẽ biết. Tao muốn đưa ày xem trước để chính mày đưa mọi thứ ra pháp luật. Trả thù cho ba mày, Winner và có lẽ cả tao. Dù có thể nào, hãy thật mạnh mẽ và làm điều đúng đắn!”

Bàn tay nắm lấy lá thư của Đăng run lên, vô thức siết lại làm một góc tờ giấy trở nên nhăn nhúm, hai mắt tối sầm không thấy đáy. Winner đã bị oan, anh lại bỏ mặc cô, và bây giờ Ngọc cũng vì chuyện này mà bỏ mạng dù chưa chắc chắn. Rốt cuộc chuyện quái quỷ gì đang xảy ra?

*

Đăng trở lại thì Đà Lạt đã hai giờ sáng, mọi nhà đều im lìm chìm trong giấc ngủ, đường thưa thớt bóng xe, dày mỏng từng vạt đèn.

Trong lòng anh, buồn vui không rõ ý, một mảng mênh mông vừa u ám lại vừa mong đợi đến trời sáng. Đã là cuộc gọi thứ sáu mươi hai và điện thoại của Ngọc vẫn chỉ đều đặn một giọng nói báo khóa máy. Khi chiều gọi điện đến nhà, mẹ Ngọc nói đã là ngày thứ tư con trai không về nhà.

Nỗi lo lắng như cơn sóng thần cao vút lên trong lòng, bàn tay Đăng bắt giắc run rẩy, hơi thở nhọc nhằn thương đau. Ngọc là người bạn duy nhất của anh. Cùng anh chia sẻ rất nhiều và luôn hết lòng vì bạn bè. Anh cùng Ngọc có rất nhiều kỷ niệm, rất nhiều những khoảnh khắc vui vẻ và cười đùa như hai đứa trẻ. Đó là những lúc Đăng thấy mình thoải mái, vô âu vô lo nhất. Ông trời sẽ không cướp mất người bạn ấy chứ? Và nếu thật sự Ngọc đã xảy ra chuyện, thì kẻ đó liệu có phải cũng chính là người giết ba anh? Là giết Ngọc để bịt đầu mối sao?

Càng nghĩ, người Đăng càng lạnh buốt và bắt giắc run rẩy. Anh đang sợ hãi thật sự. Giữa người với người, rốt cuộc cần bao nhiêu tàn nhẫn để có thể giết nhau? Anh nhất định sẽ tố cáo kẻ độc ác ấy vô tù và bắt nó trả cái giá thích đáng.

Không thể chợp mắt, Đăng dạo vòng quanh chợ hoa Đà Lạt, nơi trở mình sớm nhất ở thành phố này. Mọi người đều đang tất bật chuẩn bị ột ngày buôn bán.

Chọn ình một quán cà phê cóc, anh trống rỗng nhìn những con người qua lại, kéo theo những xe hoa, ai cũng vội vàng bước chân. Đà Lạt trong anh chợt hóa xa lạ. Chỉ gần ba tháng không gặp mà chẳng còn là cố nhân.

Âm thanh ồn ào của tiếng nói, tiếng xe chở hoa đến, tiếng rao hàng về đêm trộn lại với nhau, càng lúc càng làm đêm trở nên cô tịch hơn. Cô tịch đến nỗi những tiếng ồn đặc quánh lại một chỗ, lẻ tẻ dội ra xung quanh.

*

Tiếng gà gáy đánh dấu khoảnh khắc trời chuyển mình vào sáng. Nơi đường chân trời, một mảng hồng miên man từ từ lan rộng, thấp thoáng ánh sáng. Sao lần lượt tắt dần. Trăng loăng ra như viên đá lạnh từ từ tan chảy mờ nhạt.

Đặng ngẩng đầu, hít thật sâu, thở vào không khí một luồng khói lạnh. Đã lâu lắm rồi mới tận hưởng cảm giác này. Nhưng lòng anh ngoài trống rỗng ra cũng chỉ còn trống rỗng. Anh đã nhớ Đà Lạt đến quay quắt, mỗi sáng thức dậy, đón cái hầm nóng oi bức của Sài Gòn, anh lại nhớ cái se lạnh đầu ngày, nhớ sương sớm trùng trùng, nhớ luồng khói mình thở ra. Ấy thế mà giờ, thay vì thấy vui vẻ thỏa mãn, anh thấy mình đầy mất mát xa xôi.

Vùi mình trong lớp áo khoác ấm áp, Đặng lặng lẽ đi bộ đến nhà họ Trần. Điều đầu tiên anh muốn làm trước khi đến đồn công an là gặp Winner. Anh cần xin lỗi cô. Sau những gì anh gây ra, có lẽ lời xin lỗi là quá trơ trẽn. Nhưng anh phải gặp và cầu xin cô tha thứ. Thậm chí dù có quỳ xuống. Chính anh đã tự huênh hoang mình sẽ bảo vệ cô, không để ai tổn thương cô nữa. Kết quả vẫn là anh tự mình rạch vào tim cô một vết. Winner của anh có rất nhiều nỗi đau lẫn khuất trong đáy mắt, mỗi đêm ngủ đều giật mình nhiều lần, đôi chân mảy chưa bao giờ ngừng nghỉ chau lại trong những giấc mơ, tư thế ngủ bất di bất dịch là cuộn tròn tự ôm lấy mình. Winner của anh có rất nhiều tổn thương mà không muốn chia sẻ. Vậy mà... anh đã làm gì?

Giấu nửa khuôn mặt trong cổ áo khoác dựng đứng, Đặng cắn môi cố kìm cảm giác nóng bỏng đang trào lên từ mắt. Anh muốn khóc, rất muốn rơi nước mắt ngay lúc này. Nghĩ đến những nỗi đau của Winner, anh cảm giác như trái tim bị bóp nát tươm.

Nhà họ Trần từ từ hiện ra trong màn sương dày đặc, lẫn khuất sự u ám và buồn bã. Từng con người trong đó đều sai lầm đến đáng buồn. Mang một niềm tin ngu ngốc vào cái bản thân cho là đúng, để rồi cứ thế càng lúc càng lạc lối như người đi trong cõi sương mù. Những tâm hồn đáng thương! Những cuộc đời đáng buồn!

Đặng không gõ cửa, lặng lẽ ngồi trên bậc thềm cho đến khi sương tan. Quá sớm để làm phiền và giờ này chắc Winner đang còn ngủ. Cũng chỉ là muốn xin lỗi, muốn được thấy một lần để chắc chắn cô sống tốt, rồi anh sẽ biến khỏi cuộc đời cô. Anh tự biết mình không còn tư cách để bên cô nữa.

Con người ta, dù là khi yêu đến mù quáng vẫn cứ mâu thuẫn đến cùng cực. Một nửa trái tim tự chuẩn bị sẵn tinh thần đợi ngày mất nhau, nửa còn lại mụ mị nghĩ đến chuyện tương lai xa vời của hai đứa. Chuyện với Winner, ngay từ đầu Đặng đã không ôm quá nhiều hy vọng, chỉ bắt lực ở bên cô vì không thể xa cô. Mỗi ngày đều rất nỗ lực yêu cô, cũng là tự vùng vẫy để ình thêm hy vọng. Rất sợ phải đối mặt với sự thật cô đã có người để yêu. Nhưng có nằm mơ anh cũng chưa bao giờ nghĩ có một ngày hai người rơi vào tình trạng này. Chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình làm tổn thương cô. Cũng chẳng thể ngờ sẽ xa cô theo cách khó đoán nhất. Mà tất cả những cái không ngờ ấy lại xảy ra ngay khi cô quyết định sẽ đi cùng anh. Ông trời thật cuộc có phải quá trêu đùa con người rồi không? Điều khiển mọi thứ một cách ngang trái và xem những nỗi bi thương đời người là chuyện nên có. Ông trời! Rốt cuộc ông ở trên cao như thế để làm gì? Người ta ở trên cao để nhìn cho rõ mọi thứ. Còn ông, trên đó cao quá nên không cần nhìn đến ai nữa sao?

Đặng ngồi trên bậc thềm, chăm chú ngược đầu nhìn trời cho đến khi sương tan hết. Chiếc áo nỉ đã ướt đẫm sương từ khi nào, hai mi mắt cũng nặng trĩu những giọt nước do sương sớm đọng lại. Ướt át và lạnh lẽo làm người ta hít thở không thông. Nhưng ít nhất nắng cũng đã lên và hàng thông xanh lại xào xạc trong gió. Mọi thứ luân chuyển tuần hoàn, chẳng thể mãi tồi tệ, cũng không cách nào luôn tốt đẹp.

Đặng từ tốn nhấc chuông cửa sau đó mang tay cất sau túi áo. Nhớ cái lạnh nhưng cơ thể anh đã thích nghi với nắng nóng. Giờ gặp lạnh mới tê buốt làm sao. Chỉ muốn chạy thật nhanh đến một nơi có lửa mà hơ tay. Lạnh lẽo thế này, người ta thật thèm được ôm người mình yêu thương trong lòng. Anh muốn ôm Winner quá. Dẫu biết đây là chuyện không được phép.

Mở cửa cho Đặng là Vương, cả hai con người dường như không nghĩ là sẽ gặp nhau, ánh mắt cả hai đều bối rối, lời lẽ trở nên ấp úng.

“Tôi... tôi tới tìm Winner.” – Cuối cùng Đặng là người nói trước. Một làn khói theo hơi thở anh tràn vào không trung.

“Vào uống li trà cho ấm.” – Lời nói của Vương không mấy liên quan, nhưng Đấng vẫn quyết định đi vào bên trong.

Hoa đào sáng sớm đã chăm chỉ rụng rơi, buông lơ trong gió một cách duyên dáng, ướp hồng đám cỏ xanh. Hồ sen e ấp nở, mặt nước nhẹ nhàng sóng lặn. Cảnh vật đẹp đến thân quen lại hiện ra trước mắt, nhưng Đấng thấy mình đã quá lâu không nhìn lại.

Đối với những thứ càng thân quen, người ta sẽ càng cảm thấy xa lạ nếu chút lâu không gặp. Lòng người không khác, cảnh vật chẳng dời. Chỉ đơn giản là xa lạ mà thôi.

Vương đưa Đấng đến phòng Winner, không gõ cửa mà tự ý mở ra. Bên trong hoàn toàn trống trơn, chăn màn xếp gọn gàng, ra giường không một vết tì như đã lâu không có ai nằm. Đấng đoán cô đã ra ngoài làm việc từ sớm. Vậy anh sẽ ở đây đợi.

Vương vẫn giữ thái độ im lặng, lặng lẽ đi ra ngoài, để lại Đấng ngó nghiêng trong phòng. Căn phòng hình như lạnh hơn vài phần, mùi hương của cô cũng nhạt đi nhiều. Trên người Winner luôn có một mùi hương lạnh lạnh rất đặc trưng và dễ chịu. Mỗi khi nhớ về cô, mùi hương ấy lại từ trong trí nhớ của anh bay vào ngạt phổi, khiến nỗi nhớ càng trở nên quay quắt hơn. Đã vài lần trước đây anh định hỏi cô dùng nước hoa gì, nhưng lần nào cũng bị chính hương thơm ấy làm ụ mị, chẳng thể nhớ ra mình cần hỏi gì.

Vương quay trở lại, trên tay là khay đựng ấm trà và hai chiếc ly bằng gốm. Từ tốn để xuống bàn, anh cẩn thận rót ra hai ly. Khói từ nước trà nóng mới pha trắng xóa bay lên mang theo hương thơm nhẹ.

“Uống đi cho ấm.” – Vừa nói, anh vừa đưa cho Đấng một ly, ly kia giữ lại ỉn.

Đấng chậm rãi đón lấy, dùng hai tay ủ tách trà để tìm hơi ấm.

“Winner đã ra ngoài rồi sao?” – Đấng biết là hiện giờ cô không có ở nhà nhưng vẫn vu vơ hỏi. Nếu cô không phải ra ngoài, nhất định sẽ đang nằm trong chăn lười biếng.

“Winner... mất rồi.” – Vương cúi đầu, siết chặt tách trà trong tay, giọng nói trầm phần nặng nề.

Phần Đấng, tách trà của anh từ lúc nào đã rơi xuống sàn nhà, nước tung tóe một mảng nhếch nhác. Mi mắt Đấng sợ hãi nâng lên, nhìn Vương cầu xin một sự phủ nhận, nhưng thái độ của Vương, nét mặt của Vương hoàn toàn bất đắc dĩ, có vẻ rất bi thương và rất khó khăn khi nói ra điều này.

Sự sống của con người chỉ như một chiếc lá, hôm qua còn trên cành, qua ngày chẳng điều gì chắc chắn nó không rơi. Mong manh là thế, để đáng thương cho những kẻ không biết trân trọng những người xung quanh.

Đấng gặp người chịu đựng cơn đau giằng xé lồng ngực, nước mắt cuộn trào òa ra ỉn.

“Chuyện gì... chuyện gì đã xảy ra?” – Giọng Đấng lạc đi trong đủ mọi cung bậc đau đớn hối hận.

“Winner... tự tử.” – Vương càng lúc càng biểu hiện rõ thái độ khổ sở khi phải nhắc lại. Nhìn vào vũng nước trà Đấng vừa làm đổ, hình ảnh khi ấy lại một lần nữa ám ảnh anh.

Đều đặn mỗi tháng mang sữa đến cho Winner, Vương vừa tới cửa đã bàng hoàng đến nỗi đánh rơi thùng sữa khi thấy Winner nằm trong vũng máu. Một tay lỏng lẻo dưới sàn sàn, máu từ đó chảy thành dòng. Một tay còn nắm con dao để trên bụng. Gương mặt cô khi ấy tái nhợt, môi trắng bệch và gần như đã trút hơi thở cuối cùng.

Còn nữa...

25. Chương 25

Hàn Quốc, đất nước ngay cả cái tên cũng thấy lạnh. Cô gái nhỏ cuốn mình trong bộ đồ ấm to sụ khiến bản thân trở nên tròn trĩnh, bông bịt tai to tròn che phủ hai vành tai. Trong luồng khói liên tục phả ra không khí vì trời lạnh, cô hằng hái đạp xe đến trung tâm ngoại ngữ gần chung cư.

Một ngày là quá ngắn để cô có thể hoàn thành mọi thứ. Buổi sáng học tiếng Hàn, trưa trông trẻ ột gia đình giàu có, chiều học make up, tối làm việc theo giờ tại một nhà tắm công cộng. Cuộc sống thật quá tất bật và năng động.

Cứ phải đạp xe từ nơi này qua nơi khác và chỉ có thể ngủ năm tiếng một ngày khiến cô rất mệt mỏi, nhưng cô thích cuộc sống này. Sống có mục đích và luôn cố gắng hết mình. Người ta sẽ chẳng thể biết được con đường mình đi như thế nào, nhưng nhất định trong tim phải có một đích đến. Nếu không có hoài bão và mục đích, người đó đích thị không thật sự sống.

Từng vòng quay bánh xe cứ hăng hái đưa cô gái nhỏ tiến về phía trước.

Nắng không đậm màu nhưng không khí rất trong lành.

Cùng với tất cả nhiệt huyết, những vòng xe được đạp càng lúc càng nhanh, để rồi phải thắng gấp lại khi một người từ đâu sừng sững xuất hiện ngay đầu xe.

“Về Việt Nam với anh một chuyến!” - Tháo cặp kính râm ra khỏi mắt, người con trai nhẹ nhàng nói.

Con người dù có dành cả đời để miệt mài đi về ngàn nẻo xa xôi thì rồi cũng đến lúc phải trở về nơi xuất phát. Chỉ là Winner không nghĩ mình phải quay về nhanh đến thế. Ở đây, bầu trời tự do và hoài bão của cô chỉ mới bắt đầu. Rốt cuộc vì chuyện gì mà Vương từ Việt Nam bay qua đây tìm cô?

Ngồi trong quán cà phê, Winner khuấy đều ly ca cao nóng, loại thức uống tuyệt vời cô mới phát hiện ra khi đến Hàn Quốc. Nước bị khuấy thành dòng xoáy tròn như đầu óc cô lúc này, xoay tít với những nghi vấn và lo lắng.

Trông cô bây giờ rất ra dáng một cô gái đầy sức sống và năng động, đôi mắt sáng ẩn chứa vô vàn mơ ước, cả cơ thể đều toát lên ý chí sẵn sàng tiến về phía trước. Nhìn cô thế này, Vương xem chút nhận không ra. Ngày tiền cô ra sân bay, một nửa linh hồn cô đã chết hoàn toàn, thân xác mệt mỏi và ánh mắt chất chứa tuyệt vọng. Khi ấy anh đã nghĩ một mình cô ở Hàn Quốc xa xôi liệu có ổn? Giờ đây thì chắc chắn, cô không ổn là vì quá ổn.

“Có chuyện gì hả anh?” - Tiếp tục khuấy ly ca cao tạo thành những tiếng “lanh canh” trong trẻo, Winner e dè hỏi.

“Là về Đấng.” - Vương không định giấu giếm.

“Đấng... xảy ra chuyện?” - Trong tích tắc, sắc mặt Winner nhợt nhạt hoàn toàn.

“Không. Là ở nhà xảy ra chuyện, mà người gây ra chuyện là Đấng. Cậu ấy quay trở lại Đà Lạt tìm em. Anh nói em đã chết. Cậu ấy nổi giận và kéo người đến kiểm soát mọi thứ, cả nhà đang nằm trong tay Đấng. Thấy tình hình không ổn, anh nói thật với cậu ấy rằng em vẫn còn sống, thế nên cậu ấy để anh đi tìm em. Nếu không có em cùng về, anh sợ...” - Cả người Vương bất giác run lên, trong giọng nói còn lẫn khuất sợ hãi. Anh đã rất khó khăn mới có thể ra sân bay và bay qua đây tìm Winner. Anh sợ gọi điện thoại cô nghe xong sẽ tránh luôn nên buộc phải ra đích thân đến gặp. Nhi đã gần đến ngày sinh, anh đi mà lòng như lửa đốt.

Sắc mặt Winner càng lúc càng khó coi. Ngày ấy ngay cả cô anh còn muốn giết, không giết được thì cũng muốn tống cô vào tù. Cô quay về đó, coi như đóng lại toàn bộ tương lai vừa mới mở ra.

“Anh xin lỗi! Điều này quá thiệt thòi cho em nhưng Nhi gần sinh rồi, Kim thì còn nhỏ, mẹ anh và mẹ vợ anh đều đã có tuổi. Thế lực của Đấng rất mạnh, gia đình mình không thể đấu lại. Cậu ấy phát điên lên như thế là vì nghe tin em đã chết. Giờ chỉ có em mới dừng cậu ấy lại được.” - Ánh mắt Vương dán chặt vào Winner, tất cả van xin thành khẩn đều tụ hội trong ấy. Có cả sự tuyệt vọng, lo lắng và dằn vặt.

Đến lúc này, gương mặt Winner không còn chút thần sắc, đôi mắt trống rỗng sâu thẳm không thấy đáy, cái nhìn hư vô đến xót xa. Nghiệt ngã đến cuối cùng vẫn không buông tha cô. Đã tưởng sẽ có một tương lai khác, một cuộc sống tươi sáng hơn sau tất cả những đau khổ. Cô còn tưởng chỉ cần tìm được nỗi nhớ Đấng, cô sẽ hạnh phúc và thành công. Hóa ra là cô đã quên mất, xưa nay thói đời vẫn vậy, vạn vật đảo điên, có trong tay chưa chắc đã an toàn, tính là một chuyện, thực hiện lại là chuyện khác.

“Làm ơn! Anh xin em!” - Giữa quán cà phê, Vương quỳ xuống, đôi mắt tuyệt vọng không màng những người xung quanh đang nhòm nhó bàn tán, chỉ chăm chăm dán vào Winner.

Khép mắt như một sự chấp nhận, Winner để cảm giác hụt hẫng và tuyệt vọng nhấn chìm mình. Đăng phát điên lên là vì kẻ mà anh tin đã giết chết ba mình nay lại thanh thản chết đi mà không cần trả giá. Trở về đó, tương lai của cô coi như đóng lại hoàn toàn. Nhưng cô không thể từ chối. Bao nhiêu con người đang gặp nguy hiểm. Vả lại, sinh mạng này cũng là do Vương cứu, cô có thể từ chối anh sao?

Ngày ấy khi ý thức chìm vào tăm tối, tuyệt vọng thôi thúc bản thân phải mau chết đi, Vương đã xuất hiện, đưa cô đến bệnh viện.

Khi Winner tỉnh lại, đã là năm ngày sau, cơ thể tiêu tụy yếu nhược, cơn đau từ tay truyền đến khiến cả người cô co lại.

“Sao em lại hành động ngu ngốc như vậy?” - Tiếng Vương từ một nơi rất gần vang đến. Winner quá mệt để ngồi dậy và quan sát nên cũng chẳng buồn để tâm. Trong cô lúc này tất cả đều trống rỗng đến hốc hác.

“Có chuyện gì xảy ra, nói anh nghe!” - Chậm rãi đến ngồi bên giường, Vương nắm lấy bàn tay lạnh lạnh của cô. Giấy phút nhìn cô ở giữa ranh giới sống chết, thật làm anh bị dọa cho phát hoảng. Người ta vẫn nói những kẻ ngu ngốc mới chọn cách tự tử. Sợ hãi cuộc sống nên dại dột chọn cái chết. Nhưng mà, để tự làm đau chính mình, tự tay giết chính mình, cần phải có rất nhiều dũng khí và rất nhiều tuyệt vọng.

“Ba Đăng bị giết. Chứng cứ thu được đều tố cáo em đã làm điều đó.” - Không hiểu vì sao, Winner quyết định nói thật. Lần đầu tiên mang khó khăn của mình kể cho ai đó nghe.

“Anh tin không phải em.” - Vương nói chắc nịch. Winner có ngang tàng đến mấy, anh vẫn tin cô không giết người, mà lại còn là ba của người cô yêu thương.

“Nhưng Đăng không tin em.” - Winner khép mắt, nụ cười yếu ớt nhạt nhòa trên môi. Cô chẳng cần ai trên thế giới này tin mình, chỉ cần một người thôi, nhưng người ấy lại là người đầu tiên không tin cô.

Dù Winner đang nhắm mắt, Đăng vẫn có thể cảm nhận hoàn toàn sự khổ sở trong cô. Trong lòng anh, một chút xót xa và thương cảm trào dâng. Winner thực chất không hề làm gì nên tội, thờ ơ nhưng không ác ý với ai, dừng dừng nhưng không làm hại ai. Có thể cô không thuần khiết như thiên thần, nhưng cô là người tốt và xứng đáng được nhiều hơn thế.

“Đi khỏi đây đi em! Đến nơi mà em có thể có cuộc sống khác, tránh xa mọi rắc rối và những kẻ tổn thương em.” - Đăng siết nhẹ bàn tay cô trong tay mình, sợ dùng lực quá nhiều nó sẽ vỡ tan. Trông cô lúc này mỏng manh như được làm từ thủy tinh, một lực nhỏ cũng đủ vụn vỡ.

Winner vẫn nhắm mắt, cảm giác như đã chìm vào giấc ngủ, nhưng Vương biết cô vẫn hoàn toàn tỉnh táo. Khi bị đau, người ta sẽ la lên, nhưng có những nỗi đau lớn đến mức không còn sức để thổn thức.

“Anh sẽ thu xếp mọi chuyện để em rời khỏi đây.” - Không đợi Winner đưa ra quyết định, Vương nói rồi đứng lên ngay lập tức. Cần phải nhanh lên trước khi không kịp.

“Trong tủ của em... có giấy tờ.” - Tiếng Winner yếu nhược, môi nhạt khê mấp má, đôi mắt vẫn nhất quyết không mở ra. Cô không muốn phải đối mặt với bất cứ điều gì lúc này.

Cùng với giấy tờ sẵn có của Winner và thể lực của mình, Vương tạo nên một cái chết giả rồi bí mật đưa cô ra nước ngoài. Người trong nhà chẳng ai quan tâm đến nhìn cô lần cuối, ngay cả đám tang cũng không mấy may tổ chức. Chỉ có bà Thủy năn nỉ được đến nhìn cô nhưng Vương luôn tìm cách thoái thác. Điều duy nhất bà chứng kiến là ngày hỏa táng Winner. Chỉ có thể nhìn thấy chiếc quan tài được đẩy vào lò thiêu. Kể từ giây phút đó, Winner vĩnh viễn chết đi, một Khả Uyên ra đời và sống một cuộc sống hoàn toàn khác.

Những ngày đầu ở Hàn Quốc, người của Vương sắp xếp cho cô những công việc có thể làm, nơi học tiếng Hàn, chỉ cô cách tìm đường khi bị lạc, một vài câu xã giao thông thường.

Tất cả những gì cô đang có bây giờ, ngoài nỗ lực của bản thân còn nhờ một phần rất lớn từ sự giúp đỡ của Vương. Vì vậy lúc này, cô không thể làm ngơ, không thể bỏ mặc anh được.

Chiếc máy bay xuất phát từ sân bay Incheon lao vút lên trời cao, khép lại toàn bộ mơ ước và hoài bão của Winner, để lại trong cô vồn vẹn sự tăm tối tuyệt vọng. Cuộc đời cô rồi sẽ đi về đâu? Đến khi nào mới bình yên và hạnh phúc?

Vương ngồi bên cạnh, phần nào đoán được sự sợ hãi trong cô lúc này. Anh không biết Đăng sẽ làm gì. Rốt cuộc là phát điên lên vì hối hận hay vì thù hận, anh không thể nhìn ra trong đôi mắt không đáy ấy. Chỉ biết Đăng gần như trở thành một người hoàn toàn khác, nét mặt lạnh lùng tàn nhẫn, đôi mắt mê hoặc giờ đông đặc những u ám, gương mặt thanh tú hốc hác xanh xao, đôi môi bạc hẫ màu, chỉ có mái tóc màu rêu vẫn ngang ngược khó đoán.

Nắm lấy bàn tay đã trở nên lạnh ngắt của Winner, Vương khẽ khàng: “Anh sẽ bảo vệ em! Đừng sợ!” - Cô nhỏ bé như đứa trẻ bơ vơ, từ lâu rồi anh đã xem cô như một đứa em gái. So với Kim hay thậm chí so với một cô gái khốn khổ như Nhi thì Winner vẫn quá thiệt thòi. Số phận quá nghiệt ngã với cô rồi.

Winner vẫn im lặng, đôi mắt khép hờ từ chối tiếp nhận mọi thứ. Cô như người đi trên sa mạc gập gập cát lún, càng vùng vẫy chìm càng nhanh. Chi bằng nằm im không phản kháng. Có điều kiểu gì rồi cũng sẽ bị nuốt chửng.

Chiếc máy bay qua năm tiếng lẩn khuất sau những đám mây, vẽ lên bầu trời một đường thẳng trắng xóa từ từ đáp xuống sân bay Tân Sơn Nhất. Winner từ chối nghỉ ngơi, lại tiếp tục chuyến bay về Đà Lạt. Về đến nơi trời đã vào chiều, ánh tà dương loang lổ cô liêu.

Vườn anh đào xuất hiện trong tầm mắt, lặng lẽ vương vãi những cánh hoa buồn bã, không khí se lạnh tô điểm vẻ hoang vu. Khoảng trời đỏ rực in xuống mặt hồ như máu loang trên mặt nước.

Vương cùng Winner đi về phía căn phòng cũ của cô. Đăng đã dọn đến sống ở đây, đem theo đàn em đứng canh tất cả ngõ ngách trong nhà.

“Em sẽ vào một mình.” - Khi còn cách phòng khoảng mười bước chân, Winner đứng lại, nói câu đầu tiên trong ngày.

“Không được! Lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?” - Vương kiên quyết.

“Còn gì tệ hơn được nữa sao?” - Lúc này mọi chuyện đã tồi tệ đến mức không thể hơn được nữa rồi.

“Anh không muốn em đi một mình.” - Vương khó nhọc nói.

“Em sinh ra là để một mình.” - Gương mặt Winner không chút biểu cảm, lạnh nhạt tiến về phía phòng cũ của mình, bỏ lại Vương phía sau vừa xót xa vừa day dứt.

Căn phòng không chút thay đổi, vẫn giản dị một chiếc giường, một chiếc bàn và một tủ đơn bạc màu, vị trí cũng không chút di dịch.

Winner vào phòng, nhìn thấy Đăng đang ngồi nơi cuối giường, hai tay tì đầu gối ôm đầu, bộ dạng rất thiếu ngủ.

Lặng lẽ chốt cửa lại, cô từ từ đi đến trước mặt Đăng. Ngày hôm nay dù có chết ở đây cô cũng không muốn ai chứng kiến hay cứu giúp.

Nghe tiếng bước chân, Đăng từ từ ngẩng đầu lên, mái tóc màu rêu rối bù, đôi mắt sâu thẳm ẩn trong hốc mắt thâm đen do mất ngủ, râu đã mọc lởm chởm làm mất đi vẻ tao nhã lịch sự. Anh vẫn rất đẹp, thậm chí nét nhợt nhạt còn làm anh mang một vẻ đẹp yêu mị mê hoặc hơn. Nhưng tất cả chỉ tạo nên một sự xót xa trong lòng Winner

Nhìn thấy Winner, ánh mắt Đăng chết sững, rồi lập tức chuyển qua một loại biểu cảm không thể đọc tên.

Không chút do dự, anh lao đến chỗ cô.

26. Chương 26

Winner đã lường trước Đăng sẽ tấn công mình, nhưng không nghĩ lại bị tấn công bằng một nụ hôn vũ bão thế này. Anh đẩy cô ép sát vào tường, điên cuồng hôn lên bờ môi bạc màu, vòng ôm như một bẻ gãy eo thon. Chiếc lưỡi cứ thế luồn quất lẩn lướt, miên man cuốn lấy lưỡi cô. Nụ hôn triền miên đây đưa làm đầu óc Winner có chút mụ mị. Cho đến khi môi cô đau nhức và đỏ mọng ướt át, nụ hôn của Đăng mới dịu dàng trở lại, mơn trớn bên ngoài môi mềm. Đăng có vẻ không muốn rời đi, nhưng lại không thể cứ mãi như thế này. Cuối cùng anh cũng chịu dừng lại, đứng thẳng người kéo trọn cơ thể cô giấu vào lồng ngực. Cô đã mập hơn, trông khỏe khoắn hơn trước rất nhiều, nhưng khi ôm trong lòng vẫn cảm thấy rất nhỏ bé. Mái đầu chỉ gục đến ngực Đăng càng làm anh cảm thấy muốn bao bọc.

Winner từ đầu đến cuối ngày ngốc không hiểu gì, chỉ biết im lặng, đến thở cũng không dám thở mạnh. Liệu có phải Đăng đang mộng du, hay là một trạng thái mất tỉnh táo do say? Tại sao anh lại ôm hôn cô da diết đến thế?

“Tạ ơn Chúa vì em vẫn còn sống.” - Giọng Đăng khàn đặc. Giờ phút này, anh chỉ muốn ôm trọn cô trong lòng. Cứ ôm như thế này, cả khi đứng hay ngồi, cả khi thức hay ngủ.

“Tìm được em để tống vào tù khiến anh vui đến thế sao?” - Giọng Winner rất lạnh, gương mặt mờ nhạt không rõ cảm xúc, đôi mắt không thấy đáy trống rỗng.

Cả người Đăng đông cứng. Thấy cô còn sống đã làm mọi cảm xúc trong anh nổ tung, hoàn toàn quên mất trước đó hai người xảy ra chuyện gì.

Buông Winner ra, anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, nhìn vào đôi mắt đã lâu không được thấy. Cô cũng đỡ dần nhìn anh, ánh mắt trống rỗng tăm tối.

Đăng không nói, kéo tay Winner đến ngồi xuống giường, bản thân quỳ xuống trước mặt, vòng tay ôm chân cô, hai bàn tay nắm chặt hai tay Winner như sợ buông ra sẽ lập tức vụt mất.

“Anh sai rồi. Anh xin lỗi! Hãy tha thứ cho anh!”

Đáp lại sự khẩn khoản ấy là ánh mắt ngây ngốc của Winner. Cô đã quá sợ hãi để hy vọng một điều gì đó. Với mọi thứ, cô sẽ nghe trọn vẹn câu chuyện, tuyệt đối không để bản thân vừa nghe vừa suy đoán nữa.

“Đã tìm ra hung thủ thật sự giết ba anh rồi.” - Đăng gục đầu vào tay Winner, giọng nói khàn đặc.

Có một gánh nặng vừa được trút xuống thế nhưng Winner vẫn không để mình quá vui mừng. Những điều tốt đẹp đâu có dễ đến với cô như thế.

“Vậy tìm em về đây làm gì?” - Vẫn giữ thái độ dè chừng, Winner rút tay ra khỏi bàn tay Đăng.

“Tại vì... anh nhớ em!” - Đăng da diết.

“Để làm gì? Đã chọn kế thừa sự nghiệp và về Sài Gòn rồi mà?” - Giọng Winner lạnh tanh. Đối với người đã bỏ rơi cô một lần, phải rất ngu ngốc mới để người ta có cơ hội làm điều đó thêm một lần nữa.

“Anh...” - Đăng định giải thích cho cô hiểu, là vì lo cho cô nên anh mới phải rời xa như thế. Bản thân anh cũng đâu có vui về gì. Nhưng cuối cùng, anh nghĩ có một chuyện quan trọng hơn cần làm trước.

Cầm tay Winner, Đăng kiên quyết kéo ra ngoài, đi về căn phòng nơi mọi người trong nhà đang bị giữ ở đó.

Nhìn thấy Winner bước vào, cả Nhi và Kim đều tái mặt như thấy ma, vội núp sau người Vương. Bạch Hồ trước sau không biểu cảm. Ánh mắt bà Thủy thì long lanh mừng rỡ.

“Là cháu thật hả Win?” - Bà Thủy lập tức chạy đến, tay sờ nắn gương mặt Winner. Là người bằng xương bằng thịt, hơn nữa còn hồng hào và mập ra rất nhiều, mái tóc búi cao trông vô cùng năng động.

“Vâng!” - Winner cười hiền, che giấu sự chua chát trong đáy mắt. Cô sống hay chết, hình như với người ấy không hề quan trọng.

Kiên nhẫn đợi cho Winner và bà Thủy trò chuyện xong, Đăng rành rọt lên tiếng: “Cách đây ba tháng, ba tôi đã bị giết.”

Nghe đến đây, tất cả mọi người đều đồng loạt hướng mắt về phía anh.

Nhận được sự chú ý, Đăng tiếp lời: “Kẻ độc ác ấy đã đổ tội cho Winner. Nhưng hiện tại tôi đã có đầy đủ bằng chứng phạm tội của hung thủ thật sự.” - Nhìn về phía Vương, Đăng nhếch môi cười.

“Nhi! Kim! Hai người muốn tự đầu thú hay tôi giúp một tay?” - Ánh mắt Đăng như quỷ hút máu, phóng qua vai Vương, xoáy sâu về phía Kim và Nhi.

Tất cả mọi người trong phòng lập tức chiếu mắt về hướng đó mà nhìn trần trời, ngay cả Bạch Hồ cũng không thể giữ được thái độ bình tĩnh thường ngày.

Nhi và Kim không hẹn cùng lùi lại vài bước, máu trên mặt rất nhanh rút không còn giọt nào.

“Không phải con đúng không Nhi?” - Bà Thủy mềm nhũn người, ánh mắt sợ hãi nhìn về phía đứa con gái nuôi. Không thể nào! Con bà trông hiền lành thuần khiết đến thế, làm sao có thể là kẻ giết người.

Bà mẹ thứ hai trong phòng, tức Bạch Hồ có vẻ đã lấy lại vẻ bình tĩnh, đôi mắt xoáy sâu như đang toan tính điều gì. Đương nhiên một con cáo như bà sẽ không gặng hỏi để con mình thừa nhận phạm tội. Nếu thật sự Kim có dính dáng đến vụ đó, việc cần làm duy nhất là giúp con bé thoát tội.

“Chiếc nhẫn tình chị em các người tặng cho Winner được làm từ một hợp chất sulfua antimo có tên là Stibnite. Trông nó khá giống bạc. Stibnite có thể khiến thức ăn bị độc ở mức độ nguy hiểm nhất. Mục đích thật sự của các người là giết Winner. Nhưng cuối cùng ba tôi lại không may mất mạng do tiếp xúc với tay Winner đeo nhẫn. Hai kẻ độc ác các người dù không cố tình giết ba tôi nhưng cũng không thể thoát tội đâu.” - Đăng nghiêng rằng.

“Có đúng vậy không Nhi? Kim?” - Vương giờ mới lên tiếng, quay đầu trần trời nhìn vợ và em gái.

“Không có! Là nói dối!” - Nhi vội vàng phủ nhận.

“Tất cả chứng cứ đều đã được thu thập đầy đủ. Từ chiếc nhẫn, Ngọc đã tìm ra người thợ làm nó, và từ ông ta đã lấy được địa chỉ người đặt. Còn có phác họa chân dung. Đừng chối cãi vô ích! Các người cần phải bị trừng trị. Sao lại có thể giết người không gớm tay như thế? Lại còn ra tay với Ngọc.” - Giọng Đăng cay đắng, đôi mắt lạnh có thể bức chết người.

“Ngọc? Anh ấy làm sao?” - Kim nghe thấy lập tức hỏi.

“Chẳng phải đã bị các người giết rồi sao?” - Giọng Đăng căm phẫn lẫn khua về khinh miệt.

“Không thể nào!” - Kim bắt đầu trở nên hoảng loạn: “Hôm anh ấy đến khuyên em đầu thú còn rất khỏe mạnh mà.”

“Xác Ngọc... đã được tìm thấy. Sẽ sớm có kết quả thôi. Đừng có giả vờ không biết nữa.” - Có vẻ như Đăng đã rất mệt mỏi khi phải tiếp chuyện với Kim. Sao có thể giả tạo như thế?

“Ngọc... anh ấy... anh ấy mất rồi sao?” - Kim bất giác bật khóc, ánh mắt u ám vụng về chuyển qua nhìn Nhi: “Là chị đúng không? Chị đã ra tay đúng không?” - Kim gào lên trong căm phẫn, lao về phía Nhi, vung tay muốn đánh người.

Nhưng trước khi kịp làm điều đó, cô đã bị Nhi đẩy ra, loạng choạng lùi lại phía sau.

Cả người Kim run rẩy quỵ sụp xuống sàn, từng giọt nước mắt lăn dài trên má. Đến khi không còn có thể kìm nén, con bé gào khóc trong mất mát. Đối với Ngọc, Kim rất yêu, yêu rất nhiều. Làm sao Kim chấp nhận được rằng người mình yêu thương không còn trên thế gian này? Mà cái chết của anh là do con bé gián tiếp gây ra. Ngày hôm đó khi anh đến khuyên nhủ đầu thú, Kim đã mang toàn bộ sự việc kể lại cho Nhi. Con bé đầu nghĩ trên đời lại có người độc ác như thế. Con bé đầu nghĩ Nhi sẽ ra tay với Ngọc dù biết đó là người nó yêu.

“Tại sao vậy? Sao lại muốn giết tôi?” - Winner đã tỉnh lặng đến mức trở nên vô hình giờ đột nhiên lên tiếng, giọng nói khô khốc không đọc ra cảm xúc bên trong.

Đáp lại Winner chỉ có tiếng khóc đau đớn của Kim. Con bé gào khóc như đứa trẻ bị bỏ rơi, hai tay vò đầu rối tung...

Em sai rồi! Em nhận... tội! Em sai rồi!” - Trong làn nước mắt, Kim thổn thức.

Con bé vừa dứt lời, một âm thanh chói chói vang lên, mọi người sững sờ nhìn Nhi vừa cúi người tát Kim.

“Tại sao em lại làm điều ngu ngốc ấy?” - Tiếng Nhi gần lên đầy giận dữ.

“Đừng diễn nữa! Chẳng phải từ đầu đến cuối đều do chị bày trò sao? Chị bày cho tôi thuê người đến tiệc sinh nhật đánh Winner, làm nhẵn bằng đá cực độc tặng Winner, phá hỏng phanh xe để Winner gặp tai nạn. Tất cả chẳng phải chị nghĩ ra sao?” - Cái tát của Nhi rất mạnh, thế nhưng Kim không những không òa khóc mà đột nhiên trở nên tỉnh táo lạ thường.

Bàn tay Nhi vô thức siết lại, muốn cho Kim thêm vài bạt tai. Tại sao lại ngu ngốc như vậy? Thừa nhận trước mặt mọi người thì làm sao chạy tội được nữa? Giờ thì hay rồi! Cả cô cũng không thể thoát được nữa.

“Là thật hả Nhi?” - Tiếng Vương rất lạ, dường như vừa mất mát một điều gì đó to lớn.

“Em...” - Nhi lắp bắp, tay níu lấy cánh tay Vương.

“Tại sao vậy em?” - Hai mắt Vương đỏ hoe. Tại sao vợ anh lại là người độc ác như vậy? Cô rất thuần khiết và mỏng manh mà. Chính vì vậy, anh yêu cô nhiều biết nhường nào. Nhưng sao giờ đây cô khác hoàn toàn? Là lòng người thay đổi hay anh chưa bao giờ thấy được con người thật của cô?

“Là vì em muốn giúp Kim. Đáng ra gia tài phải thuộc về Kim. Con bé mới là con ruột mà.” - Nhi cúi đầu, hai tay vịn vịn nắm lấy nhau.

“Đủ rồi đấy bà chị!” - Kim phá lên cười như điên dại, sau đó nhìn Vương, còn tay chỉ vào Nhi: “Chị ta chủ động tìm đến em, nói sẽ giúp em đòi lại mọi thứ nhưng với điều kiện chia cho chị ta một nửa gia tài.” - Nếu phải xuống địa ngục, Kim nhất định phải kéo theo cả con quỷ dữ này. Kẻ giết Ngọc, cô nhất định sẽ tự tay mình hủy diệt.

“Thôi đủ rồi! Pháp luật sẽ định đoạt các người.” - Đăng buông một câu kết thúc tranh cãi, nắm lấy tay Winner định kéo ra ngoài. Nhưng cả người cô mềm nhũn, anh vừa kéo đã lập tức khụy xuống, ánh mắt vô hồn cứ thế chăm chăm nhìn xuống sàn nhà.

“Anh Đăng! Có một ông nói là ba của Nhi đến tìm.” - Từ bên ngoài, một người đi vào, chính thức đánh vỡ bầu không khí căng thẳng.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa với nhiều sắc thái khác nhau. Winner dù đang ngất ngốc vẫn có chút ngạc nhiên. Cô đến nhà bà Thủy đòi nợ vài lần nhưng chưa từng gặp người đàn ông ấy. Lúc cho vay nợ Bạch Hồ đang đi du lịch, Winner lười biếng nên để một đàn em làm việc với ông ta. Rốt cuộc con quỷ sống ấy diện mạo như thế nào mà khiến nét mặt của Nhi và bà Thủy lúc này đồng loạt kinh hãi?

“Để ông ta vào.” - Ông ta là cơn ác mộng của Nhi, Đăng từ lâu đã nghe về điều này. Đến rất đúng lúc! Cũng nên trị đứa con gái độc ác này một chút.

Đăng một mặt nghĩ, một mặt đỡ lấy Winner đang đứng không vững. Khi giữ được thăng bằng cho cô cũng là lúc người đàn ông kia vào đến nơi.

Bước qua ngưỡng cửa, ông ta lập tức lao đến hung hãn nắm tóc Nhi mà tát thật mạnh và quát: “Mẹ con mày dám trốn tao đi hả?”

Mọi người còn đang bàng hoàng về sự việc ban nãy, khi hoàn hồn lại Nhi đã bị đánh nằm xoài dưới sàn, bụng bị đập mạnh mấy cái. Cả người đau đớn và loạng choạng, nước mắt Nhi vô thức lăn dài. Cô lấy Vương là để được thoát khỏi căn nhà đó, cô muốn có được quyền lực và gia tài cũng là vì muốn bảo vệ mình khỏi ông ta. Nhưng lúc này mọi thứ đều sụp đổ. Người đàn ông ấy vẫn ở đây, vẫn hành hạ cô.

Vương lao vào đẩy ba Nhi ra, giận dữ giáng một cú đấm khiến ông ta ngã xuống sàn. Bà Thủy vội vã chạy đến đỡ lấy con gái mình. Phần Bạch Hồ, bà đột nhiên chạy đến ôm lấy Kim, giấu con bé vào lòng.

“Ino?” - Người đàn ông bị đấm xây xẩm mặt mày vẫn kịp nhìn thấy Bạch Hồ. Đây chẳng phải chính là... người vợ trước của ông sao?

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc luôn ám ảnh mình bao năm tháng, Winner kinh hãi ngẩng đầu lên nhìn, bắt gặp ánh mắt người đàn ông cũng đang nhìn mình.

“Haibara?” - Dù đã qua nhiều năm, Winner cũng đã lớn lên, khuôn mặt ít nhiều thay đổi, thế nhưng những đường nét cũ vẫn ẩn hiện nơi gương mặt. Làm sao ông có thể không nhận ra con gái mình.

Bị gọi tên, Winner sợ hãi lùi lại, trốn thật sâu trong lòng Đăng, bàn tay siết chặt phần áo trước ngực anh, toàn thân bất giác run rẩy.

“Em sao vậy Winner? Ông ta là ai?” - Cảm nhận được sự bất thường, Đăng lo lắng hỏi.

“Ba... ba em...” - Winner lắp bắp, toàn thân run rẩy kịch liệt hơn. Khoảng không sợ hãi trùn lên người cô lạnh ngắt. Cái địa ngục tuổi thơ, nơi ông ta là con quỷ giày vò, vĩnh viễn là điều ám ảnh cô đến chết.

Đăng im lặng, mang một bụng nghi vấn nuốt vào trong, ôm chặt hơn Winner đang hoảng loạn. Tình trạng của cô lúc này không sẵn sàng để trả lời bất cứ câu hỏi nào.

Trong cuộc hội ngộ bất ngờ, bà Thủy bất chợt hét lên: “Nhi! Con sao thế này?”

Mọi người lập tức dồn ánh mắt về phía ấy, bắt gặp Nhi toàn thân co giật, máu chảy ướt hai chân, tràn ra sàn nhà.

Vương vội vã lấy lại bình tĩnh, gấp gấp gọi cho cứu thương. Nhi sắp sinh rồi, lại liên tục bị kích động và bị đánh mạnh, tình trạng đang rất nguy hiểm.

Mọi người trong nhà đều chợt dấy lên một cảm giác bất an. Không phải là lo lắng hay sợ hãi. Nó là một loại như dự cảm chẳng lành. Dường như giác quan thứ sáu của tất cả đều đánh hơi được mùi tang tóc.

Bầu trời khi ấy đỏ rực, kịch liệt nhấn chìm mặt đất trong sắc đỏ hoang vu.

Đỏ như máu của Winner từng chảy.

Đỏ như máu của Nhi lúc ấy.

Đỏ như chiếc còi xe cứu thương từng hồi từng hồi kinh hãi vang lên, dội vào tai từng người như âm thanh gọi hồn.

27. Chương 27

Trong giới make up, không ai không biết về bậc thầy trang điểm Khả Uyên. Các nghệ sỹ Hàn Quốc luôn đặc biệt yêu cầu Khả Uyên tạo hình, các công ty mỹ phẩm thay vì mời một người đẹp lại tranh giành nhau mời Khả Uyên làm gương mặt đại diện.

Hôm nay, tập đoàn mỹ phẩm Thiên Kim tổ chức hội thảo, đặc biệt mời bậc thầy trang điểm Khả Uyên về tham dự, thu hút một lượng đông đảo những người nổi tiếng trong giới cũng như cánh báo chí.

Nhận được tin Khả Uyên sẽ có mặt ở sân bay Liên Khương lúc chín giờ sáng, mọi người tất bật chuẩn bị ra đón, cánh nhà báo chăm nom ống kính và máy ghi âm lần cuối để sẵn sàng phỏng vấn. Thế nhưng, chín giờ rồi mười giờ, họ chờ mòn mỏi vẫn không thấy người cần đến xuất hiện.

Sự thật là người họ đợi đã đáp chuyến bay sớm hơn một tiếng và hiện đang cùng chàng trai có mái tóc màu rêu uống cà phê và dùng điểm tâm sáng ở Cát Tường.

“Em đã hai năm rồi mới trở về mà chỉ chăm chú ăn uống như thế thôi sao?” - Nhìn cái cách Winner ngồm ngoàm ăn một cách ngon miệng, chẳng thềm hỏi thăm anh sống chết thế nào, Đăng chỉ muốn gõ cho cô một cái. Có biết anh đã khó khăn thế nào để xin nghỉ ở bệnh viện một ngày không?

“Anh đang sống rành rành ra đây thôi. Còn em không ăn thì sẽ chết đấy. Hơn nữa vẫn nói chuyện với nhau qua điện thoại, có gì để hỏi?” - Winner nói nhanh, sau đó cho một miếng khoai tây chiên vào miệng nhai rất ngon lành.

“Em giả vờ yêu thương một tí thì chết à?” - Đăng neho mắt, thẳng tay búng vào trán Winner.

“Đau em! Em phải giả vờ yêu thương thì anh mới biết à?” - Gạt tay Đăng ra, Winner nhăn nhó xoa trán. Cô đã bay liền một mạch về Việt Nam sau khi tham dự một hội thảo kéo dài gần nửa ngày ở Hàn Quốc. Từ chối dùng bữa trên máy bay để được ngủ, kết quả là vừa về đến nơi đã đói đến bần rần.

“Thôi được rồi! Nhìn em như bị bỏ đói lâu năm ấy. Thế ăn xong em muốn làm gì? Hội thảo ngày mai mới bắt đầu, muốn đi đâu anh đưa em đi.” - Đăng ra vẻ anh cả không thèm chấp em út, hai tay vòng trước ngực khoan khoái hỏi.

“Hm... Em muốn đi thăm ba mẹ, đi thăm Kim và cả Nhi nữa.” - Winner vừa nói vừa gạt gù, tự hài lòng với những dự định của mình.

“Không thăm anh Vương à? Anh Vương của em đấy. Lúc nào gọi điện thoại cũng anh Vương anh Vương.” - Đăng bĩu môi, mặt quay đi không thèm nhìn Winner.

“Em hỏi thăm tất cả mọi người chứ có hỏi mình Vương đâu. Anh hết cái để ghen rồi à?” - Winner chau mày, ánh mắt kinh ngạc nhận không ra đây là Đăng. Có thật người con trai này là chàng trai điềm tĩnh và chu đáo mà cô yêu không? Học đâu ra tính ghen như trẻ con thế này?

“Thôi em lúc nào cũng có lý. Ăn đi!” - Đăng lại ra dáng anh cả không chấp em út, bỏ Winner qua một bên, chăm chú vào phần ăn sáng của mình. Tưởng mình cô biết đói sao? Nghe tin cô về, anh nôn nao mong mỗi đến mức mấy ngày trời ăn không được ngủ không xong. Trạng thái hiện tại là vừa đói vừa buồn ngủ.

Với tốc độ ăn uống hiện có, hiển nhiên Winner ăn sáng xong trước Đăng. Quyết tâm uống hết một ly cam vắt, sau đó để mặc anh ngồi tại bàn, bản thân cô thơ thẩn dạo một vòng sân vườn quán cà phê, tận hưởng bầu không khí đã quá lâu không được giữ trong lòng ngực. Cũng đã hai năm rồi.

Mới ngày nào còn ngây ngốc cùng Đăng và mọi người ra sân bay, bịn rịn lên máy bay. Mới hồi nào còn khóc thốn thức mỗi đêm vì nhớ nhà, rồi lại gọi cho Đăng mà hỏi linh tinh đủ thứ chỉ để bớt trống trải. Ấy thế mà đã một năm nối tiếp một năm. Tổng cộng có đến hai mùa xuân.

Trong lúc Winner lan man suy nghĩ, Đăng đã dùng xong bữa sáng, thanh toán xong, rời bàn đi đến chỗ cô.

“Em muốn đi đâu trước?” - Thuận tiện gác một tay lên vai Winner, Đăng ghé miệng vào tai cô hỏi.

“Về nhà chơi với mẹ.” - Winner nói ngay mà không cần suy nghĩ. Sau đó cô vác một tay Đăng trên vai đi ra chỗ để xe, ngoan ngoãn đứng yên cho anh đội mũ bảo hiểm cho cả hai.

Ở Hàn Quốc, nếu không phải là xe bus thì sẽ là taxi, Winner đã rất lâu không tận hưởng cảm giác ngồi trên xe máy để tốc bay bay, để gió tốc vào mặt và ngó nghiêng đường phố. Thật là nhớ quá một Đà Lạt yêu thương!

Chiếc xe một mạch đưa Đăng và Winner đến căn nhà được bao bọc bởi một bức tường đá cao quá mức cần thiết. Bên trong có một con suối nhỏ róc rách vui tai, cây cầu gỗ duyên dáng một đường cong hoàn hảo bắt ngang hai bờ. Đi qua cầu một chút đã có thể bắt gặp căn nhà bằng gỗ nguyên cây. Winner nhớ, trong nhà không có điện, cổ hủ và mộc mạc đến bình yên.

Đi nhanh về phía trước, Winner không đợi Đăng mà tự mở cửa đi vào. Đón cô là một luồng hương thơm nhẹ nhẹ của gỗ và trầm hương. Hít một hơi đã khiến đầu óc trở nên thanh thản.

“Mẹ ơ!” - Không suy nghĩ nhiều, cô lớn giọng gọi như đứa trẻ mới đi học về.

Nghe tiếng cô, người phụ nữ trong nhà mừng rỡ chạy ra. Bà có gương mặt thật hiền và phúc hậu, khóe mắt khi cười in hằn dấu chân chim.

Winner đến giây cũng không thèm bỏ ra, một mạch chạy ừa vào lòng mẹ mà ỉ ôi: “Mẹ ơ con nhớ mẹ lắm!”

“Con bé này! Đẳng nó mới lau nhà hôm qua đấy!” - Bà Thủy hiền giọng trách yêu, bàn tay xoa nhẹ tấm lưng con gái.

“Để Trứng làm cho quen việc mẹ ạ!” - Rời khỏi vòng tay bà Thủy, Winner xoa đầu cười hì hì.

“Ồ! Sao lại là anh? Việc nhà sau này của em mà.” - Đẳng từ bên ngoài đi vào, vừa nghe thấy mặt đã méo mó đáng thương.

“Em không cần biết! Việc nhà là của anh. Nếu anh muốn ra ngoài kiếm tiền thì cũng phải làm cho xong việc nhà rồi đi đâu thì đi.” - Winner độc đoán hai tay chống hông, vô cùng nghiêm túc áp đặt.

Hai người vẫn hay như thế, rất tự nhiên vô tình nói về tương lai như đôi vợ chồng sắp cưới. Đẳng thích thế này mặc dù mọi lần đều không thể cãi lại cô. Tất cả hai mươi mấy năm tiết kiệm lời nói của Winner, Đẳng tin là để dành dùng vào những lúc đấu khẩu với anh. Lúc này đây anh cũng đành im lặng nhún nhường, xoa đến rồi bụm mái đầu màu rêu. Cô có tiềm năng trở thành mẹ anh hơn là vợ anh đấy....

Thế đã ăn gì chưa để mẹ nấu?” - Bà Thủy vui vẻ hỏi.

“Bọn con ăn rồi mẹ ạ! Con heo này ăn xong còn uống một ly nước cam to kenh nữa.” - Đẳng đi vào, chính xác búng lên trán Winner một cái, vòng tay ôm cả bà Thủy và Winner vào lòng như một gia đình.

“Nhưng mà con vẫn muốn ăn trái cây.” - Winner ở trong lòng bà Thủy nhăn mặt thị uy.

“Vậy để mẹ đi gọt cho.” - Bà Thủy trước sau vẫn luôn dịu dàng.

“Em là heo à?” - Đẳng cúi đầu, nhìn Winner bằng ánh mắt kinh ngạc.

“Kệ em!” - Lẽo đẽo theo bà Thủy vào bếp, Winner không quên quay lại lè lưỡi nhại Đẳng.

Bóng cô và bà Thủy khuất sau cánh cửa bếp nhưng Đẳng vẫn có thể nghe thấy tiếng nói. Tiếng nói của một kẻ đích thị cảm tình... con heo.

“Ồ nhà có tủ lạnh ạ? Nhà có điện rồi hả mẹ?”

“Ừ! Nhà vẫn có điện mà Đẳng nó không dùng thôi. Giờ có mẹ thì cần đồ điện cho tiện.”

“Tuyệt! Con muốn ăn táo!”

“Lê nữa mẹ!”

“Nho nữa!”

“À à! Có hồng giòn nữa này! Con ăn hồng nữa!”

Tiếng nói trong trẻo của Winner hòa cùng tiếng cười dịu dàng của bà Thủy, hiền hòa như dòng suối êm ái, uốn lượn quanh không gian ngôi nhà, để Đẳng đứng nơi phòng khách mỉm cười viên mãn. Nhìn Winner của hôm nay, vui vẻ hoạt bát, thành công trong công việc, lại rất lạc quan trong cuộc sống, anh cảm thấy những gì đã qua thật kỳ diệu. Phải có mưa và nắng cầu vồng mới xuất hiện, cũng phải có mưa và nắng cây cối mới sinh sôi. Winner giống như một mầm cây bị vùi dập trong cơn giông bão, cần mẫn đợi nắng chiếu xuống để vươn mình lên. Và hôm nay, cô đã đơm hoa kết quả mỹ mãn. Thành công trên con đường trở thành bậc thầy hàng đầu trong giới make up, rất năng động hòa mình vào với hoài bão, tung tẩy bù đắp những tháng năm tuổi trẻ phí hoài.

Ngày ấy sau đám tang Nhi, Đẳng còn nhớ Winner luôn ở trong trạng thái không thể tệ hơn. Giấc ngủ bị những cơn giật mình quấy rối liên tục, khi thức thì cả ngày bám chặt lấy anh, cơ thể run rẩy sợ hãi. Đến khi mọi người ngồi lại nói rõ mọi chuyện, cô vẫn cảnh giác núp phía sau lưng anh.

“Winner!” - Bạch Hồ là người lên tiếng đầu tiên.

Ánh mắt Winner từ từ dè chừng nhìn về phía ấy. Mọi người cũng không biết cô có đang tỉnh táo lắng nghe hay không.

“Có một điều cô nghĩ con cần phải biết. Con không phải con gái cô như con vẫn nghĩ. Lâu nay lợi dụng con, cô thành thật xin lỗi!” - Giọng bà lạnh băng, nói ra sự thật tàn nhẫn mà không chút áy náy. Bà tự thấy

mình đã trả giá cho sự độc ác của mình. Đứa con gái duy nhất của bà trước cái chết của người yêu đã phát điên, bà đã khóc cạn nước mắt và tự thương xót bản thân quá nhiều để có thể xót thương thêm một ai.

Những người còn lại trong phòng đều lập tức nhìn về phía Winner, bắt gặp ánh mắt cô tối sầm, nước mắt dâng lên rồi trào ra gò má, từng giọt lã chã rơi trên gương mặt không cảm xúc. Không có cái chau mày đau đớn, không có cái cắn môi chịu đựng, chỉ có nước mắt bình lặng chảy ra là thứ duy nhất cử động trên mặt cô lúc này.

Ngày mẹ ôm em gái ra đi, Winner lòng đau như cắt, muốn chạy theo nhưng trước khi ba ra khỏi nhà đã xích một chân cô lại, chỉ có thể đứng bên cánh cửa tuyệt vọng nhìn theo, một vài tiếng hét nài nỉ mẹ đừng đi rồi cô cũng im bật. Cô đã thấy ba đánh đập mẹ tàn nhẫn như thế nào. Việc mẹ bỏ đi là điều tốt. Nhưng tại sao... không mang cô theo với? Một mình cô ở lại rất sợ hãi, rất cô đơn. Mẹ đi chỉ ăm theo đứa em gái bé bỏng. Còn cô, bà một cái liếc mắt cũng không buồn ban phát.

Thế nhưng cô vẫn yêu thương bà. Lúc bỏ trốn khỏi đầu trường người, cô gặp một người nói rằng sẽ đưa cô đến chỗ mẹ. Chẳng cần chút thời gian suy nghĩ, cô lập tức đồng ý. Khi được nhìn thấy Bạch Hồ lần nữa, cô vui đến mức bật khóc, ào đến muốn ôm lấy bà. Nhưng vòng ôm của cô bị bà tránh né bằng một cái tát thật mạnh.

“Con ở đây mang thân phận là con gái của một người bạn, cả ba lần mẹ đã mất nên được nhận nuôi. Tuyệt đối không được gọi cô là mẹ! Nhớ chưa?” - Đó là câu nói đầu tiên của Bạch Hồ dành cho cô sau bao nhiêu năm xa cách.

Đứa trẻ Winner khi ấy chỉ biết cúi đầu, siết chặt hai nắm tay đến nhức nhối, nhưng rồi lại tự an ủi mình chỉ cần được thấy mẹ và em gái mỗi ngày, chỉ cần không phải một mình nữa là tốt rồi.

Bao nhiêu cay đắng, tủi nhục cô đều chấp nhận, một tiếng “mẹ” cũng không được thốt ra, bị chối bỏ quyền làm con nhưng vẫn vui vẻ đồng ý chỉ vì muốn được nhìn thấy bà. Kiên trì ở lại đây chịu đựng bao thiệt thòi tất cả chỉ vì tình yêu thương dành cho người mẹ. Vậy mà... tất cả chỉ là một lời nói dối.

Sau khi bàn giao lại mọi sổ sách giấy tờ và để cô tiếp quản công việc, Bạch Hồ đã hứa nếu cô làm tốt và không để xảy ra rắc rối gì, nếu cô bảo vệ ngôi nhà này khỏi mọi sóng gió, sẽ có ngày bà công bố sự thật về thân phận, cũng sẽ để cô có thể thoải mái gọi một tiếng “mẹ”. Hóa ra chỉ là lừa dối!

Dần lấy lại nhận thức, Winner nhận ra mình đang khóc đến ướt đầm gương mặt, còn Đấng thì lại đang tỉ mỉ lau nước mắt cho cô. Cắn môi đến bật máu, Winner ngăn dòng nước mắt lại. Đến cuối cùng cô vẫn là một đứa bơ vơ không rõ thân phận.

Dời mắt khỏi sàn nhà, cô nâng đôi mi ướt nước nhìn về phía ông Toàn, chờ đợi ông nói mình cũng không phải con ruột của ông. Việc mẹ chưa bao giờ ôm cô, chưa bao giờ chải đầu cho cô là vì bà không phải mẹ ruột của cô. Vậy việc ông đánh cô mỗi ngày, ngược đãi cô, xăm lên người cô chắc cũng vì không phải ba ruột.

Đáp lại cái nhìn của Winner, ông Toàn hướng mắt về phía bà Thủy, bất đắc dĩ nói: “Bà ấy mới là mẹ ruột của con.” - Phải! Bà Thủy mới chính là mẹ ruột của Winner, cũng là người phụ nữ ông yêu. Ông đến Việt Nam trong một chuyến công tác và gặp bà Thủy khi ấy được công ty đối tác thuê làm thông dịch viên. Bà gia cảnh khó khăn, ba mẹ mất sớm, trong khi ông là người thừa kế một tập đoàn lớn tại Nhật Bản, gia đình vô cùng danh giá. Chênh lệch như thế, bị cấm đoán cũng là dễ hiểu. Ba mẹ ông đã tự ý chọn một người con dâu, buộc ông phải cưới nếu không sẽ làm hại bà Thủy. Khi ấy bà đang mang thai Winner. Ông không còn cách nào khác, để bảo vệ người yêu nên đành trở về Nhật Bản, đoạn tuyệt hoàn toàn.

Ánh mắt Winner theo ông Toàn chuyển đến chỗ bà Thủy, nhận lại cái nhìn của bà. Đôi mắt bà dường như đang vỡ òa trong hạnh phúc nhưng vẫn lẫn khuất kinh ngạc khó tin. Nói vậy Winner chính là đứa con gái bà tin rằng đã mất ngay khi sinh ra sao? Nghe tin người bà yêu kết hôn, bà sốc đến mức sinh non, bác sỹ bảo đứa bé đã không qua khỏi. Tại sao giờ lại xuất hiện ở đây, lại còn rất xinh đẹp và cao ráo?

Để giải thích mối nghi ngờ của mình, bà chuyển ánh mắt qua ông Toàn, tìm kiếm một lời giải thích.

“Phải! Chính tôi đã bắt nó đi vì không muốn lỡ làng tương lai của bà, không muốn để bà thân gái một mình nuôi con.” - Ngày ấy, chính ông đã đồng ý cưới với điều kiện phải có được đứa con gái của mình: “Thế

nhưng rồi bà cũng có con với người khác, tự tìm đường khổ nuôi con một mình.” - Ông Toàn thở dài. Dù Nhi đã mất nhưng ông vẫn rất cảm phần khi nghĩ lại. Sau khi kết hôn gần hai năm, ông quay lại Việt Nam, âm thầm xem bà sống thế nào. Kết quả thấy bà đã có một đứa con khác, tuổi cũng bằng thời gian họ xa nhau. Hóa ra bà cũng chỉ là loại đàn bà lẳng lơan dễ dãi. Nhanh như vậy đã quên ông, có con cùng người khác. Ông trở lại Nhật Bản, mang tất cả oán hận và ghen tuông trút lên đầu Winner. Mỗi ngày đều mang đứa con gái ra đánh vì nó khiến ông nghĩ đến người mình từng yêu. Để khóa lấp nỗi buồn, ông lao vào rượu chè, cờ bạc rồi thật nhanh thành gã nghiện ngập, vũ phu đánh đập vợ con. Cả cơ nghiệp ba mẹ cho thừa kế bị phá hoại trong chốc lát, công ty phá sản, gia đình rơi vào cảnh nghèo khổ túng thiếu. Người vợ ông vì thế ôm con bỏ đi. Ông lại càng cảm phần và mang tất cả trút lên đầu Winner cho đến ngày con bé bỏ trốn. Còn lại một mình, ông điên cuồng giận dữ, quyết tâm trở lại Việt Nam, đến sống cùng bà Thủy và Nhi, hằng ngày đánh đập hành hạ hai mẹ con để thỏa nỗi căm giận. Nhìn thấy Nhi là hình ảnh người phụ nữ của ông quán lấy gã đàn ông nào đó lại hiện đầy tâm trí khiến ông chỉ muốn lao đến đánh chết đứa con gái ấy.

Ông đã luôn tin mình làm như vậy là hợp lý, bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ như vậy. Chỉ cho đến ngày lúc này đây, khi tai ông vừa nghe thấy điều bà Thủy nói, tất cả niềm tin đều vỡ vụn, kéo về trong ông một chuỗi ân hận muộn màng.

“Nhi đâu phải con ruột của tôi. Con bé bị bỏ rơi trước cửa nhà. Khi ấy tôi đã trở nên điên loạn vì mất con cho nên khi phát hiện ra con bé, tôi mang nó về nuôi và xem đó là đứa trẻ ông trời đền bù cho mình.” - Bà Thủy đến giờ mới nói ra sự thật. Sợ Nhi tủi thân nên đối với những người không biết, bà cũng nhất quyết không nói ra.

“Nói như vậy... là tôi... đã hiểu lầm bà sao?” - Mặt mũi ông Toàn tối sầm lại. Ông đã dành cả cuộc đời để sai lầm sao?

Thế nhưng ông vẫn còn thắc mắc, tại sao Winner ngày ấy bỏ trốn khỏi ông giờ lại xuất hiện bên cạnh người vợ cũ?

“Tại sao Haibara lại ở đây?” - Nhìn Bạch Hồ, ông nheo mắt như đe dọa. Tốt nhất là đừng có nói ra những điều tồi tệ đã làm với con bé. Ông đã nợ Winner quá nhiều. Một tuổi thơ tràn ngập trong nước mắt và đau đớn. Làm ơn hãy nói với ông rằng con bé đã có một thời niên thiếu hạnh phúc!

“Là tôi cho người đi tìm và đưa về đây. Đối với ông, tôi đã từng thật lòng yêu. Nhưng đêm đêm ông vẫn gọi tên người phụ nữ ấy.” - Nói đến đây, gương mặt điềm tĩnh của Bạch Hồ khẽ nghiêng về phía bà Thủy. Chính lại tư thế, bà tiếp lời: “Ngay cả sau khi đã cưới ba của Vương, tôi vẫn cảm thấy hận. Sau khi ba Vương bị giết, tôi nhận ra sự phức tạp trong thế giới mà mình đang tồn tại, muốn tìm một người gánh vác thay. Và tôi cho người đi tìm đưa Winner về đây để một ngày nó sẽ thay tôi làm mọi thứ. Đúng như tôi dự đoán, con bé rất thương mẹ nên một chút phản kháng cũng không có, hoàn toàn ngoan ngoãn nghe theo những gì tôi sắp đặt.” - Người ta khi đã tích góp đầy đủ tổn thương, khi đã khóc đủ cạn nước mắt, sẽ trở nên trở lị với mọi cảm xúc. Hơn nữa, rất sẵn lòng làm tổn thương người khác. Bạch Hồ chính là dạng người này. Ngay cả khi nói ra những lời lẽ tàn nhẫn vừa rồi, bà vẫn không chút mảy may ân hận hay áy náy. Gương mặt đẹp một cách hoàn hảo trước sau vẫn lạnh lùng uy nghiêm.

Chuỗi hồi tưởng của Đăng bị phá vỡ bởi tiếng cười khúc khích của Winner. Cô vừa mang một mẩu kem dừa tỉnh bơ quệt lên mặt anh sau đó mút ngón tay ngon lành. Cái gì đây? Đừng có nói trong lúc anh đứng đây nghĩ, cô đã ăn hết trái cây và chuyển sang ăn kem nhé!

“Em ăn hết phần của anh rồi.” - Winner nghiêm túc nói.

Đăng lừ mắt, vẻ mặt bất đắc dĩ. Ngày xưa ăn như mèo mà sao một bước biến thành heo thế này?

“Trứng có muốn ăn trái cây không?” - Với tay tát nhẹ lên mặt Đăng, Winner vẫn giữ vẻ mặt nghiêm trọng.

“Có.” - Đăng lại lừ mắt. Chuẩn bị bày trò gì nữa đây?

“Vây đi gọt đi! Em vẫn còn muốn ăn. Gọt đi rồi chúng mình ăn chung.” - Nghe xong câu trả lời của Đăng, Winner cười toe...

Đặng bắt đắc dĩ thở dài, lườm Winner một cái trước khi đi vào bếp. Có lẽ mẹ đã bị cô tỉ tê thêm ăn gì đó nên đi chợ để chuẩn bị bữa trưa rồi. Hai người chăm một con heo mà thấy thật vất vả!

“Này! Ở bên kia thì ai chăm em hả?” - Đang gọt trái cây, Đặng chợt sực nhớ.

“Ừ thì... đại khái trai theo nhiều ấy, nên cũng nhiều người tình nguyện chăm.” - Winner cười cười, lông mày nhướn lên trông rất gian xảo.

“Vậy tự kêu trai gọt cho mà ăn!” - Con ghen ập đến khiến Đặng dứt khoát bỏ quả táo đang gọt dở xuống, một mạch đi về phòng mình. Một mình tự do tự tại ở bên kia, rốt cuộc là thân thiết với những gã con trai nào?

Ở lại trong bếp, Winner dùng lòng bàn tay tự đánh vào trán mình. Anh hay ghen như thế mà còn đùa kiểu này. Giờ thì hay rồi, trái cây đâu mà ăn đây không biết!

Suy nghĩ một lát, cô quyết định mang trái táo đang gọt dở và con dao đi vào phòng Đặng. Nhưng nghĩ thêm một lát nữa, cô bèn đến bên tủ lạnh, lấy thêm một vài trái cây nữa rồi mới cam lòng đi tìm Đặng năn nỉ.

Người ta nghe thấy tiếng cô gái nỉ non: “Em đùa đấy. Ở bên kia em phải ăn trái cây cả vỏ. Giờ về đây anh gọt cho em ăn đi!”

Người ta lại nghe thấy tiếng chàng trai dứt khoát trả lời: “Không.”

Sau đó là rất nhiều lời năn nỉ khác từ cô gái và nhiều tiếng đáp “không” của chàng trai.

Để có sức tiếp tục nịnh nọt, cô gái phải ăn rất nhiều trái cây. Còn chàng trai, miệng thì nói không nhưng tay gọt hoa quả rất chuyên nghiệp.

28. Chương 28

Winner gặp Vương khi đến viếng mộ Nhi. Vừa rồi đến thăm Kim và Bạch Hồ, cô không thấy anh, hóa ra là đã chạy đến đây.

Vương có lẽ là người thay đổi nhiều nhất sau hai năm cô xa cách Việt Nam. Trông anh già dặn hơn, thâm trầm hơn và cũng buồn hơn. Làm sao có thể không buồn khi người vợ mới cưới chưa kịp hạnh phúc đã chia cách âm dương.

Ngày ấy ở trước phòng cấp cứu, bác sỹ hỏi anh chọn đứa bé hay người mẹ, ấy thế mà đến cuối cùng chẳng thể cứu được ai, cả hai đều cùng nhau đi về nơi xa lắm. Mọi người đều cảm thấy xót xa, riêng Winner lại nghĩ đó là hồi kết viên mãn. Một người sống mà tâm hồn đã hư nát như Nhi, có lẽ chết đi là sự giải thoát cho tất cả toan tính. Khi một người khuất bóng sau thế giới bên kia, tất cả quá khứ cũng như tương lai sẽ được chôn vùi dưới ba tấc đất. Những tội lỗi mà Nhi gây ra sẽ chẳng còn một ai nhắc đến hay day nghĩ. Đây cũng là một dạng tha thứ ngầm.

Có lẽ Vương cũng nghĩ như thế, vì vậy đối với cái chết của Nhi, anh chỉ giữ đau khổ trong lòng, không khóc cũng không gào thét đập phá. Trong suốt ba ngày đám tang, anh chỉ lặng lẽ ngồi nhìn thi thể cô nhợt nhạt trên chiếc giường trắng. Anh cũng không truy tố trách nhiệm với ông Toàn. Đã có quá nhiều hiểu lầm, quá nhiều tổn thương và quá nhiều nước mắt không cần thiết. Tha thứ chính là cách duy nhất gỡ cái nút thắt rối ren này.

Về phần Kim, cái chết của Ngọc làm con bé hóa điên dại. Pháp luật có sự khoan hồng cần thiết, cộng với việc Đặng xin miễn án, Kim được hưởng án treo, quản thúc tại nhà, cũng có thể xem là điều tốt. Việc Kim hóa điên, mọi người chép miệng tiếc thay nhưng đều ngầm tin đây cũng là cái phúc. Nếu tỉnh táo, con bé chắc chắn sẽ phải đối mặt với sự trừng phạt thích đáng của pháp luật, cộng với sự giày vò về cái chết của Ngọc, sẽ là cả một địa ngục tuyệt vọng cùng đau đớn. Sống ở đời, ai hạnh phúc bằng kẻ điên. Cột mắt nhìn người đời xót xa thương hại mình, bản thân lại vô âu vô lo sống rất tự do tự tại. Trong khi chính những kẻ

tỉnh táo xót thương ta mới thật sự là kẻ đáng thương, mỗi ngày đều phải trải qua rất nhiều mệt mỏi cho đến cuối đời.

Để có nhiều thời gian chăm sóc Kim hơn, Bạch Hồ cho giải tán tất cả dàn em, chấm dứt việc cho vay nặng lãi. Cùng với sự phụ giúp của Vương, bà và anh tập trung vào phát triển hai công ty của Vương và Kim.

Kỳ diệu nhất có lẽ là sự thay đổi của ông Toàn. Ông đã chấp nhận cai nghiện tại một trung tâm, còn rất nhanh chóng thoát khỏi sự điều khiển của ma túy. Giờ đây ông trở thành tình nguyện viên giúp đỡ những con người đang vật vã cai nghiện tại chính trung tâm ấy.

Riêng Winner, hạnh phúc cuối cùng cũng đã mỉm cười. Sự thật có lẽ không phải lúc nào cũng tốt, nhưng lừa dối thì không bao giờ được chấp nhận. Sau khi biết được thân phận mình, cô rơi thẳng vào trầm cảm, mất phương hướng cũng như mất lòng tin vào mọi thứ. Suốt thời gian ấy, Đăng và bà Thủy hết lòng chăm sóc, trò chuyện để giúp cô cân bằng trở lại.

Khi đã có thể chấp nhận mọi thứ, cô muốn quay lại Hàn Quốc tiếp tục khóa học make up và sẽ học nâng cao. Những tưởng Đăng và người mẹ xa cách hơn hai mươi năm sẽ bịn rịn giữ cô lại, nhưng họ lại rất ủng hộ, khích lệ cô đi theo ước mơ và đam mê của mình.

Chính họ là nguồn động lực để cô cố gắng đến bây giờ. Mỗi khi mệt mỏi vì áp lực, lạc lõng và nhớ nhà, cô đều tự nhủ có hai con người đang đợi cô học tập thật tốt và thành công trở về. Nhờ thế, cô lại hừng hực quyết tâm và mạnh mẽ hơn.

Nhìn chung, sóng gió qua đi, cầu vồng viên mãn xuất hiện. Mọi người đều đã trải qua rất nhiều đớn đau cũng như sai lầm để có được hạnh phúc. Có lẽ chẳng phải là đoạn cuối cùng của đau thương, ở trạm kế tiếp trên chuyến tàu cuộc đời sẽ còn rất nhiều sóng gió và những bi thương khác, nhưng rồi khó khăn cũng đến lúc phải kết thúc. Ông trời chỉ tạo ra những khó khăn mà con người có thể vượt qua được. Những ai còn đứng lại đến cuối cùng sẽ là người chiến thắng. Chiến thắng số phận và chính bản thân mình. Những con người ấy, nắng sẽ đến và chiếu trong tâm hồn họ.

Buổi hội thảo kết thúc tốt đẹp, Winner trở lại Hàn Quốc, để lại Việt Nam một lời hứa sẽ học tập thật tốt, củng cố sự nghiệp và mau chóng về với Đăng và mẹ.

Chiếc máy bay mang theo mơ ước và hoài bão bay về phía mặt trời.

Nắng chan hòa phủ khắp mặt đất.

Từng gợn mây trắng êm đềm bồng bênh trôi.

Để đợi được nắng ngày hôm nay, bầu trời xanh thẳm kia đã phải qua rất nhiều giông bão...

– HẾT –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-ngay-doi-nang>